

СИДНИ ШЕЛДЪН НЕПОЗНАТ В ОГЛЕДАЛОТО

Превод от английски: Александър Ванчев, 1993

chitanka.info

*Решиш ли да откриеш себе си, не гледай в
огледалото — там сянка само има, а в нея —
непознат...*

СИЛЕН
Оди за истината

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

*Изкуството да караш другите да се смеят несъмнено е
чуден дар от боговете. Посвещавам с възхищение тази книга
на комедиантите, мъжете и жените, които имат този дар
и го споделят с нас. И особено на един от тях —
кръстникът на дъщеря ми — Гручо.*

Това е художествена измислица. Освен имената на
действителните личности, всички герои са измислени.

ПРОЛОГ

В една неделна утрин на ноември 1969 ред странни и необясними събития се случиха на борда на петдесет и пет хиляди тонния луксозен лайнер „С. С. Бретан“, докато се готвеше да отплава от Ню Йоркския пристан за Хавър.

Клод Десар, главен интендант на „Бретан“, способен и свръхпунктуален човек, държеше, както обичаше да казва, един „стегнат кораб“. По време на петнайсетгодишната си служба на борда никога не беше попадал в ситуация, от която да не може да излезе дискретно и с успех. Като се има предвид, че „С. С. Бретан“ беше френски кораб, това наистина бе голяма чест. Но точно този ден сякаш хиляди дяволи бяха направили заговор срещу него. Малка утеха за чувствителната му галска гордост бе фактът, че напрегнатите разследвания, проведени след това от американския и френския клонове на Интерпол, както и от вътрешната охрана на парахода, не успяха да открият и най-малкото задоволително обяснение на случилото се през този ден.

Поради широката известност на имената, замесени в тази история, тя се появи на първа страница на вестниците по целия свят, но мистерията остана неразкрита.

Колкото до Клод Десар, той напусна Компани Транс-Атлантик и отвори бистро в Ница, където не се умори да съпреживява с клиентите си този странен, незабравим ноемврийски ден.

Всичко започна, спомняше си Десар, с пристигането на цветята, изпратени от Президента на Съединените Щати.

Час преди отплаването, официална черна лимузина с правителствени номера спря на Кей 92 в долната част на река Хъдзън. Мъж в пепелявосив костюм слезе от колата с букет от трийсет и шест рози сорт „Стърлинг Силвър“. Той се отправи към изхода на дока и размени няколко думи с Ален Сафор, дежурен офицер на „Бретан“. Цветята бяха церемониално предадени на Жанин, младши палубен

офицер, която ги поднесе където трябва и след това се обади на Клод Десар.

— Мислех, че ще искате да знаете — докладва Жанин. — Роза от Президента за мадам Темпъл.

Джил Темпъл. През последната година снимката ѝ се появи на първа страница на всекидневниците и на кориците на списанията от Ню Йорк до Бангкок и от Париж до Ленинград. Клод Десар беше чел, че тя е била и на първо място в класациите за най-уважавани жени и огромен брой новородени момиченца са били кръстени Джил. Съединените Американски Щати винаги са имали своите героини. Сега, Джил Темпъл бе една от тях. Нейната храброст и фантастичната битка, спечелена от нея и по-късно загубена по такъв нелеп начин, овладяха въображението на света. Това бе една славна любовна история, но и нещо повече: тя съдържаеше всички елементи на класическата гръцка драма и трагедия.

Клод Десар не обичаше американците, но в този случай бе доволен да направи изключение. Той изпитваше невероятно възхищение към мадам Темпъл. Тя беше — а това за Десар бе най-високата оценка — *galante*.^[1] Той бе решил да направи всичко възможно, за да бъде пътуването ѝ едно незабравимо преживяване.

Главният интендант отклони мислите си от Джил Темпъл и се съсредоточи върху окончателната проверка на пътническия списък. Обичайната колекция от V.I.P.-ове,^[2] както ги наричаха американците, беше там. Десар презираше това съкращение — американците имаха толкова варварски схващания за това, кое прави личността важна. Той забеляза, че съпругата на един богат индустриалец пътува сама. Десар кимна разбиращо и потърси в списъка името на Мат Елис — известен чернокож футболист. Когато го откри, кимна още веднъж, доволен. Отбеляза с интерес, че в съседни каюти бяха настанени един виден сенатор и Карлина Рока — южноамериканска стриптийзърка. Имената им се свързваха в някои от последните новини.

Дейвид Кениън. Пари. В огромни количества. И преди е пътувал на „Бретан“. Десар си припомни Дейвид Кениън като добре изглеждащ мъж с постоянно поддържан тен и стройна атлетична фигура. Тих, впечатляващ човек. Десар постави до името му КМ, капитанската маса.

Клифтън Лоурънс. Резервация в последната минута. Лека гримаса премина по лицето на интенданта. О, тук имаше деликатен проблем. Как трябваше да се отнася човек с мосю Клифтън Лоурънс? Едно време такъв въпрос не се повдигаше изобщо, защото той автоматично се канеше на капитанската маса, където забавляваше всички със сочните си анекдоти. Клифтън Лоурънс бе театрален агент, който на времето бе представлявал много големи звезди от шоу бизнеса. Но, уви, неговото време бе отминало. Човекът, който тогава настояваше за луксозния апартамент „Принцеса“, сега бе резервирал единична стая на долната палуба. Първа класа, разбира се, но все пак... Клод Десар реши, че ще се върне към него, когато свърши с другите имена.

Имаше някои дребни величия, известен оперен певец и руски писател, който вървеше към Нобелова награда.

Почукване на вратата прекъсна заниманието на Десар. Влезе Антоан, един от портиерите.

— Да. Какво има? — попита Десар.

Антоан го погледна с хремавото си изражение.

— Вие ли наредихте да се заключи киносалона?

Десар се намръщи.

— За какво говориш?

— Мислех, че сте вие. Кой друг? Преди малко отидох да проверя дали всичко е наред. Вратите бяха заключени. Вътре се чуваше шум като че ли някой пуска филм.

— Никога не пускаме филми на пристанището — натърти Десар.
— А и тези врати не се заключват. Ще видя какво има.

Обикновено, Десар проверяваше тези неща веднага, но сега бе претоварен от всички подробности в последната минута, които трябваше да се оправят преди отплаването в дванайсет. Не му излизаха американските долари в касата, един от най-добрите апартаменти бе дублиран по погрешка и сватбеният подарък, поръчан от капитан Монтан, бе занесен в друг кораб. Капитанът щеше да хвърля гръм и мълнии. Десар спря да обръща внимание на шума от четирите мощни турбини на „С. С. Бретан“. Почувства движението, когато корабът се отдели от кея и тръгна назад към канала, след което отново потъна в проблемите си.

Половин час по-късно, Леон, главният стюард на палубата-веранда, влезе в стаята. Десар го погледна нетърпеливо.

— Да, Леон?

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но мисля, че трябва да знаете...

— Хм? — Десар слушаше с половин ухо, погълнат от задачата да разпредели местата на капитанската маса за всеки ден от пътуването. Капитанът не бе човек с дарба да се държи в обществото и всяка вечеря с пътниците бе изпитание за него. Работа на Десар беше да подбере група, която е *agreeable*.^[3]

— Мадам Темпъл... — започна Леон.

Десар моментално остави молива и погледна нагоре с тревога в малките си черни очи.

— Да?

— Минах покрай каютата ѝ преди малко, чух високи гласове и писък. Трудно се чуваше през вратата, но като че ли тя каза: „Ти ме уби, ти ме уби.“ Помислих, че не бива да се намесвам и дойдох да ви уведомя.

Десар кимна.

— Правилно. Аз ще отида да проверя дали всичко е наред.

Проследи с поглед излизащия стюард. Немислимо бе някой да нарани жена като мадам Темпъл. Това беше отвъд галското разбиране на Десар за кавалерство. Той сложи униформената си фуражка, хвърли бърз поглед в огледалото и се отправи към вратата. Телефонът иззвъня. Интендантът се поколеба, но накрая го вдигна.

— Десар.

— Клод — беше гласът на третия помощник. — За бога, изпрати някого в киносалона с парцал. Всичко е в кръв.

Десар внезапно изпита чувството, че някой го удря в стомаха.

— Веднага — обеща той.

Затвори телефона, обади се на портиера и след това набра номера на корабния лекар.

— Андре? Клод се обажда — опита се да говори спокойно. — Чудех се дали някой не е поискал медицинска помощ. Не, не става въпрос за хапчета против морска болест. Човекът е кървял, вероятно доста... Не е? Добре. Благодаря ти.

Десар затвори, изпълнен с нарастващо безпокойство. Излезе от канцеларията си и се запъти към каютата на Джил Темпъл. Беше на

половината път, когато се случи другото събитие. Щом излезе на палубата, Десар почувства как корабът променя посоката си. Той погледна към океана и видя, че са стигнали до фара Амброуз, където трябваше да се откачат от влекача и да поемат към открито море. Но вместо това „Бретан“ забави ход и спря. Случило се бе нещо извънредно.

Десар забърза към парапета и погледна надолу. Там, в морето, влекачът се бе долепил до товарния отсек и двама моряци прехвърляха багаж от лайнера във влекача. Докато гледаше, един от пътниците скочи от кораба в малкия катер. Десар можа само за момент да зърне гърба на пътника, но веднага реши, че бърка в предположението си. Просто не бе възможно. Всъщност, инцидентното напускане на пътник и то точно по този начин беше нещо толкова извънредно, че главният интендант почувства тревогата като лед в гърба. Той се обърна и почти изтича до каютата на Джил Темпъл. Никой не отговори на почукването му. Той почука пак, вече по-силно.

— Мадам Темпъл, аз съм Клод Десар, главният интендант. Искам да знам мога ли с нещо да ви помогна.

Никакъв отговор. Вътрешната алармена система на Десар вече пищеше. Инстинктът му подсказа, че се е случило нещо ужасно лошо и той имаше твърдото предчувствие, че то е свързано по някакъв начин с тази жена. През главата му минаха ред безумни, невъзможни мисли. Тя е убита, отвлечена или... Натисна дръжката на вратата. Не беше заключена. Десар отвори бавно. Джил Темпъл стоеше в другия край на каютата и гледаше през люка с гръб към него. Десар отвори уста да проговори, но нещо в ледената ѝ неподвижност го спря. Той постоя несигурно, помисли дали да не се измъкне безшумно, когато изведнъж каютата се изпълни с неземан пронизващ звук, като от ранено животно. Безпомощен пред такава самотна агония, Десар се измъкна като внимателно затвори вратата след себе си.

Постоя пред каютата за момент, заслушан в нечленоразделните вопли зад вратата. След това, разтърсен от видяното, забърза към киносалона на главната палуба. Портиерът бършеше кървавата следа пред входа.

„Боже мой — помисли Десар. — Ами сега?“ Бутна вратата на салона. Беше отключена. Десар влезе в обширната, модерна зала, побираща шестстотин пътници. Беше празна. Някакъв импулс го

накара да провери прожекционната кабина. Вратата бе заключена. Само двама души имаха ключове за нея, той и операторът. Десар я отключи и влезе. Всичко изглеждаше нормално. Той отиде до двата 35 милиметрови апарата и сложи ръцете си върху тях.

Единият беше загрял.

В стаите на екипажа на палуба D Десар откри оператора, който му каза, че не знае нищо за това кой е ползвал салона.

На път към канцеларията си Десар мина през кухнята. Главният готвач го пресрещна бесен.

— Виж това — изкомандва той. — Само виж какво е направил някой идиот!

На мраморната маса за сладкиши стоеше красива шестетажна сватбена торта с изящни захарни фигурки на булка и младоженец на върха.

Някой бе отчупил главата на булката.

— В този момент — разказваше Десар на смаяните си клиенти в бистрото, — разбрах, че щеше да се случи нещо ужасно.

[1] благородна (фр.) — бел.пр. ↑

[2] Very Important Person — много важна личност (англ.) — бел.пр. ↑

[3] приемлива (фр.) — бел.пр. ↑

ПЪРВА КНИГА

През 1919 година Детройт, щата Мичиган беше безспорно най-развитият промишлен център в света. Първата световна свърши и Детройт бе допринесъл значително за победата на Съюзниците с доставките на танкове, камиони и самолети. След като швабите не представляваха вече заплаха, автомобилните заводи отново насочиха усилията си към преоборудване на мощностите за леки коли. И не след дълго четири хиляди автомобиля на ден бяха произвеждани и експедирани. Квалифицирана и неквалифицирана работна ръка пристигаше от всички части на света да търси работа в автомобилното производство. Италианци, ирландци, немци — прииждаха като поток.

Сред новодошлите бяха Паул Темплархаус и съпругата му Фрида. Паул беше започнал като касапски чирак в Мюнхен. Със зестрата на Фрида той замина за Ню Йорк, там отвори месарница, която бързо излезе на загуба. След това се прехвърли в Сейнт Луис, после в Бостън и накрая в Детройт, като навсякъде се проваляше. В епохата, в която бумът на бизнеса и нарастващото благосъстояние означаваша увеличаване търсенето на месо, Паул Темплархаус успяваше да губи пари навсякъде, където отваряше магазин. Той беше добър месар, но безнадеждно невеж бизнесмен. Честно казано, интересуваеше го повече писането на стихове, отколкото правенето на пари. Прекарваше часове замечтан над римите и поетичните образи. Пишеше и изпращаше стихотворенията си на вестници и списания, но те така и не вземаха нищо от творенията му. За Паул парите не бяха важни. Даваше всекиму на вересия и мълвата бързо се разнесе: ако нямаш пари и искаш най-хубавото месо, иди при Паул Темплархаус.

Жена му Фрида не бе хубавица и нямаше никакъв опит с мъже преди да се появи Паул и да ѝ предложи — или по-точно — на баща ѝ, да се ожени за нея. Фрида настоя пред баща си да приеме предложението на Паул, но той не се колебаеше изобщо. Плашеше го мисълта, че може да остане с Фрида до края на живота си. Дори увеличи зестрата, така че мъжът ѝ да може да се махне от Германия и да отиде в Новия Свят.

Фрида свенливо се влюби в съпруга си от пръв поглед. Тя не бе виждала поет преди това. Паул бе слаб, с интелигентен вид, светли късогледни очи и оредяла коса. Минаха месеци преди тя да повярва, че този красив млад мъж наистина ѝ принадлежи. Тя не хранеше никакви илюзии относно собствения си вид. Фигурата ѝ бе безформена, приличаше на огромен недоварен картоф. Най-красивата ѝ черта бяха живите сини очи с цвят на незабравки, но всичко друго в лицето ѝ сякаш бе събрано от другаде. Носът ѝ бе като на пралядо ѝ, голям и буцест. От чичо си бе взела челото — високо и право, а долната челюст бе от бащата — квадратна и издадена. Дълбоко в себе си Фрида бе красива — девойка, заключена зад лице и тяло, с които Бог си бе направил някакъв небесен майтап. Но хората виждаха само външността. Освен Паул. Нейният Паул. Така мислеше Фрида, неразбираща, че той е привлечен единствено от зестрата, в която виждаше възможност за бягство от кървищата на говеждите и свински мозъци. Мечтата на Паул беше да започне собствен бизнес и да спечели достатъчно пари, за да се посвети изцяло на любимата си поезия.

Фрида и Паул прекараха медения си месец в една страноприемница край Залцбург, намираща се в запазен старинен замък на брега на красиво езеро, заобиколено от гори и ливади. Фрида преживяваше във въображението си стотици пъти сцената на първата брачна нощ. Как Паул ще заключи вратата, ще я прегърне и ще ѝ шепне ласкави думи, докато я съблича. Устните му ще намерят нейните и после бавно ще се плъзнат по голото ѝ тяло, както правеха в малките зелени книжки, които тя тайно четеше. Членът му ще бъде твърд и гордо изправен като германския флаг. Паул ще я занесе на ръце до леглото (или по-сигурно ще бъде, ако *върви* до нея) и нежно ще я сложи да легне. „Майн гот, Фрида — ще каже той. — Обичам тялото ти. Ти не си като онези кльошави момиченца. Ти имаш тяло на жена.“

Действителността я врѣхлетя като шок. Вярно, че като стигнаха в стаята, Паул заключи вратата. След това реалността и мечтата станаха съвсем чужди една на друга. Докато Фрида гледаше, Паул бързо си свали ризата и откри хилавите си, голи гърди. После си събу панталоните. Между краката му висеше тънък, безформен пенис, покрит от кожичка. По нищо не съвпадаше с картинките, които бе гледала. Паул се изтегна на леглото и зачака. Фрида осъзна, че той я

чака да се съблече. Тя бавно започна да сваля дрехите си. „Е, големината не е всичко — каза си Фрида. — Паул сигурно ще бъде чудесен любовник.“ Миг по-късно тръпнещата младоженка се събра с младоженеца на сватбения одър. Докато тя чакаше да чуе нещо романтично, Паул се изгъркаля върху нея, направи няколко бода и се върна обратно. За смаяната булка всичко свърши преди да е започнало. Колкото до Паул, неколцината му сексуални изживявания бяха все с Мюнхенски курви и той посегна към портфейла, преди да се усети, че вече не трябва да си плаща. Отсега нататък беше безплатно. Дълго след като той заспа, Фрида остана будна. Опитваше да не мисли за разочарованието си. „Сексът не е всичко, — се утешаваше тя. — Моят Паул ще бъде чудесен съпруг.“ Както се оказа, тя отново бе сгрещила.

Малко след медения месец Фрида започна да вижда Паул в по-реалистична светлина. Тя бе възпитана според немските традиции за *Hausfrau*,^[1] и затова се подчиняваше на съпруга си безпрекословно, но изобщо не беше глупава.

Паул не се интересувахе от нищо друго освен от стиховете си и Фрида започна да осъзнава, че те просто бяха много лоши. Постепенно се убеди, че Паул е далеч от желаното във всички области, за които тя се сещаше. Там, където той бе нерешителен, Фрида бе твърда. В бизнеса, където Паул бе глупав, тя бе умната. В началото само седеше и тихо страдаше, гледайки как мъжът ѝ пилее хубавата зестра за сърдоболните си идиотщини. Но когато се преместиха в Детройт, тя не издържа. Един ден нахълта в месарницата на мъжа си и седна зад касата. Окачи табела: „ВЕРЕСИЯ НИКОМУ“. Съпругът ѝ се ядоса, но това бе само началото. Фрида вдигна цените, започна да рекламира, обсипа квартала с листовки и бизнесът потръгна за един ден. От този момент Фрида взимаше важните решения, а Паул ги изпълняваше. Разочарованието я бе превърнало в тиран. Откри в себе си дарба да се справя с хората и нещата и стана непреклонна. Фрида решаваше къде да се влагат парите, къде да живеят, къде да почиват и кога е дошло времето да имат дете.

Една вечер тя обяви решението си на Паул и го застави да работи по въпроса, докато нещастникът едва не получи нервна криза. Страхуваше се, че толкова секс ще навреди на здравето му, но Фрида бе решителна жена.

— Вкарай ми го — нареждаше тя.

— Не мога — протестираше Паул. — Не ще.

Фрида хващаше повехналия малък пенис и дръпваше кожичката назад. Когато нищо не ставаше, тя го поемаше в устата си — „*Майн гот! Фрида! Какво правиш?*“ — а той, напук на него, се втвърдяваше и тя го пхаше между краката си, докато спермата на Паул не се излееше в нея.

Три месеца след като започнаха, Фрида каза на мъжа си, че може да откъхне. Беше бременна. Паул искаше момиче, а Фрида — момче, така че никой от познатите им не бе изненадан, когато се роди момче.

По настояване на Фрида детето се роди вкъщи, с помощта на акушерка. Всичко мина нормално до самото раждане. Но след като детето бе извадено на бял свят, всички, събрали се около леглото останаха шокирани. Новороденото бе напълно нормално, с изключение на пениса. Членът на бебето бе огромен. Клатеше се като надут, несъразмерен придатък към невинните детски кълки.

„На баща му не е такъв“ помисли Фрида със страшна гордост.

Нарече го Тобиас, на името на един от общинските съветници, живеещ в техния квартал. Паул каза на Фрида, че той ще поеме възпитанието на момчето. Все пак, нали бащата е затова — да отгледа сина си.

Фрида слушаше с усмивка и рядко пускаше Паул близо до детето. Тя го отгледа. Направляваше го с тевтонска хватка и кадифената ръкавица нямаше място при нея. На пет години Тоби беше слабо, тънкокрако дете с хитро лице и майчините сини като забравка очи. Тоби обожаваше майка си и копнееше за нейното одобрение. Обичаше тя да го вдига и да го слага на широките си бедра, така че да може той да притисне глава дълбоко в скута ѝ. Но Фрида нямаше време за такива неща. Тя бе заета с прехраната на семейството. Обичаше малкия Тоби и бе убедена, че той няма да израсне слабохарактерен като баща си. Фрида искаше всичко, което Тоби прави да бъде идеално. Когато тръгна на училище, тя преглеждаше домашните му и ако имаше нещо, с което той да не може да се справи, майката казваше застрашително:

— Хайде момче, запретвай ръкави!

И стоеше над него, докато не реши задачата. Колкото по-строга бе към него, толкова повече той я обичаше. Изтръпваше при мисълта, че може да я разочарова. Наказанията ѝ идваха светкавично, а поощренията — бавно, но тя вярваше, че това е за доброто на Тоби. От първия миг, когато взе момчето в ръце, тя знаеше, че един ден той ще бъде известен и уважаван мъж. Не беше наясно как и кога, но беше убедена, че ще стане точно така. Сякаш Бог шепнеше в ухото ѝ. Още преди синът ѝ да порасне толкова, че да разбира какво му казва, тя започна да приказва с него за великото му бъдеще и никога не престана. И така, още съвсем млад, Тоби заживя с убеждението, че ще стане известен, без да знае как и защо. Знаеше само, че майка му не може да греши.

Едни от най-щастливите мигове в живота на Тоби бяха, когато седеше в огромната кухня над домашните си, а майка му готвеше, изправена зад голямата старомодна печка. Оттам се разнасяха небесни ухания — на гъста черна бобена чорба с плуващи в нея цели наденици, на чинии със сочна кървавица, на картофени кюфтета с крехка кафява дантелена корица. Друг път стоеше над голямата готварска маса в средата на кухнята и месеше тесто с дебелите си здрави ръце. После ръсеше над него леки брашнени снежинки и като с магия превръщаше тестото в пай с ябълки или сливи, от който ти се пълнеше устата със слюнка. Тоби отиваше до нея, обгръщаше с ръцете си голямото тяло, а лицето му стигаше едва до кръста ѝ. Възбуждащият мускусен женски мирис ставаше част от всички кухненски аромати и неизбликналата му сексуалност се пробуждаше дълбоко в него. В такива мигове Тоби с радост би умрял за нея. Оттук до края на живота му с миризмата на пресни ябълки в масло неминуемо идваше в съзнанието и образът на майката, ясен и жив.

Тоби бе на дванайсет години, когато един следобед при тях дойде махленската клюкарка госпожа Дъркин.

Тя бе костелива жена с палави, черни очи и неуморен език. Когато си тръгна, Тоби започна да я имитира, а майка му се заливаше от смях. Момчето като че ли за първи път я чу да се смее. От този миг

нататък Тоби постоянно търсеше начини да я развесели. Правеше невероятни имитации на купувачите в месарницата, на учителите и съучениците си, а майка му гръмогласно, се смееше.

Тоби най-сетне бе открил как да спечели одобрението ѝ.

Поиска роля в една училищна пиеса, „Нямаш сметка, Дейвид“, и получи главната. На премиерата майка му седна на първия ред, за да аплодира успеха на сина си. Тогава Фрида разбра, че Бог ще удържи обещанието си.

През 30-те, в началото на голямата депресия, кината в цялата страна опитваха всички възможни трикове, за да понапълнят празните салони. Раздаваха се храни и радиоапарати, правеха се викторини, бинго, наемаха се пианисти и се устройваха балове, на които публиката пееше.

Правеха се и конкурси за аматьори, Фрида внимателно преглеждаше кинорубриката във вестника и отбелязваше къде има такива конкурси. След това водеше Тоби, сядаше сред публиката и докато той имитираше Ал Джонсън, Джеймс Кагни и Еди Кантор, тя викаше: „*Майн химел*, какво талантливо момче!“ Тоби почти винаги печелеше първото място.

Израсна висок, но все така слаб. Възпитано момче с игриви яркосини очи и херувимско лице. Когато човек се вгледаше в него веднага си казваше: *невинност*. Когато гледаха Тоби, им се искаше да го грабнат в прегръдките си и да го защитават от Живота. Обичаха го и го аплодираха, докато бе на сцената. За първи път Тоби осъзна каква е съдбата му: щеше да стане звезда, първо заради майка си и второ заради Господ.

Либидото на Тоби започна да се събужда, когато бе на петнайсет. Мастурбираше в банята, единственото място, което му осигуряваше уединение, но това не бе достатъчно. Реши, че има нужда от момиче.

Една вечер Тоби беше излязъл в града с някакво поръчение от майка си и Клара Конърс, омъжената сестра на негов съученик, го закара с колата вкъщи. Клара бе хубава блондинка с големи гърди. Тоби седна до нея и получи ерекция. Нервно протегна ръка към

бедрото ѝ и започна да бърка под полата, готов да спре веднага, ако тя извика. На Клара ѝ бе по-скоро забавно, отколкото неприятно, но щом Тоби измъкна пениса си и тя видя големината му, го покани на другия ден у тях, където въведе Тоби в радостите от половото сношение. Беше фантастично изживяване. Вместо сапунисаната ръка Тоби откри мек и топъл отвор, който тръпнещ грабваше пениса. Виковете и въздишките на Клара го втвърдяваха отново и отново и той получаваше оргазъм след оргазъм без да напуска топлото, влажно гнездо. Преди това Тоби тайно се срамуваше от размера на пениса си, но сега той се превърна в негова слава. Клара не можа да запази този феномен само за себе си и скоро Тоби се постави в услуга на половин дузина омъжени жени в квартала.

През следващите две години, Тоби успя да дефлорира почти половината момичета в класа. Някои от съучениците му бяха футболни звезди, изглеждаха по-добре от него, други бяха по-богати, но там, където те не успяваха, успяваше Тоби. Той бе най-готиното, най-забавно нещо, което момичетата бяха виждали. Беше невъзможно да кажеш „не“ на това невинно лице и тези хитри сини очи.

Осемнайсетгодишен, той караше последен срок в гимназията, когато бе повикан в директорския кабинет. Вътре седяха майка му, с намръщено лице, хлипащо шестнайсетгодишно момиче от католическо семейство на име Айлийн Хениган и нейният баща, полицейски сержант в униформа. В мига, в който влезе в стаята, Тоби разбра, че го чакат големи неприятности.

— Ще говоря направо, Тоби — каза директорът. — Айлийн е бременна. Тя твърди, че ти си бащата на детето. Имал ли си физически отношения с нея?

Устата на Тоби внезапно пресъхна. Всичко, което помнеше, бе как Айлийн стенеше от удоволствие и молеше за още. А сега, ето ти на!

— Отговаряй, копеле малко! — прогърмя бащата на Айлийн. — Докосвал ли си се до дъщеря ми?

Тоби хвърли бърз поглед към майка си. Това, че тя бе тук, свидетел на неговия срам, го разстрои повече от всичко. Той я бе наскърбил, беше я разочаровал. Тя щеше да се срамува от поведението му. Тоби реши, че ако някак си успее да се измъкне, ако Бог му помогне само този път с някакво чудо, няма да докосне момиче докато

е жив. Ще отиде на лекар и ще се кастрира, за да не мисли никога повече за секс, и...

— Тоби... — говореше майка му. Гласът и бе строг и студен. — Бил ли си в леглото с това момиче?

Тоби преглътна, пое дълбоко въздух и каза под носа си:

— Да, мамо.

— Тогава ще се ожениш за нея. — Тонът ѝ бе категоричен. Тя погледна хлипащото момиче в подутите от плач очи. — Това ли искаш?

— Д-да — проплака Айлийн. — Аз обичам Тоби. — Тя се обърна към него. — Те ме *накараха* да кажа. Аз не исках да им казвам, че си ти.

Баща ѝ, сержантът високо обяви:

— Дъщеря ми е едва на шестнайсет. По закон това е изнасилване. Може да бъде пратен в затвора до края на мизерния си живот. Но ако ще се жени за нея...

Всички се обърнаха към Тоби. Той преглътна отново и каза:

— Да, сър. Аз... Аз съжалявам за това, което се случи.

Докато мълчаливо пътуваха с майка му към къщи, Тоби седеше до нея нещастен. Знаеше колко я е обидил. Сега трябваше да търси работа, за да издържа Айлийн и детето. Вероятно ще трябва да работи в месарницата и да забрави мечтите си, плановите си за бъдещето. Когато стигнаха у дома, майка му каза:

— Ела горе.

Тоби я последва до неговата стая като се подготвяше за лекцията. Видя я как изважда куфара и започва да слага вътре дрехите му. Погледна я объркан.

— Какво правиш, мамо?

— Аз ли? Аз — нищо, а ти заминаваш далеч от мен.

Тя спря и се обърна.

— Да не мислиш, че ще те оставя да си зарежеш живота за тая никаквица? Значи, легнал си с нея и тя ще ражда. Това доказва две неща: че *ти си* човек и че *тя е* глупава! О, не — никой не може да хване сина ми в капана с някаква сватба. Господ е отредил да бъдеш голям човек, Тоби. Сега заминаваш за Ню Йорк и като станеш голяма звезда, ще пратиш да ме вземат.

Той се просълзи и се хвърли в прегръдките ѝ. Тя го сложи да легне в огромния ѝ скут и Тоби изведнъж се почувства уплашен и

объркан при мисълта, че трябва да я напусне. Но въпреки това в него пламна ново усещане — възбудата от началото на новия живот. Той отиваше в шоу бизнеса. Щеше да стане звезда, да бъде известен.

Нали майка му така каза.

[1] домакия (нем.) — бел.пр. ↑

През 1939 година Ню Йорк беше Мека за театъра. Депресията свърши. Президентът Франклин Рузвелт обяви, че няма нищо страшно, освен страха и че Америка ще стане най-проспериращата нация в света. Така и стана. Всеки имаше пари за харчене. Трийсет спектакъла се въртяха на Бродуей и почти всеки един от тях беше хит.

Тоби пристигна в Ню Йорк със стоте долара, които получи от майка си. Знаеше, че ще бъде богат и известен. Щеше да прати да я доведат и щяха да живеят в хубав апартамент. Тя щеше да ходи всяка вечер в театъра и да гледа как хората го аплодират. Но засега трябваше да си намери работа. Обходи всички театри на Бродуей, разказваше как е печелил аматьорските конкурси и колко е талантлив. Изхвърляха го. През дните, в които търсеше работа, Тоби се пъхаше по театрите и нощните клубове да гледа най-големите артисти, особено комедиантите. Видя Бен Блу, Джо Е. Люис и Франк Фей. Тоби знаеше, че един ден ще бъде по-добър от всички тях.

Парите му свършиха. Хвана се на работа като мияч. Телефонираше на майка си всяка неделя, рано сутрин, когато тарифата бе по-ниска. Тя разправяше за фурора, предизвикан от бягството му.

— Да беше ги видял само — каза майка му. — Полицаят идва тук всяка нощ с целия отряд. Държи се с нас като с гангстери. Постоянно пита къде си.

— Ти какво му каза? — попита Тоби нетърпеливо.

— Истината. Че си се измъкнал като крадец през нощта и че само да те пипна, ще ти извия собственоръчно врата.

Тоби се разсмя гръмко.

През лятото успя да се хване на работа като помощник при един фокусник, бездарен смешник с вечно сълзящи очи, подвизаващ се под името Великият Мерлин. Играха в няколко второкласни хотела в Кетскилс и работата на Тоби беше главно да товари и разтоварва тежкия реквизит от фургона на Мерлин, а също и да наглежда

животинския състав, който включваше шест бели заека, три канарчета и два хамстера. Поради страха на Мерлин, да не „се изядат“ животинките, Тоби бе принуден да живее заедно с тях в стаи с размерите на влаков клозет. Накрая започна да му се струва, че цялото лято е изтъкано от непоносима смрад. Беше напълно изтощен физически от постоянното разнасяне на шкафчета с двойни дъна и преследването на гадинките, които от време на време побягваха. Чувстваше се самотен и разочарован. Седеше, загледан в мръсните малки стаички и се чудеше какво прави тук и как всичко това ще го вкара в шоу бизнеса. Репетираше имитациите си пред огледалото, а публика му бяха миризливите малки животни на Мерлин.

Една неделя в края на лятото Тоби както обикновено позвъни вкъщи. Този път вдигна баща му.

— Тоби се обажда, тате. Как си?

Тишина.

— Ало, чуваш ли ме?

— Чувам, Тоби — нещо в гласа на баща му го накара да замръзне.

— Къде е мама?

— Отведоха я в болница снощи.

Тоби стисна слушалката така, че тя едва не се счупи в ръката му.

— Какво й има?

— Докторът каза, че е инфаркт.

Не! Само майка му не!

— Тя ще се оправи, нали? — крещеше той в слушалката. — Кажи, че ще се оправи, да те вземат дяволите!

Сякаш на милион мили далеч, той чу баща си да плаче.

— Тя... Тя почина преди няколко часа.

Думите заляха Тоби като нажежена до бяло лава. Попариха го, изгориха го, тялото му бе изпепелено. Баща му лъжеше. Тя *не можеше* да е мъртва. Нали имаха договор. Тоби щеше да стане известен и майка му щеше да бъде до него. Хубавият апартамент я чакаше, и лимузината, и шофьорът, и кожата, и диамантите... Той плачеше толкова силно, че едва си поемаше дъх. Чу далечния глас да казва:

— Тоби! Тоби!

— Тръгвам към къщи. Кога е погребението?

— Утре — каза баща му. — Но не бива да идваш. Те ще те чакат, Тоби. Айлийн ще ражда скоро. Баща ѝ иска да те убие. Ще те търсят на погребението.

Значи не можеше дори да се сбогува с единствения човек, когото обичаше на този свят. Тоби лежа цял ден на леглото, потънал в спомени. Образът на майка му бе толкова жив и ясен. Как готви в кухнята, как му казва какъв важен човек ще стане, как седи в театъра на първия ред и вика: „Майн химел! Какво талантливо момче.“

И как се смее на имитациите и шегите. Как стяга куфара. „Когато станеш голяма звезда, ще пратиш да ме вземат.“ Лежеше, онемял от мъка и мислеше. „Няма да забравя този ден. До края на живота си. Четиринайсети август 1939 година. Най-важният ден в живота ми.“

Беше прав. И не заради смъртта на майка си, а заради нещо, което ставаше в Одеса, щата Тексас, на хиляда и петстотин мили от него.

Болницата бе безлично четириетажно здание с цвят на милосърдие. Цял зайчарник с клетки, в които поставяха диагноза, облекчаваха, лекуваха, а понякога и погребваха. Медицински супермаркет, имаше по нещо за всеки.

Беше четири през нощта, час за тиха смърт или дълбок сън. Време, през което персоналът отдъхваше преди да се строи за битките на следващия ден.

Хирургичният екип в операционна номер 4 имаше проблем. Това, което започна като нормално раждане, изведнъж се превърна в непредвиден случай. До действителното излизане на бебето на госпожа Карл Чински всичко вървеше нормално. Госпожа Чински беше здрава жена в чудесно състояние с широки селски бедра, мечта за гинеколозите. Ускорените контракции започнаха и нещата вървяха както си му е реда.

— Седалищно раждане — обяви доктор Уилсън. Думите му не предизвикаха тревога. Въпреки че едва три процента от ражданията са такива — долната част на бебето излиза първа — те обикновено се извършват с лекота. Има три типа седалищни раждания: спонтанно, където няма нужда от помощ; асистирано, когато гинекологът подава

ръка на природата и пълно „задръстване“, когато бебето се заклеши в утробата на майката.

Доктор Уилсън отбеляза доволно, че това щеше да е спонтанно раждане, от най-лесния вид. Видя как се подават ходилата на бебето, последвани от две малки крачета. Още една контракция на майката и се появиха бедърцата.

— Почти излязохме, — каза доктор Уилсън окуражаващо. — Хайде, напънете още веднъж.

Госпожа Чински го направи. Нищо не се случи. Той се намръщи.

— Хайде пак. По силно.

Нищо.

Доктор Уилсън хвана много внимателно краката на бебето и дръпна съвсем леко. Никакво движение. Плъзна ръката си покрай телцето към тесния проход до матката и започна да опипва. Капчици пот избиха по челото му. Акушерката се доближи и ги попи с кърпата.

— Имаме проблем — каза с нисък глас доктор Уилсън.

Госпожа Чински чу.

— Какво става? — попита тя.

— Всичко е наред — доктор Уилсън продължи по-надълбоко и се опита да изтика леко бебето надолу. Нямаше да стане. Напипа пъпната връв, прищипана между таза на майката и тялото на детето. Притокът на въздух към бебето бе спрял.

— Фетоскоп!

Акушерката взе прибора и го постави върху кръста на родилката, за да чуе сърцето на бебето.

— Паднал е на трийсет — докладва тя. — С ясно изразена аритмия.

Пръстите на доктор Уилсън бяха дълбоко в тялото на майката, като подвижна сонда, свързана с мозъка му. Търсеха, опипваха.

— Губя пулса на плода — в гласа на акушерката имаше тревога. — Изчезна!

Бебето умираше в утробата. Имаха някакъв малък шанс да го спасят, ако се оправеха навреме. Разполагаха с четири минути да го извадят, да прочистят дробовете му и да накарат крехкото му сърчице да забие отново. След четири минути мозъчният удар щеше да стане масивен и необратим.

— Засичай — нареди доктор Уилсън.

Всички в стаята инстинктивно погледнаха нагоре към електрическия часовник на стената, нулиран на дванайсет. Червената секундна стрелка започна първата си обиколка.

Хирургическият екип заработи. Аварийният дихателен апарат бе дотъркалян до масата, докато докторът се опитваше да отдели бебето от тазовото дъно.

Започна маневрата на Брахт, мъчеше се да обърне детето, извивайки раменцата му така, че да се освободи вагиналното отворстие. Безполезно.

Една от сестрите стажанти, на която това ѝ бе първото раждане, почувства как ѝ прилошава и бързо излезе от стаята.

Отвън стоеше Карл Чински и нервно мачкаше шапката си с едрите, луничави ръце. Това бе най-щастливият ден в живота му. Беше дърводелец, прост човек и вярваше в ранната женитба и голямото семейство. Това щеше да е първото им дете и той не можеше да овладее вълнението. Обичаше много съпругата си и знаеше, че бе загубен без нея. Точно за това си мислеше, когато стажантката изхвърча от операционната. Той я повика.

— Как е тя?

Замаяната млада сестра, замислена за бебето проплака:

— Тя е мъртва. Мъртва е! — и се затича да повърне. Лицето на господин Чински побеля. Той се хвана за гърдите и започна да се задавя. Когато успяха да го закарат в отделението за спешни случаи, всякаква помощ вече бе излишна.

В операционната доктор Уилсън работеше трескаво в надпревара с часовника. Той успя да стигне навътре, да докосне пъпната връв, но нямаше начин да я освободи. Всичко в него крещеше да измъкне полуроденото бебе със сила, но той бе виждал какво става с деца, извадени по този начин. Госпожа Чински вече само въздишаше, полуобезумяла.

— Хайде напънете, госпожо Чински. Още! Хайде!

Нямаше смисъл, доктор Уилсън погледна часовника.

Две безценни минути изтекоха без капка кръв да стигне до мозъка на бебето. През главата му мина другият проблем: какво щеше да стане, ако извади бебето след четирите минути? Да го остави да живее като растение или да му причини милостива и бърза смърт? Прогони мисълта от ума си и започна да работи по-бързо със затворени

очи, опипом, съсредоточен само върху това, което ставаше вътре в женското тяло. Опитва маневрата на Морисо-Смелие-Вайт, сложна поредица от движения, целящи да охладят и освободят тялото на бебето. И изведнъж нещо помръдна. Той почувства как поддаде.

— Тръбен форцепс!

Акушерката мигновено подаде специалната пинцета, която доктор Уилсън пхна и хвана с нея главицата на бебето. След миг тя се показва.

Бебето бе родено.

Това винаги е било истински триумф, чудото на новосъздадения живот, червенолик и писклив, оплакващ се от непочтеното изтръгване от тихата, тъмна утроба навън при светлината и студа.

Но не и това бебе. То беше синкавобяло и неподвижно. Беше момиче.

Часовникът. Минута и половина оставаше. Всяко движение вече беше бързо и механично, резултат на дългогодишна практика. Обвит с марля пръст прочисти фаринкса на бебето, за да може въздухът да влезе в ларингиалния отвор. Доктор Уилсън постави бебето по гръб. Акушерката подаде малък ларингоскоп, свързан с електрошоков апарат. Той го постави на място и кимна, сестрата натисна бутона. Разнесе се ритмичният всмукващ шум на машината.

Доктор Уилсън погледна часовника.

Още двајсет секунди. Пулс няма.

Петнайсет... Четиринайсет... Пулс няма.

Мигът на решението бе настъпил. Вероятно вече беше късно да се предотврати мозъчният удар. Никой никога не може да бъде сигурен за тези неща. Беше виждал болнични дворове, пълни с жалки създания с тела на възрастни и мозъци на деца, че и по-зле.

Десет секунди. И никакъв пулс, дори най-малка надежда.

Пет секунди. Той взе решението и се помоли Бог да го разбере и да му прости. Щеше да издърпа щепсела и да каже, че детето не може да бъде спасено. Никой не ще оспори действията му. За сетен път почувства кожата на бебето. Беше хладна и хлъзгава.

Три секунди.

Погледна към новороденото и поиска да заплаче. Толкова жалко. Тя бе хубаво дете. Сигурно щеше да стане красива жена. Чудеше се какъв ли живот я чакаше. Щеше ли да се омъжи и да има деца? Или

може би щеше да стане художник, учител или висш чиновник? Богата или бедна щеше да бъде? Щастлива или нещастна?

Една секунда. Никакъв пулс.

Нула.

Протегна ръката си към ключа и в този миг сърцето на бебето започна да бие. Започна като несигурен, неравен спазъм и после още един и след това се стабилизира в силен, ритмичен пулс. Спонтанен възглас изпълни залата и поздравленията започнаха да се сипят. Доктор Уилсън не чуваше.

Той гледаше часовника на стената.

Майка ѝ я нарече Джоузефин, на бабата от Краков. А второ име щеше да бъде твърде претенциозно за дъщеря на полска шивачка от Одеса, Тексас.

По неразбираеми за госпожа Чински причини доктор Уилсън настоя Джоузефин да бъде водена в болницата на преглед веднъж на всеки шест седмици. Заключение то всеки път бе едно и също: тя *изглеждаше* нормално.

Само времето щеше да покаже.

3

В Деня на труда завърши и летният сезон в Кетскилс. Великият Мерлин остана без работа, а заедно с него и Тоби. Беше свободен да си върви. Но къде? Без дом, без работа и без стотинка. Решението бе взето, когато една от настанените в хотела му предложи дваисет и пет долара на ръка, ако закара с колата нея и трите ѝ деца до Чикаго.

Тоби тръгна, без да се сбогува с Великия Мерлин и миризливите му гадинки.

През 1939 Чикаго беше процъфтяващ, отворен град със собствени цени, и тези, които ги знаеха, можеха да купуват всичко — от жени и наркотик чак до политици. Имаше стотици нощни клубове за всеки вкус. Тоби обиколи всичките, от големия шумен „Ше Парс“ до малките барове на улица Ръш. Отговорът бе навсякъде един и същ. Никой не искаше да наеме някакъв малък боклук за комик. Пясыците поглъщаха Тоби. Дошло бе времето да започне да се сбъдва мечтата на майка му. Беше почти на деветнайсет.

Един от клубовете, около които се въртеше Тоби бе „До коляно“. Там програмата бе съставена от уморено джаз трио, съсипан, възрастен комик-пияница и две стриптийзъорки, Мери и Джери, обявявани като сестрите Пери. Колкото и странно, те бяха наистина сестри, около дваисетгодишни, с някаква евтина, гаменска привлекателност. Джери седна една вечер на бара до Тоби. Той се усмихна и каза учтиво:

— Твоят номер ми харесва.

Джери се обърна и видя едно наивно хлапе с детински вид, твърде младо, за да я заинтересува. Кимна безразлично и започна да се обръща, когато Тоби стана и тя забеляза необичайно издутите му отпред панталони. Отново се извърна да погледне невинното младо лице.

— Господи — каза тя. — Това всичкото ли е твое?

Той се усмихна.

— Има само един начин да се разбере.

В три часа на същата сутрин Тоби беше в леглото с двете сестри Пери.

Всичко бе прецизно подготвено. Един час преди началото на програмата Джери заведе комика, който бе страстен комарджия, в един апартамент на булевард „Дивърси“, където играта на зарове бе в разгара си. Когато видя какво става, той облиза устни и каза:

— Я да останем за минутка.

След трийсет минути Джери се изниза и остави комика, който бясно хвърляше зарове и крещеше като луд: „Още един осмак, бе копеле с копеле...“, отнесен в някакъв въображаем свят, в който успехът, славата и богатството висяха на въртящите се зарове.

А в „До коляно“ Тоби седеше на бара чист и спретнат, и чакаше.

Когато дойде време за представлението — и комикът не се появи, собственикът започна да беснее и да псува.

— Това копеле вече го чупих, чу ли! Няма да го пусна до клуба повече.

— Не си виновен ти — каза Мери. — Но все пак имаш късмет. Ей там на бара седи един нов комик. Току-що е дошъл от Ню Йорк.

— Какво? Къде? — притежателят хвърли един поглед на Тоби. — За бога, а бавачката му къде е? Това е някакво бебе!

— Той е велик — каза Джери.

И наистина смяташе така.

— Защо не опиташ — добави Мери. — Какво губиш?

— Шибаните си клиенти! — но накрая сви рамене и се отправи към Тоби. — Комик си бил, а?

— Аха — каза Тоби спокойно. — Тъкмо свърших едно шоу в Кетскилс.

Собственикът го изгледа.

— На колко си години?

— На двавет и две — излъга Тоби.

— На баба ти фърчилото. Добре. Излизай. И ако се издъниш, няма да доживееш до двавет и две.

Ето, че стана. Мечтата на Тоби Темпъл накрая се сбъдна. Той стоеше в светлината на прожектора, докато оркестърът свиреше туш за него, а публиката, *неговата* публика, седеше там в очакване да го открие, за да му се възхити. Изведнъж почувства такъв прилив на вълнение, че нещо заседна в гърлото му. Сякаш той и публиката бяха едно, свързани с някаква чудна вълшебна нишка. За миг помисли за майка си с надеждата, че го гледа, където и да се намира сега. Музиката спря. Тоби започна програмата си.

— Добър вечер, щастливи хора. Моето име е Тоби Темпъл. Вашите си ги знаете, предполагам.

Тишина.

Той продължи.

— Чухте ли за новия шеф на мафията в Чикаго? Той е обратен. Отсега нататък Целувката на Смъртта включва вечеря и танц.

Никакъв смях. Гледаха го хладно и враждебно. Тоби почувства острите нокти на страха, впити в стомаха му. Тялото му изведнъж плувна в пот. Чудната връзка с публиката изчезна.

Подкара нататък.

— Точно се връщам от една програма в Мейн. Театърът беше толкова забутан в гората, че собственикът бе мечка.

Тишина. Те го мразеха.

— Никой не ми каза, че сте дали обет за мълчание. Чувствам се като рекламния директор на „Титаник“. Това тук е все едно да тръгнеш по стълбичката и да видиш, че няма кораб.

Започнаха да дюдюкат. Две минути след като бе започнал, собственикът трескаво даде знак на музикантите, които започнаха да свирят високо, за да заглушат гласа на Тоби. Той стоеше там, широко усмихнат със сълзи на очи.

Искаше да им се накрещи.

*Викове*те събудиха *госпожа Чински*. Високи и пронизителни, раздиращи нощната тишина. Едва когато седна на леглото, тя осъзна, че бебето *пищи*. Изтича до другата стая, превърната набързо в детска спалня. *Джоузефин* се въртеше в леглото, с посиняло от конвулсии лице. Лекарят в болницата ѝ би венозна инжекция с успокоително и тя отново потъна в дълбок сън. Доктор Уилсън,

който я бе извадил на бял свят, ѝ направи основен преглед без да открие нищо. Но той не бе спокоен.

Не можеше да забрави часовника на стената.

Водевилът процъфтя в Америка през 1881 и угасна окончателно през 1932, когато театър „Палас“ затвори врати. Всички амбициозни млади комици минаха през школата на водевила — бойно поле, на което усъвършенстваха остроумието си срещу враждебната, присмехулна публика. Но тези, които победиха, спечелиха слава и богатство. Еди Кантор, У. К. Фийлдс, Джолсън и Бени, Абът и Костело, Джесъл и Бърнс, братята Маркс и десетки други. Водевилът означаваше постоянна работа, стабилна заплата, но когато западна, комиците трябваше да се насочат другаде. Големите имена бяха наети от радиостанциите за водещи или даваха представления в скъпи нощни клубове из цялата страна. Но за борещите се за място под слънцето като Тоби, нещата стояха другояче. Те също играеха в нощни клубове, но в съвсем различен свят, наречен „Тоалетната писта“, и то доста ласкаво. Състоеше се от мръсни салони, в които отдавна некъпани зрители ходеха да гълтат бира, да уригат по стриптийзърките и да провалят комиците за кеф. Гримьорни бяха смрадливите тоалетни, вонящи на развалена храна и разлят алкохол, на урина и евтин парфюм и над всичко това — застоял мирис на страх: потта на освиркан артист. Тоалетните бяха толкова мръсни, че жените от програмата пикаеха над мивките в съблекалнята. Заплащането се движеше от несмилаемо ядене до пет, десет и дори петнайсет долара на вечер, в зависимост от реакцията на публиката.

Тоби Темпъл игра във всички тях и това бе неговата школа. Имената на градовете бяха различни, но местата бяха същите, миризмите бяха същите, същите бяха и враждебно настроените зрители. Ако не харесваха изпълнителя, го замеряха с бирени бутилки, прекъсваха го по време на представлението и го изпращаха с освиркване. Това бе тежка, но добра школа. Тя научи Тоби да оцелява. Научи го да се оправя с пияни туристи и трезви млади хулигани, без да ги бърка един с друг. Научи го да разпознава потенциалния освирквач

и да спира порива му, като моли за глътка от неговата чаша или за носна кърпа, за да попие челото си.

Тоби се хващаше на работа в места с имена като „Езеро Киамеша“, „Хижа Шауанга“ или „Ейвън“.^[1] Игра в Уайлдууд, щата Ню Джързи, в Б'най Б'рът^[2] и в зали с имена „Синове на Италия“ или „Еленът“.

И продължаваше да се учи.

Номерът на Тоби се състоеше от пародии на популярни песни, имитации на Гейбъл, Грант, Богарт и Кагни, а също и от материал, откраднат от големите комици, които си позволяваха скъпо платени автори. Всички прохождащи комици крадяха текстове и блъфираха: „Сега ще направя Джери Лестър“ — тоест щеше да ползва неговите реплики — „обаче два пъти по-добре от него.“. „Ще направя Милтън Бърл.“. „Трябва да видите какво правя с Ред Скелтън.“

Текстът бе ключа, затова крадяха само най-доброто.

Тоби опитваше всичко. Вторачен в безмълвната публика с хитрите си сини очи, казваше:

— Виждали ли сте как пикае ескимос? — и слагаше ръце на дюкяна, откъдето започваха да се търкалят кубчета лед.

Обвит в чаршаф и с тюрбан на главата, обявяваше:

— Абдул, змиеукротителят.

Засвирваше на флейта, и от тръстикова кошница се надигаше кобра, клатеща се в такта на музиката, докато Тоби дърпаше нишките. Тялото и бе шланг от душ, а главата — пръскало. Винаги се намираще някой, който смяташе, че това е смешно.

Шегите му бяха всякакви — стандартни, дебелашки и дървенияшки, от ония дето казваш къде им е смешното.

Разполагаше с десетки „иглички“. Беше винаги готов да скача от една „хапка“ на друга, преди да започнат да хвърчат бирените шишета.

Но където и да играеше, по време на представлението винаги се чуваше звукът на тоалетен сифон.

Тоби пътуваше из страната с автобус. Пристигна ли в нов град, проверяваше къде е най-евтиният хотел, спалня или конюшня.

Слагаше картон на подметките и триеше с тебешир яките на ризите, за да спести прането. Градовете бяха винаги мрачни, а храната — лоша. Но все пак, самотата го гризеше най-много. Нямаше никой до себе си. Нямаше и един човек сред огромната вселена, който да се интересува дали Тоби е жив или мъртъв. Пишеше от време на време на баща си, но повече от чувство за дълг, отколкото от обич. Имаше отчаяна нужда от някого, с когото да поговори, който да го разбира, да споделя мечтите му.

Гледаше преуспелите актьори да излизат от големите клубове със свитата си, с красивите класни мацки, да карат лъскавите си лимузини и им завиждаше. *Някой ден...*

Най-лошите мигове бяха, когато се проваляше, когато бе освиркван по средата на представлението, когато го изхвърляха преди още да е започнал. Тогава Тоби мразеше хората в публиката. Искаше да ги избие. Не само че се бе провалил — бе на дъното. Нямаше накъде по-надолу. Беше *там*. Криеше се в хотелската стая и молеше Бог да го остави на мира, да му отнеме желанието да стои пред публиката и да я забавлява.

„Боже — казваше, — нека бъда обущар или касапин. Всичко друго, но не и това.“ Майка му бе сгрешила. Бог не бе избрал него. Никога нямаше да стане знаменит. На другия ден щеше да намери друга работа. Ще седи някъде от девет до пет и ще живее като нормален човек.

А на следващата нощ Тоби бе отново на сцената с имитациите си, с шегите си, с намерението да спечели хората преди да се обърнат към него и да го нападнат.

Усмиваше им се невинно и казваше:

— Та този човек бил влюбен в патката си и я завел на кино. Да, ама разпоредителят го видял и го спрял: „Не може да влезеш с тая патка в салона.“ Човекът се скрил зад ъгъла и натъпкал патката в панталона. Купил си билет и влязъл. Но не щеш ли, патката се размърдала. Той си отворил дюкяна и тя си подаде главата навън. До него седяла някаква жена със съпруга си. „Ралф, този мъж до мене си е извадил пениса.“ казала тя. „Прави ли ти нещо?“ „Не.“ „Не му обръщай внимание тогава и си гледай филма.“ След пет минути жената

пак сръгала съпруга. „Ралф, пенисът му...“ А той ѝ казал: „Нали ти казах да не му обръщаш внимание.“ А тя: „Не мога. Яде ми пуканките!“

Игра за по една нощ в „Триста шейсет и пет“ в Сан Франсиско, „Релсата на Руди“ в Ню Йорк и „Кин Уа Лоу“ в Толедо. Игра по вечеринки на водопроводчици, еврейски банкети и боулинг турнири.

И се научи.

А едно от последните неща, които разбра, беше, че като нищо може цял живот да си играе по „Тоалетната писта“, безименен и неизвестен. Докато едно събитие не превърна школата в академия.

Един студен неделен ден в началото на декември 1941 Тоби трябваше да играе в представление, повтарящо се пет пъти дневно на сцената на театър „Дюи“ на Четиринайсета улица в Ню Йорк. Програмата се състоеше от осем номера и част от ролята му беше да ги обявява. Първия път мина добре. По време на второто представление Тоби обяви „Летящите Канадзава“ — японско семейство акробати и публиката започна да свири. Той се върна зад кулисите и попита:

— Какво, по дяволите, им става на ония там?

— Божичко, ти не чу ли? Джапанките са нападнали Пърл Харбър преди няколко часа — отвърна сценичният уредник.

— Какво от това? Я ги виж тия — те са страхотни.

На следващото представление, щом дойде ред на японската труппа, Тоби излезе на сцената и каза:

— Дами и господа, за мен е чест да ви представя току-що завърнали се след триумфа в Манила — „Летящите филипинци“.

В мига, в който видяха японците, започнаха да свирят. До края на деня Тоби ги прекръсти „Веселите хавайци“, „Лудите монголци“ и накрая „Ескимоските ракети“, но така и не успя да ги спаси. А и себе си, както по-късно се оказа. Когато вечерта телефонира на баща си, разбра, че в къщи го чака писмо. Започваше с „Поздрав“ и завършваше с подписа на Президента. Шест седмици след това Тоби се закле в Армията на Съединените Щати. В деня на клетвата главата му щеше да се пръсне и той едвам произнасяше думите.

Главоболията зачестиха и тогава Джоузефин усещаше как две великански ръце стискаха слепоочията ѝ. Опитваше се да не плаче, защото това дразнеше майка ѝ. Госпожа Чински откри религията. Вътре в себе си тайно вярваше, че тя и дъщеря ѝ са отговорни за смъртта на нейния съпруг. На една от вреците на вярата проповедникът прогърмя: „Всички сте потънали в грях и пороци. Господ, който ви държи над Адските порти като някакво гнусно насекомо над огъня, се отвращава от вас. Всички вие прокълнати, висите на тънка нишка и пламъците на гнева Му ще ви погълнат, ако не се покаете!“ Изведнъж, госпожа Чински се почувства по-добре, защото разбра, че чува словото Божие.

„Това е наказание Божие, за това, че убихме баща ти“, говореше тя на Джоузефин, която, още твърде малка, за да разбере какво означават тези думи, заживя с мисълта че е направила нещо ужасно лошо. Искеше да разбере какво е то, за да може да каже на майка си, че съжалява.

[1] Явно няма много общо с река Ейвън, където е роден Шекспир. — бел.пр. ↑

[2] При добро желание могат да бъдат открити на най-подробните карти на САЩ. — бел.пр. ↑

В началото войната бе кошмар за Тоби Темпъл.

В армията той беше никой, пореден номер в униформа, също както милиони други. Безличен, безимен, анонимен.

Първо бе изпратен в базов тренировъчен лагер в щата Джорджия, а после замина за Англия, където неговата част бе разположена на лагер в Съсекс. Тоби каза на сержанта, че иска да говори с командващия. Успя да стигне до капитана. Той се казваше Сам Уинтърс. Беше мургав, интелигентен мъж, започнал трийсетте.

— Какъв ти е проблемът, редник?

— Ами става въпрос за това, господин капитан — започна Тоби.

— Аз съм артист. От шоу бизнеса. Забавлявал съм хората в цивилния живот.

Капитан Уинтърс се усмихна на откровението му.

— Какво точно си правил? — попита.

— От всичко по малко — отвърна Тоби. — Правя имитации, пародии и... — забеляза изражението на капитана — такива неща.

— Къде си работил?

Отвори уста, но се спря. Беше безнадеждно. Капитанът щеше да се впечатли само от имена като Ню Йорк или Холивуд.

— Едва ли сте чували за тия места.

Знаеше, че си губи времето. Капитан Уинтърс каза:

— Не зависи от мен, но ще видя какво мога да направя.

— Ясно. Благодаря ви много, господин капитан.

Капитан Сам Уинтърс седна зад бюрото и се замисли за Тоби след като момчето излезе. Уинтърс се бе записал доброволец, защото чувстваше, че тази война трябва да се води и да се спечели. Същевременно мразеше това, което тя бе направила от деца като Тоби Темпъл. Но ако Темпъл наистина имаше талант, той рано или късно щеше да се прояви, защото талантът е като крехко цвете, покълнало под тежък камък. Накрая нищо не можеше да го спре да се покаже и да разцъфне. Сам Уинтърс остави добра работа като кинопродуцент в Холивуд, за да отиде в армията. Беше продуцирал десетки успешни

филми за „Пан Пасифик Студиоус“ и бе виждал как десетки млади надежди като Тоби Темпъл идват и си отиват. Най-малкото заслужаваха шанс. По-късно поговори с полковник Бийч за Тоби.

— Мисля, че може да го изпратим на прослушване в Специалната част — каза капитан Уинтърс. — Имам чувството, че може да е добър. Господ знае каква нужда от развлечение имат момчетата.

Полковник Бийч изгледа капитана и каза хладно:

— Добре, капитане. Изпрати ми бележка за него.

Проследи с поглед излизащия офицер. Полковникът беше професионален военен, завършил Уест Пойнт.^[1] Презираше всички цивилни, а за него капитан Уинтърс бе такъв. Униформата и капитанският пагон не правеха от човека войник. Когато получи бележката на Уинтърс за Тоби, той я погледна и нервно надраска отгоре: „МОЛБАТА СЕ ОТХВЪРЛЯ“, след което се подписа.

Почувства се по-добре.

Това, което най-много липсваше на Тоби, беше публиката. Имаше нужда да работи върху чувството си за време, върху уменията си. Разказваше вицове и правеше имитации при всяка възможност. Нямаше значение дали публика му бяха двама разузнавачи, тръгнали с него на задача някъде из пустошта или автобус войници на път към града, или миячът на чинии в командния пункт. Той трябваше да ги разсмее, да спечели аплодисментите им.

Капитан Сам Уинтърс случайно видя едно от представленията на Тоби в залата за почивка. След края отиде до него и каза:

— Съжалявам, че не се уреди прехвърлянето, Темпъл. Мисля, че имаш талант. Като свърши Войната, ако имаш път към Холивуд, обади се.

Намръщи се и добави:

— Ако, разбира се, още работя там.

На следващата седмица, батальонът на Тоби бе пратен на бойното поле.

Години след това, Тоби си припомняше войната, но не и боевете. В Сен Ло направи бум с буфонада на Бинг Кросби. В Аахен се промъкна в болницата и два часа разправяше вицове на ранените, преди сестрите да го изхвърлят. С удоволствие се сещаше за един войник, на който шевовете се отвориха от смях. При Мец ги бомбардираха, но Тоби усещаше, че това е защото публиката прекалено много се нервираше от прелитащите немски самолети.

В бой влизаше рядко. Отличиха го за превземането на германски команден пункт. Тоби така и не разбра как стана. Играеше Джон Уейн^[2] и толкова се увлече, че всичко свърши преди да има време да се изплаши.

За него важно бе единствено шоуто. В Шербур отиде в публичен дом с двама другари, но докато те се качваха нагоре с момичетата, той изигра един номер в салона пред Мадам и още две курви. Щом свърши, тя го изпрати горе за сметка на заведението.

Такава беше войната на Тоби. Общо взето, това не бе лоша война и времето мина много бързо. Когато свърши през 1945, той беше на двацет и пет. Външно не беше остарял и с един ден. Същото сладко личице, същите лукави очички и неизменното невинно излъчване.

Всеки говореше за връщане у дома. Един го чакаше булка в Канзас сити, друг — баща и майка в Бейон, трети — работа в Сейнт Луис. Никой не чакаше Тоби. Освен Славата.

Реши да отиде в Холивуд. Беше дошло време Бог да спази обещанието си.

— Познавате ли Бога? Видели ли сте лицето на Христа? Аз Го видях, братя и сестри, и чух гласа Му, но Той говори само на онези, които коленичат пред Него и признаят греховете си. Бог ненавижда непокаяните се. Лъкът на Божия гняв е опънат, огнената стрела на праведния Му гняв е насочена към порочните ви сърца и Той всеки миг ще пусне острието на възмездие да ги пронизва. Обърнете се с лице към Него, преди да е станало твърде късно.

Джоузефин погледна към тавана на шатрата ужасена, очакваща да види пламтящата стрела, изстреляна към нея. Тя стисна ръката на майка си, но майка ѝ не усещаше. Лицето ѝ бе алено, а очите блестяха от опиянение.

— Слава на Исуса! — изрева сборището.

Срещите на вярата се състояха в огромна шатра на края на Одеса и госпожа Чински Водеше Джоузефин на всяка една от тях. Подиумът на проповедника бе дървена платформа, издигната на два метра от земята. Непосредствено пред него беше кошарата на покаяните се, където хората се отричаха от греха и познаваха Вярата. Зад нея стояха редици от твърди дървени пейки, претъпкани с пеещи, фанатични търсачи на спасение, ужасени от заплахата за Ада и Проклятието. За едно шестгодишно дете това бе страшно. Евангелистите бяха наричани фундаменталисти, холи роулърс, петдесетници, методисти и адвентисти^[3] и всички до един дишаха Адски огън и бяха прокълнати.

— На колене, грешници, тръпнете пред мощта на Йехова! Затуй, че пороците ви наскърбиха сърцето на Исуса Христа, ще понесете възмездие от гнева на неговия Отец! Вгледайте се в лицата на малките деца около вас, заченати в похот и пълни с грехове.

И малката Джоузефин изгаряше от срам, чувстваше как всеки я гледа. Когато идваха онези страшни главоболия, тя знаеше, че са наказание от Бога. Тя се молеше всяка нощ да се махнат, да разбере, че Бог е простил. Искаше да знае какво толкова лошо е направила.

— И аз ще пея Алилуя, и ти ще пееш Алилуя, и всички ний ще пеем Алилуя, щом се върнем у дома.

— Алкохолът е кръвта на Дявола, тютюнът — неговият дъх, а прелюбодейството е неговата радост. Виновни ли сте за сделки със Сатаната? Тогава ще горите вечно в Ада, прокълнати навеки, защото Луцифер идва да ви вземе!

А Джоузефин трепереше и се оглеждаше с ужас; стиснала до болка дървената пейка, за да не я отнесе Дяволът.

Те пееха:

— Аз искам да отида в Рая за своя дълготраен отдих.

Но малката Джоузефин не разбираше и пееше:

— Аз искам да отида в Рая със своя дълго краден потник.

След гръмогласните проповеди идваха Чудесата. Джоузефин гледаше с плахо учудване процесията от сакати и болни мъже и жени, които се тътреха и се тълпяха на инвалидните си колички към кошарата за покаяние, където проповедникът протягаше ръце над тях и призоваваше Небесните сили да ги изцелят. Те захвърляха патерици и бастуни, някои от тях бръщолевеха нещо непонятно, а Джоузефин умираше от ужас.

Срещите на вярата винаги завършваха с паничката за дарове. „Исус ви гледа, а Той мрази скъперника.“ След това всичко свършваше, но страхът оставаше с Джоузефин за дълго.

През 1946, градчето Одеса, щат Тексас, бе пропито от мрачнокафяв дъх. Преди много време, когато индианците са живели там, това е бил дъхът на пустинния пясък. Сега беше дъхът на петрола.

Два типа хора живеяха в Одеса: Петролните хора и Останалите. Петролните хора не поглеждаха надолу към Останалите, те просто ги съжаляваха. Защото Бог сигурно бе предвидил за всички частни самолети, кадилаци, басейни и шампанско на купони за сто души. Нали затова бе закопал петрола в Тексас.

Джоузефин Чински не съзнаваше, че беше от Останалите. На шест години тя беше красиво дете с лъскава черна коса и дълбоки кафяви очи на хубавото си овално лице.

Майката на Джоузефин беше опитна шивачка, работеща за богатите граждани. Взимаше дъщеря си, когато ходеше да пробва на Петролните жени, за да превърне метри скъпи платове в зашеметяващи вечерни рокли.

Петролните хора харесваха Джоузефин, защото беше възпитано, дружелюбно дете. Харесваха и себе си за това, че харесват нея. Смятаха, че е демократично да позволят на едно бедно дете от другата част на града да се събира с техните деца. Джоузефин беше полякия, но не изглеждаше като полякия. Тя не можеше да стане член на Клуба, но те бяха доволни като й даваха посетителски привилегии. Разрешаваха на Джоузефин да играе с Петролните деца и да ползва техните колела, понита и стодоларови кукли, така че тя заживя двойствен живот. Живееше у дома в малката съборетина с олющени

мебели, външна тоалетна и увиснали на пантите врати. Живееше и в красивите колониални имения, разположени на огромни извънградски парцели. Когато оставаше да преспи при Сиси Топинг или Линди Фергюсън, я настаняваха в широка спалня само за нея, а закуската бе поднасяна от прислужници и камериерки. Джоузефин обичаше да става посреднощ, когато всички спяха и да разглежда красивите неща в къщата — хубавите картини, тежкото гравирано сребро и антиките, потъмнели от времето и историята. Изучаваше ги подробно, галеше ги и си казваше, че един ден и тя ще има такива неща, ще живее в страхотна къща и ще бъде обкръжена от красота.

Но и в двата свята тя се чувстваше самотна. Страхуваше се да говори с майка си за главоболията и страха от Бога, защото майката бе станала отчаяна фанатичка, обсебена от мисълта за божие наказание дотам, че вече го приветстваше. Джоузефин не искаше да обсъжда тревогите си с Петролните деца, защото те очакваха от нея да бъде като тях — палава и усмихната. Трябваше да пази ужасите за себе си.

На седмия рожден ден на Джоузефин магазинът на Брубейкър обяви състезание по снимка за най-красивото дете в Одеса. Детето трябваше да бъде снимано във фотографското ателие на магазина. Наградата бе златна купа с гравирано името на победителя. Купата бе изложена на витрината и Джоузефин всеки ден минаваше оттам да я гледа. Желалаше да я притежава повече от всичко друго в живота си. Майка ѝ не я пусна да се състезава. „Суетата е огледалото на Дявола“ каза тя, но една от Петролните жени обичаше Джоузефин и плати за снимката. От този миг нататък момичето знаеше, че златната купа ще бъде нейна. Дори я виждаше как стои на шкафчето. Щеше да я лъска всеки ден. Когато разбра, че е във финалите, бе твърде развълнувана и не отиде на училище. Цял ден лежа в леглото с разстроен стомах, неспособна да понесе щастието. Щеше да бъде първата ѝ красива придобивка.

На следващия ден разбра, че състезанието е спечелено от Тина Хъдсън, едно от Петролните деца. Тя не бе толкова красива като Джоузефин, но баща ѝ бе член на управата на търговската верига, притежаваща магазина на Брубейкър.

Когато чу новината, получи такова главоболие, че ѝ се искаше да вие от болка. Тя се страхуваше да не би Бог да разбере колко много означава за нея тази купа, но Той явно знаеше, защото главоболията продължиха. През нощта плачеше във възглавницата, за да не я чуе майка ѝ.

Няколко дни след състезанието бе поканена в къщата на Тина за уикенда. Златната купа стоеше на поставка в детската стая. Джоузефин дълго я гледа.

Когато се прибра в къщи, купата беше скрита в пътната ѝ чанта. Там я откриха и когато майката на Тина дойде да я прибере.

Госпожа Чински нашиба здраво Джоузефин с дълга зелена тръстикова пръчка. Но детето не ѝ се разсърди.

Петте минути, през които държа купата, си струваха цялата болка.

[1] Военната академия на САЩ — бел.пр. ↑

[2] Американски актьор, известен с военните си роли. — бел.пр.

↑

[3] Протестантски неоангликански секти, разцъфтели през трийсетте и четирийсетте години, особено в САЩ. — бел.пр. ↑

През 1946 Холивуд, щат Калифорния беше филмовата столица на света. Привличаше като магнит талантливите, алчните, красивите, надяващите се и измамниците. Това бе страната на палмите и Рита Хейуърт,^[1] светият храм на Универсалния дух и Света Анита.^[2] Агентът бе този, който може да те направи звезда за една вечер. Беше комарджийница, бардак, портокалова горичка и гробница едновременно. Вълшебен калейдоскоп, в който всеки виждаше това, което иска.

За Тоби Темпъл Холивуд бе място, където бе решил да отиде. Пристигна в града с войнишка мешка и триста долара в джоба. Отседна в евтин пансион на булевард „Кауенга“. Трябваше да действа бързо преди да остане без пари. Тоби знаеше всичко за Холивуд. Това бе град, в който трябва да имаш фасада. Подстрига се в бръснарницата на улица „Вайн“, поръча си нов гардероб и с двайсетте долара, останали в джоба му, се отправи към „Холивуд Браун Дерби“, където вечеряха всички звезди. Стените там бяха покрити с карикатури на най-известните актьори в Холивуд. Тоби чувстваше пулса на шоу бизнеса. Усещаше силата на тази зала. Видя сервитьорката, която вървеше към него. Красива, червенокоса, със смайваща фигура. Тя се усмихна на Тоби и каза:

— Мога ли да ви помогна?

Тоби не издържа. Протегна ръце и я сграбчи за големите като дини гърди. Шокът се изписа на лицето ѝ. Когато отвори уста да извика, Тоби направи неподвижен поглед и каза с нотка на извинение:

— Простете, госпожице. Аз не съм зрящ човек.

— О, съжалявам! — тя се укори вътрешно за мислите си и почувства внезапна симпатия към Тоби. Поведе го за ръка към масата, помогна му да седне и взе поръчката. След няколко минути се върна и го хвана да разглежда карикатурите по стената. Тоби се обърна към нея и каза лъчезарно:

— Чудо! Отново виждам!

Той изглеждаше толкова невинен и беше така забавен, че тя не издържа и се разсмя. Смя се на шегите по време на вечерята с Тоби и по-късно същата нощ — в леглото.

Тоби работеше какво ли не в Холивуд, само да бъде близо до шоу бизнеса. Паркираше коли в „Сиро“, а когато знаменитостите слизаха, той отваряше вратата с широка усмивка и отработен жест. Не му обръщаха внимание. Той бе само момчето на паркинга и не ги бе грижа дали изобщо е жив. Гледаше красавиците, които слизаха от колите със скъпите си прилепнали по тялото рокли и си казваше: „Ако знаехте каква звезда ще стана, веднага щяхте да зарежете тия отрепки.“

Тоби обиколи агентите, но бързо разбра, че си губи времето. Всички агенти бяха чукачи на звезди. Не трябваше да търси *тях*. Те трябваше да го търсят. Най-често чуваше името на Клифтън Лоурънс. Той държеше само най-големите таланти и правеше най-невероятните сделки. „Един ден — казваше си Тоби — Клифтън Лоурънс ще стане мой агент.“

Абонира се за двете библии на шоу бизнеса: „Дейли Варайъти“ и „Холивуд Рипортър“. Караха го да се чувства в свои води. „Вечната Амбър“ бе закупена от „20 Сенчъри фокс“ и Ото Премингер беше режисьор. Ава Гарднър беше наета да играе в „Свирка за край“ с Джордж Рафт и Джорджа Къртрайт, а „Живот с татко“ бе откупен от „Уорнър Брадърс“. След това видя заглавие, което накара сърцето му да изхвъркне. „Продуцентът Сам Уинтърс избран за вицепрезидент по продукцията в «Пан Пасифик Студиоус»“

[1] Известна холивудска актриса от 40-те години. — бел.пр. ↑

[2] Очевиден каламбур със Светия дух и Светата троица. „Юнивърсъл“ (Универсален) е известна филмова компания. — бел.пр.

↑

Когато Сам Уинтърс се завърна от войната, работата в „Пан Пасифик Студиоус“ го очакваше. Шест месеца по-късно се получи размястване. Шефът на студиото бе уволнен и Сам беше помолен да поеме работата до намирането на нов шеф на продукцията. Сам се справи толкова, добре, че търсенето спря и той официално бе назначен за вицепрезидент по продукцията. Това бе късаща нервите, извотворна работа, но Сам я обичаше повече от всичко на света.

Холивуд беше тройно ограден цирк, пълен с диви, безумни личности — минно поле, върху което танцуваше парад на идиотите. Повечето актьори, режисьори и продуценти бяха егоцентрични мегаломани — неблагодарни, похотливи и зловредни. Но за Сам важното бе да имат талант. Другото нямаше значение. Талантът бе възшебен ключ.

Вратата на кабинета се отвори и Люсил Елкинс, секретарката на Уинтърс, влезе с дневната поща. Люсил беше твърда сплав, един от малкото компетентни професионалисти, които оставаха вечно и гледаха как шефовете им идват и си отиват.

— Клифтън Лоурънс е тук и иска да ви види.

— Покани го да влезе.

Сам обичаше Лоурънс. Той имаше стил. Фред Алън бе казал: „Цялата искреност на Холивуд би се побрала в пъпа на комар и пак ще остане място за четири сусамени зрънца и едно сърце на театрален агент.“

Но Клиф Лоурънс беше по-искрен от другите агенти. Той беше холивудска легенда, и списъкът на клиентите му представляваше каймака на „Кой кой е“ в областта на шоу бизнеса. Държеше самостоятелен офис и беше постоянно в движение. Обслужваше клиенти в Лондон. Швейцария, Рим и Ню Йорк. Беше на „ти“ с всички важни холивудски чиновници и всяка седмица играеше карти с шефовете на три студия. Два пъти годишно наемаше яхта, събираше

половин дузина красиви „модели“ и канеше най-високопоставени лица от студията на едноседмичен „риболов“. Клифтън Лоурънс държеше напълно мебелирана и вечно заредена вила край брега в Малибу, която беше на разположение на приятелите му по всяко време. Клифтън живееше в ползотворна за всички симбиоза с Холивуд.

Сам вдигна поглед, когато вратата се отвори и Лоурънс се вмъкна вътре, елегантен в прекрасно ушития си костюм. Той отиде до Сам, протегна ръка с идеално поддържани нокти и каза:

— Минах просто да кажа здравей. Как вървят нещата, драги?

— Да кажем, че ако дните бяха кораби, днес щеше да е „Титаник“.

Клифтън Лоурънс издаде състрадателен звук.

— Какво мислиш за снощния преглед? — попита Сам.

— Отрежи първите двајсет минути, сложи друг край и ще имаш голям хит.

— Печелиш дъвка — усмихна се Сам. — Точно това правим в момента. Имаш ли да ми продадеш някой от клиентите си днес?

Лоурънс се намръщи.

— Съжалявам. Всички работят.

Беше вярно. Отбраната листа на Клифтън Лоурънс от суперзвезди, гарнирана с режисьори и продуценти, се радваше на постоянно търсене.

— Ще се видим на вечеря в петък, Сам — каза Клифтън. — Чао. Обърна се и излезе.

Гласът на Люсил се разнесе от интеркома.

— Далас Бърк е тук.

— Прати го насам.

— Мел Фос също иска да ви види. Казва, че е спешно.

Мел Фос беше шеф на телевизионната секция към „Пан Пасифик Студиоус“.

Сам погледна настолния календар.

— Кажи му, че го чакам на закуска утре в осем. В зала „Поло“.

Телефонът в другата стая из звъня и Люсил го вдигна.

— Кабинетът на господин Уинтърс.

Непознат глас каза:

— Здравейте, големия там ли е?

— Кой се обажда, моля?

— Кажете му, че го търси едно старо другарче — Тоби Темпъл. Заедно служихме в армията. Каза ми, ако мина към Холивуд, да се обадя и аз се обаждам.

— Господин Уинтърс има среща. Да му кажа ли да ви се обади по-късно?

— Може — даде ѝ телефонния си номер, а Люсил го изхвърли в коша за боклук. Номерът със старото другарче от армията беше твърде стар за нея.

Далас Бърк беше един от пионерите-режисьори в киноиндустрията, филмите му се прожектираха във всеки колеж, който има киноспециалност. Половин дузина от ранните му филми бяха обявени за класика и като че ли нямаше някой от тях, който да не е наречен брилянтен или новаторски. Бърк вече прехвърляше седемдесетте години и някога солидната му фигура се бе смалила дотам, че дрехите сякаш се ветрееха около него.

— Радвам се да те видя отново, Далас — каза Сам на влизания възрастен мъж.

— Да, хубаво е, че се виждаме, момче.

Бърк посочи човека до себе си.

— Познаваш ли агента ми?

— Разбира се. Как си, Питър?

Тримата седнаха.

— Чух, че ще ми разправяш нещо — обърна се Сам към Далас Бърк.

— Това е нещо прекрасно — в гласа на стареца се прокрадваше вълнение.

— Умирам да го чуя, Далас — каза Сам. — Давай.

Далас Бърк се облегна и започна да говори.

— Кое вълнува най-много хора по света, момче? Любовта — така ли? Добре. Тук става дума за най-святата любов — на майката към детето.

Гласът му ставаше все по-силен, докато задълбаваше в историята.

— Значи, откриваме в Лонг Айланд с деветнайсетгодишно момиче, което работи като секретарка за едно богато семейство.

Парите — от едно време. Отваря ни възможност за лъскаво минало, ясно ти е за какво говоря? Висшето общество — това, онова. Мъжът, за когото работи е женен за плоскогъза аристократка. Той харесва секретарката и тя — него, въпреки че е по-стар.

Сам слушаше с половин ухо и се чудеше какво е заглавието — „Задната улица“ или „Имитация на живот“. Не, че имаше значение, защото каквото и да беше, щеше да го купи. Бяха минали двайсет години откакто никой не беше дал на Далас Бърк да режисира нещо. Сам не винеше индустрията. Последните три филма на Бърк бяха скъпи, старомодни, на пълна загуба. Далас Бърк бе завинаги свършен като режисьор. Но беше човек, жив човек и някой трябваше да се грижи за него, защото не бе спестил нито цент. Предложиха му стая в Почивния дом на кинодейците, но той гордо отказа. „Не ми трябват шибаните ви подаяния! — изкрещя. — Говорите с човека, който направи Дъг Феърбанкс, направи Джак Баримор, Милтън Силс и Бил Фарнъм. Аз съм великан, бе, пигмейски кучи синове!“

И беше прав. Беше легенда, но дори легендите трябва да ядат.

Когато стана продуцент, Сам телефонира на един познат агент и му каза да доведе Дълас Бърк с идея за сценарий. Оттогава всяка година купуваше от Бърк неизползваеми истории за сума, достатъчна на стареца да живее. Дори от армията се погрижи този ангажимент да продължи.

— И сега виж, — продължаваше Далас Бърк — детето расте, без да познава майка си. Но майка ѝ я следи. Накрая, когато дъщерята се омъжва за богатия доктор, правим голяма сватба. И знаеш ли къде е хватката? Слушай, велико е. Не пускат майката в църквата. Минава отзад, за да види как се омъжва собствената ѝ дъщеря. Няма да остане сухо око в публиката. Е... това е. Какво ще кажеш?

Сам не беше познал. „Стела Далас“. Погледна агента, който извърна поглед и се зае смутено да изследва върха на скъпата си обувка.

— Велико — каза Сам. — Точно такъв филм търсехме.

Обърна се към агента.

— Питър, обади се в деловодството и направи договор. Ще им кажа да те чакат.

Агентът кимна.

— Кажи им да платят както се полага, иначе отивам в „Уорнър Брадърс“ — каза Далас Бърк. — Първо при теб минах, защото си приятел.

— Ще го оценя — отвърна Сам.

Изглежда двамата мъже, излизащи от кабинета. Строго погледнато, нямаше право да харчи парите на компанията за подобни сантиментални жестове, но от друга страна киноиндустрията дължеше нещо на хора като Далас Бърк. Без тях и такива като тях просто нямаше да има индустрия.

В осем на следващата сутрин Сам Уинтърс паркира до входа на хотел „Бевърли Хилс“. Няколко минути по-късно прекосяваше зала „Поло“ като усмихнато кимаше на приятели, познати и конкуренти. В тази зала се правеха повече сделки по закуски, обеди и вечери, отколкото във всички кабинети по всички студии, взети заедно. Мел Фос забеляза Сам и вдигна поглед.

— Добро утро, Сам.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Сам седна в креслото срещу Фос. Беше назначил Фос преди осем месеца за шеф на телевизионната секция на „Пан Пасифик Студиоус“. В света на развлекателното телевизията беше новото дете, което растеше с неимоверна скорост. Всички студия, които едно време не й обръщаха внимание, сега бяха вътре в нея.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката и щом се обърна, Сам попита:

— Кажи добрите новини, Мел?

Мел Фос поклати глава.

— Няма добри новини. Загазихме.

Сам не каза нищо. Чакаше.

— Няма да ни дадат да продължим „Завоевателите“.

Сам го погледна с изненада.

— Рейтингът е страхотен. Как ще го спират? Хем знаят колко е трудно да намериш хит шоу.

— Не е заради шоуто — каза Фос — а заради Джак Нолан.

Джак Нолан беше звездата на „Завоевателите“. Постигна мигновен успех според критиката, а и според публиката.

— Какво става с него? — попита Сам. Мразеше навика на Мел Фос да го кара да вади информацията с ченгел от устата му.

— Чете ли тазседмичния брой на списание „Пийк“?

— Нито тазседмичния, нито който и да е друг. Това е кофа с помия.

Изведнъж усети накъде бие Фос.

— Сгепцали са Нолан!

— Черно-бяла снимка — отговори Фос. — Тъпото копеле с най-красивата си дантелена рокля отишло на хава. Някой го снимал.

— Докъде е стигнало?

— По-лошо не може. Поне десет души от телевизията се обадиха вчера. Спонсорите и ръководството настояват за спиране. Никой не иска да бъде свързан с някакъв креслив педал.

— Травестит — каза Сам.

Разчиташе много на силния си доклад върху телевизията, който щеше да чете на управителен съвет в Ню Йорк следващия месец. Новината на Фос слагаше край на всичко. Загубата на „Завоевателите“ означаваше провал.

Освен ако не предприемеше нещо.

Когато се върна в кабинета, Люсил му подаде една купчина бележки.

— Спешните са най-отгоре — каза тя. — Търсят ви...

— После. Свържи ме с Уйлям Хънт от Ай Би Си.

След две минути говореше с шефа на „Интернешънъл Броудкастинг Къмпани“. Сам познаваше Хънт случайно от няколко години и го намираше приятен. Започнал като надежден млад юрист, той бе изминал целия път до върха на телевизионната компания. Рядко се срещаха по работа, защото Сам не участваше пряко в телевизионния бизнес. Сега съжаляваше, че на времето не бе отделил повече време, за да спечели Хънт. Когато го чу на телефона, опита да говори съвсем безгрижно.

— Добро утро, Бил.

— Каква приятна изненада — каза Хънт. — Доста време не сме се чували, Сам.

— Вярно, доста. Това му е кофтито на бизнеса, Бил. Никога нямаш време за хората, с които ти е приятно.

— Точно така.

Сам говореше със съвсем безразличен тон.

— Между другото, попадна ли ти оная глупост в „Пийк“?

— Знаеш, че ми попадна — каза спокойно Хънт. — И за това сваляме шоуто, Сам.

Думите му звучаха категорично.

— Бил, — започна Сам — какво ще помислиш, ако ти кажа, че Джак Нолан са го накуснали?

От другата страна се чу смях.

— Ще ти кажа да се пробваш като писател.

— Сериозно говоря — каза Сам твърдо. *Аз познавам* Джак Нолан. Той е толкова нормален, колкото ние двамата с теб. Снимката е направена на маскиран купон. Това бил рожденият ден на неговото гадже и той си навлякъл роклята на майтап.

Усети как се потят дланите му.

— Не мога...

— Сега, за да разбереш колко вярвам на Джак — продължи Сам — ще ти кажа, че току-що го избрах за главната роля в „Ларидоу“, големия ни уестърн за догодина.

Пауза.

— Сериозно ли говориш, Сам?

— По дяволите, знаеш, че говоря сериозно. Три милиона отиват за филма. Ако Джак Нолан се окаже педал, ще му се хият на екрана. На никой фестивал няма да го пуснат. Щях ли да рискувам по такъв начин, ако не бях сигурен?

— Добре де... — в гласа на Бил Хънт се прокрадна колебание.

— Хайде, Бил. Няма да оставиш този въшлив клюкарски парцал „Пийк“ да провали кариерата на един способен човек. На теб нали ти харесва шоуто, а?

— Даже много. Добро е, да го вземат дяволите. Обаче спонсорите...

— Тая телевизия е твоя. Знаеш, че имаш повече спонсори отколкото телевизионно време. Дадохме ти един хит. Хайде да не се бъзикаме с успеха.

— Добре де...

— Мел Фос каза ли ти за новите „Завоеватели“ през следващия сезон?

— Не...

— Значи е искал да те изненада — каза Сам. — Чакай да чуеш какво му е дошло на акъла! Гостуващи звезди, големи автори на уестърни се снимат на мястото на действието — изобщо цялата работа! Ако „Завоевателите“ не изхвърчат до първото място, аз нищо не разбирам от този бизнес.

Имаше кратко колебание. После Бил Хънт каза:

— Кажи на Мел да се обади. Май се паникьосахме малко повече този път.

— Ще ти се обади — обеща Сам.

— И още нещо, Сам. Ти нали разбираш в какво положение съм. Никого не съм искал да обидя.

— Знам, че не си, Бил — каза великодушно Сам. — Твърде добре те познавам и знам, че не си. Ето затова почувствах, че трябва да ти кажа истината.

— Благодарен съм ти.

— Какво ще кажеш да обядваме другата седмица?

— С удоволствие. Ще ти се обадя в понеделник.

Казаха си дотуване и затвориха.

Сам се чувстваше като изцеден. Джак Нолан беше обратен като арабско писмо. Някой е трябвало да го разкара преди много време, но сега бъдещето на Сам зависеше изцяло от такива мании. Да управляваш студия беше като да ходиш по въже над Ниагарския водопад във виелица. „Трябва да си луд, за да се занимаваш с това.“ мислеше Сам. Вдигна прекия телефон. След миг говореше с Мел Фос.

— „Завоевателите“ остава в програмата.

— Какво? — гласът на Фос изведнъж се изпълни с недоверие.

— Точно така. Искам да проведеш един бърз разговор с Джак Нолан. Кажи му, че ако още веднъж кривне от пътя, аз лично ще го изхвърля от този град, а после ще го пратя обратно на Файър Айланд! Кажи му, че говоря сериозно. Ако му се прииска да смуче нещо, да пробва банан.

Сам трясна слушалката. Облегна се на стола и се замисли. Забрави да каже на Фос за промените, които импровизира пред Бил

Хънт. Трябваше да открие автор, който да напише уестърн със заглавие „Ларидо“.

Вратата се отвори с гръм и Люсил се появи, пребледняла.

— Може ли веднага да слезете до Десета площадка? Някой я е подпалил.

Тоби Темпъл се опита пет-шест пъти да стигне до Сам Уинтърс, но така и не успя да прескочи оная кучка, секретарката. Накрая се отказа. Обиколи безуспешно нощните клубове и студията. Следващата година вече работеше каквото падне, за да се издържа. Продаваше имоти, застраховки и козметика. Вън от това играеше в разни забутани барове, но така и не успя да влезе в някоя студия.

— Имаш грешен подход към нещата — каза му един приятел. — Накарай ги те да дойдат при теб.

— И как да стане това? — попита Тоби иронично.

— Запиши се в „Актьрс Уест“.

— В театрално училище?

— Това не е само училище. Те изнасят представления и всички студии ги следят.

В „Актьрс Уест“ се носеше дъх на професионализъм. Тоби го усети в мига, в който прекрачи вратата. На стената висяха портрети на випускниците на училището. Тоби разпозна доста известни имена. Русото момиче на рецепцията каза:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Аз съм Тоби Темпъл. Искам да се запиша.

— Имате ли някакъв опит като актьор?

— Всъщност, не — каза Тоби. — Но аз...

Тя поклати глава.

— Съжалявам, но госпожа Танър не изпитва хора без професионален опит.

Тоби я изгледа.

— Вие майтап ли си правите с мен?

— Не. Такива са нашите принципи. Тя никога...

— Нямам това предвид — каза Тоби. — Вие явно не знаете с кого говорите?

Русата го погледна и каза:

— Не.

Тоби бавно изпусна въздух.

— Боже, Леланд Хейуърд бе прав. Ако работиш в Англия, Холивуд дори не знае, че съществува — погледна я още веднъж и се усмихна. — Пошегувах се. Мислех, че ме познавате.

Служителката изглеждаше смутена. Очевидно не знаеше на кое да вярва.

— Значи сте работили професионално, така ли?

Тоби се засмя.

— Бих казал, да.

Блондинката извади формуляр.

— Какви роли сте играли и къде?

— Тук нищо — бързо отвърна Тоби. — През последните две години бях в Англия със собствен репертоар.

Момичето кимна.

— Добре. Отивам да кажа на госпожа Танър — след което изчезна в другата стая. След няколко минути се върна. — Госпожа Танър ще ви приеме. Успех.

Тоби намигна, пое дълбоко дъх и влезе в кабинета на госпожата.

Алис Танър беше тъмнокоса жена с привлекателно, аристократично лице. Изглеждаше в средата на трийсетте, около десет години по-възрастна от Тоби. Бе седнала зад бюрото, но това, което бе видно, загатваше страхотната ѝ фигура. „Тук изглежда ще бъде чудно“ — реши той.

Тоби се усмихна победоносно и каза:

— Аз съм Тоби Темпъл.

Алис Танър се изправи и тръгна към него. Левият ѝ крак бе стегнат в тежка метална протеза и тя накуцваше с тренираната въртелива походка на човек, живял дълго време по този начин.

„Полиомиелит“ — каза си Тоби. Не знаеше дали да говори за това или не.

— Значи искате да влезете в нашия курс?

— Много — отвърна Тоби.

— Мога ли да попитам защо?

Гласът му звучеше искрено.

— Защото навсякъде хората говорят за вашето училище, госпожо Танър, и за великолепните ви пиеси. Обзалагам се, че не подозирате каква репутация има това място.

Тя го изгледа за миг.

— Не подозирам, а знам. И затова внимавам да не допускам манкьори.

Тоби почувства как се изчервява, но веднага се усмихна детински и каза:

— Бас държа, че доста се навъртат наоколо.

— Не много, но ги има — съгласи се тя и погледната картичката в ръката си. — Тоби Темпъл.

— Възможно е да не сте чували името ми, — заобяснява той — защото през последните години аз...

— „...играх репертоара си в Англия.“

Той кимна.

— Точно така.

Алис Танър го изгледа и каза спокойно:

— Господин Темпъл, на американците не им е позволено да играят в английски театри. Британският актьорски синдикат „Справедливост“ не разрешава.

Тоби изведнъж почувства безтегловност в дъното на стомаха си.

— Трябваше първо да проверите и да спестите това неудобство и на двама ни. Съжалявам, но тук приемаме само професионални таланти — тя тръгна обратно към бюрото. — Изпитът приключи.

— Чакайте! — гласът му изплющя като камшик.

Тя се обърна с учудване. В този момент, Тоби изобщо не знаеше какво трябва да направи. Разбираше само, че цялото му бъдеще виси на косъм. Тази жена бе бариерата пред всичко, което желаше, всичко, за което бе работил с пот на челото и той не биваше да й позволи да го спре.

— Талантът не се измерва с принципи, госпожо! Е, добре — не съм играл, но защо? Защото хора като вас не ми даваха възможност. Разбирате ли за какво говоря?

Това бе гласът на У. К. Фийлдс.^[1] Алис Танър отвори уста да го спре, но Тоби не я остави. Вече беше Джими Кагни,^[2] който я убеждаваше да даде шанс на горкото момче, после Джеймс Стюарт се съгласяваше с него, Кларк Гейбъл^[3] страстно обясняваше, че умира да работи с тоя момък, а Кари Грант добави, че това е момче-брилянт. Цяло съзвездие холивудски величия присъстваше в стаята и всеки казваше неща, които Тоби Темпъл не бе чувал преди. Думите, шегите се сипеха от него в отчаяно опиянение. Беше човек, потънал в мрака на

собственото си забвение, хванал се за словото като удавник за сламка и то единствено го крепеше на повърхността. Плувал в пот, той препускаше из стаята, имитираше движенията и жестовете на всеки от персонажите, които играеше. Беше обезумял, изцяло вън от себе си, забравил къде се намира и какво върши докато не чу как Алис Танър казва:

— Стига! Стига!

Сълзи от смях се стичаха по лицето ѝ.

— Стига! — повтори тя и си пое дъх.

Тоби бавно се върна на земята. Госпожа Танър извади кърпа и избърса очите си.

— Ти си луд — каза тя. — Знаеш ли?

Тоби я погледна, почувства как полека се изпълва с окриляваща гордост.

— Хареса ви, а?

Алис. Танър поклати глава и пое дълбоко дъх, за да овладее напирания смях.

— Не... не чак толкова.

Той я изгледа, ядосан. Тя се смееше на него, а не с него. Беше се правил на глупак.

— Тогава защо се смяхте? — попита настоятелно.

Тя се усмихна и каза спокойно:

— Заради теб. Това беше най-безумното представление, което съм гледала някога. Някъде под всичките тези звезди има един младеж с голям талант. Не бива да имитираш другите. Ти си забавен по природа.

Тоби усети как гневът му се изпарява.

— Мисля, че един ден ще станеш наистина добър, ако си готов здраво да работиш върху себе си. Готов ли си?

Той ѝ хвърли бавен, чаровен поглед и каза:

— Да запретваме тогава ръкавите и — на работа.

Джоузефин работеше много всяка неделна утрин, когато помагаше на майка си да чисти къщата. След обед Сиси и другите приятелки я взимаха да я водят на пикник.

Госпожа Чински гледаше как Джоузефин се отдалечава в дългата лимузина, пълна с деца на Петролните хора. Мислеше как някой ден нещо лошо ще се случи на момичето. „Не трябваше да я пускам сред тези хора. Те са деца на Дявола.“ Тя се чудеше дали и в Джоузефин има дявол. Щеше да пита преподобния Демиан. Той знае какво трябва да се направи.

[1] Уилям Кларк Фийлдс — легендарен американски комедиен актьор. — бел.пр. ↑

[2] Джеймс Кагни — друга холивудска легенда — актьор от средата на века, завърнал се на сцената през 1979 с ролята на полицейски комисар Райнлендър Уолдо във филма на Милош Форман „Рагтайм“. Виж приложението към „Рагтайм“, серия „Романи и филми“, издание на „Перо“, 1993 — бел.пр. ↑

[3] в ролята на Рет Бътлър в „Отнесени от вихъра“. — бел.пр. ↑

„Актьрс Уест“ беше разделен на две секции: Сценичната група, в която бяха по-опитните актьори и Работната група.

Актьорите от Сценичната играеха в пиесите, следени от търсачите на таланти от студията. Тоби беше в Работната група. Алис Танър каза, че ще минат от шест месеца до една година преди да бъде готов за участие в Сценична пиеса.

Тоби беше увлечен от уроците, но я нямаше вълшебната съставка: публиката, аплодисментите, смеха, хората, които те обожават.

През изминалите седмици той рядко виждаше ръководителката на училището. От време на време Алис Танър влизаше в уроците на Работната група да каже няколко окуражителни думи, друг път Тоби се сблъскваше с нея на път за училище. Но той очакваше по-голяма близост. Забеляза, че доста често мисли за Алис Танър. Тя съвпаднаше с неговите схващания за дама от висока класа, а това го привличаше. Чувстваше, че заслужава да я има. Мисълта за сакатия крак го смущаваше в началото, но после се превърна в допълнително сексуално влечение.

Тоби говори с нея няколко пъти за влизането си в Сценичната група, където критиците и търсачите на таланти биха го забелязали.

— Не си готов още — каза Алис Танър.

Стоеше на пътя му. Отделяше го от успеха. „Нещо трябва да направя по въпроса“ — реши той.

Сценичните поставяха пиеса и на премиерата Тоби седна в средата на залата до една от съученичките си на име Карен. Тя бе от неговия клас и играеше роли на ниски дебели жени. В някои сцени участваха заедно и той знаеше две неща: не носеше бельо и имаше лош дъх. Правеше какво ли не, за да може Тоби да разбере, че тя иска да легне с него, но той се правеше на ударен. „Боже — мислеше — да я ебе човек е все едно да бъде хвърлен в бъчва с разтопена мас.“

Докато седяха в очакване да се вдигне завесата, Карен възбудено сочеше критиците от лосанджелеския „Таймс“ и „Хералд Експрес“, търсачите на таланти от „20 Сенчъри фокс“, „Метро Голдуин Майер“ и

„Уорнър Брадърс“. Това го разяри. Те бяха дошли да видят актьорите на сцената, а той седеше в публиката като простак. Едва овладя импулса да стане и да направи някой номер, да ги смае, да им покаже как изглежда *истинският* талант.

Публиката хареса пиесата, но Тоби бе обзет от търсачите на таланти, които седяха на един пръст от него, хората, които държаха неговото бъдеще в ръцете си. Е, щом „Актьрс Усет“ може да ги съблазни да дойдат, той щеше да го използва. Но нямаше намерение да чака шест месеца, нито дори шест седмици.

На другата сутрин Тоби влезе в кабинета на Алис Танър.

— Хареса ли ти пиесата? — попита го тя.

— Беше чудесна — каза Тоби. — Тези артисти са наистина страхотни.

Усмихна се самосъжалително.

— Виждам какво имате предвид като казвате, че още не съм готов.

— Те имат повече опит от теб и това е всичко. Но ти пък имаш неповторимо излъчване. Ще стане. Само имай търпение.

Той въздъхна.

— Не знам. Май е по-добре да зарежа всичко и да отида да продавам застраховки или каквото и да е.

Тя го погледна изненадана.

— Недей.

Тоби поклати глава.

— Като ги видях тия професионалисти снощи... Не. Не мисля че ставам.

— Разбира се, че ставаш, Тоби. Няма да ти позволя да говориш така.

В гласа ѝ се четеше онази нотка, която той чакаше. Тя вече не беше учител, говорещ на ученик, а жената, която говори на мъжа, насърчава го, грижи се за него. Тоби почувства тръпка на удовлетворение.

Безпомощно сви рамене.

— Не, вече не знам. Аз съм съвсем сам в този град. Нямам с кого да си поговоря даже.

— Винаги можеш да говориш с мен, Тоби. Бих желала да бъда твой приятел.

Той вече усещаше приглушения сексуален тембър в гласа ѝ. Когато я погледна, в сините му очи се спотайваха всички чудеса на света. Тя продължаваше да го гледа, докато той стана и заключи вратата. После падна на колене и зарови главата си в скута ѝ. Почувства как пръстите ѝ докосват косата му и бавно започна да вдига полата, докато оголи нещастното бедро, стегнато в металната гривна. Внимателно откопча пластината и целуна нежно червените следи върху кожата. Бавно разкопча колана на полата, като през цялото време говореше на Алис за любовта си към нея, за това, колко много му е нужна тя, покриваше с целувки тялото ѝ чак до долу, където се откриха пред него влажните устни. Взе я на ръце и я занесе до кожения диван, където я облада.

Същата вечер Тоби заживя с Алис Танър.

По-късно в леглото той откри, че тя е състрадателна, самотна жена, отчаяно търсеща някого, с когото да си говори и да се обича. Бе родом от Бостън. Баща ѝ, богат индустриалец, ѝ беше дал огромна издръжка и след това не се бе интересувал от нея. Алис обичаше театъра и бе учила за актриса. В колежа заболяла от полиомиелит и това сложило край на мечтите. Тя разказа на Тоби как болестта бе съсипала живота ѝ. Момчето, за което била сгодена, я напуснало като разбрало новината. Алис избягала от дома си и се омъжила за психиатър, който след шест месеца се самоубил. Сякаш до този момент всичките ѝ чувства бяха заключени в нея. Изригнаха мощно, като вулкан, след което се почувства изцедена, умиротворена и удовлетворена като по чудо.

Тоби се любеше с Алис, докато тя почти припаднаше от възбуда, изпълваше я с огромния си пенис и бавно въртеше бедрата си, като усещаше как докосва всяка част от нейното тяло. Тя въздишаше „О, скъпи, толкова те обичам. Господи, колко ми е хубаво!“

Но в училище Тоби откри, че няма никакво влияние върху Алис. Увещаваше я да го пусне в следващата пиеса на Сценичната група, да говори за него с директорите на продукцията, с важните клечки в студията, но тя бе непреклонна.

— Ще те боли, ако се натягаш прекалено много, скъпи. Правило номер едно: първото впечатление е най-важно. Ако не те харесат от първия път, няма изобщо да дойдат на втория. Трябва да си готов.

В мига, в който произнесе тези думи, тя стана Врагът. Тя бе против него. Тоби преглътна яда си и се напрегна да се усмихне.

— Ясно. Значи аз съм нетърпелив. Искам да го почувстваш и ти толкова силно, колкото аз.

— Така ли? О, Тоби, толкова те обичам!

— И аз те обичам, Алис — той се усмихна пред възхитения ѝ поглед. Знаеше, че трябва да я разиграе тази кучка, застанала на пътя му. Мразеше я и искаше да я накаже.

В леглото я караше да прави неща, които не бе правила преди. Неща, които и от курва не бе искал. Караше я да ги прави с уста, с пръсти и език. Тласкаше я все по-далеч и по-далеч, в нова поредица от унижения. И всеки път, когато тя вършеше нещо още по-мръсно, я награждаваше, както се награждава куче, научило нов номер. А тя бе щастлива, защото мислеше, че му доставя удоволствие. Колкото повече я унижаваше, толкова по-унижен се чувстваше. Наказваше себе си, без ни най-малко да знае защо.

Тоби имаше план и възможността да го осъществи дойде по-рано от очакваното. Алис Танър обяви, че Работната група ще изнася представление за напредналите класове и за гости следващия петък. Всеки ученик трябваше да участва със собствен проект. Тоби подготви монолог и започна трескаво да го репетира.

На сутринта преди представлението Тоби изчака края на уроците и отиде при Карен, дебелата актриса, която седеше до него по време на спектакъла.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита той нехайно.

— Разбира се, Тоби — гласът ѝ бе изненадан и възбуден.

Тоби се отдръпна от лошия ѝ дъх.

— Смятам да въртна номер на един стар приятел. От теб искам да се обадиш на секретарката на Клифтън Лоурънс, да кажеш, че си секретарката на Сам Голдуин и че господин Лоурънс е канен на представлението довечера да види един брилянтен млад комик. Билетът ще го чака на касата.

Карен го изгледа.

— Боже, старицата Танър ще ми откъсне главата. Нали знаеш, че не пуска външни хора на представленията на Работната група.

— Всичко ще бъде наред, повярвай ми — той я хвана за ръката и я стисна. — Днес следобед заета ли си?

Тя преглътна и дишането ѝ се учести.

— Не... Не, ако искаш да правим нещо.

— Искам да правим нещо.

Три часа по-късно превъзбудената Карен се обади по телефона.

Аудиторията бе пълна с актьори от различните класове и техни гости, но Тоби виждаше само човека, седнал сам в средата на третия ред. Беше се паникьосал, че може номерът да не мине. Умен човек като Клифтън Лоурънс сигурно щеше да прозре измамата. Обаче стана. Той бе тук.

На сцената бяха момче и момиче. Играеха епизод от „Чайката“. Тоби се надяваше да не изгонят Клифтън Лоурънс. Най-послед епизодът свърши, те се поклониха и излязоха.

Беше ред на Тоби. Изведнъж зад кулисите се появи Алис и прошепна „успех, скъпи“, без да знае, че успехът му седеше в залата.

— Благодаря ти, Алис.

Тоби каза молитвата си на един дъх, изпъна рамене, излезе на сцената и се ухили момчешки на публиката.

— Здравейте. Аз съм Тоби Темпъл. Хей, замисляли ли сте се за имената си, и как са ви ги избрали родителите. Шантава работа. Аз питах майка си защо ме е нарекла Тоби, а тя каза, че щом видяла муцуната ми и веднаха ѝ блеснало.^[1]

Погледът му бе това, което предизвика смях. Изглеждаше толкова невинен и хитър едновременно, застанал на сцената, че веднага го обикнаха. Шегите, които разправяше бяха ужасни, но това някак си нямаше значение. Той бе толкова уязвим, че те искаха да го защитят и го правеха със смях и аплодисменти. Сякаш по този начин изпращаха любовта си като подарък към него, а това го пълнеше с неудържимо вдъхновение. Играеше Едуард Дж. Робинсън и Джими Кагни, който казваше: „Мръсен плъх! На кого заповядаш, бе?“

Робинсън: „На теб, боклук такъв. Аз съм Малкия Цезар. Аз съм господарят. А ти си нищо. Знаеш ли какво значи това?“

„Знам, мръсен плъх! Значи, че си господар на нищо.“

Рев. Публиката го обожаваше.

Появи се и Богарт, който промърмори: „Бих се изплюл в лицето ти, боклуко, ако устната ми не покриваше зъбите.“

Бяха като омагьосани.

Тоби им изигра Питър Лори: „Видях момиченцето да си играе с това нещо в нейната стая и се развълнувах. Не знам какво ми стана. Не можах да се сдържа. Промъкнах се в стаята и опъвах все по-силно и по-силно, докато не скъсах ластика на топката й.“

Страхотен смях. Прииждаше на вълни.

Прехвърли се на Лаурел и Харди, когато някакво движение привлече погледа му. Клифтън Лоурънс излизаше от театъра.

Останалата вечер мина като в мъгла.

След края на представлението Алис Танър отиде при Тоби.

— Беше чудесен, скъпи! Аз...

Не можеше да понесе погледа й. Не можеше да понесе ничий поглед. Искаше да остане сам с нещастieto си, насаме с болката, която го разкъсваше. Светът се срина около него. Беше получил шанса си и се бе провалил. Клифтън Лоурънс излезе на неговия номер, без да го изчака да свърши. Клифтън Лоурънс — човекът, който познаваше таланта, професионалистът, който работеше само с най-доброто. Ако той не бе открил нищо у Тоби... Почувства как стомахът му се обръща.

— Отивам да се поразходя — каза на Алис.

Вървеше надолу по улица „Вайн“, после по „Гауър“. Мина покрай „Кълъмбия Пикчърс“, покрай НКО и „Парамаунт“. Всички врати бяха заключени. Тръгна по булевард „Холивуд“ и погледна нагоре към огромния ухилен надпис: „ХОЛИВУДЛЕНД“. Нямаше никакъв холивудленд. Всичко това беше състояние на духа, лъжовен блян, примамил хиляди иначе нормални хора към безумния опит да станеш звезда. Думата *Холивуд* бе станала магнит от вълшебства, капан с примамка от чудни обещания за сбъднати мечти, песен на сирена. Съблазняваше хората, за да ги унищожи.

Тоби вървя по улиците цяла нощ, замислен какво да прави с живота си. Вярата в собствените му сили бе разбита, чувстваше се без път и опора. Никога не бе си представял, че ще прави нещо различно от това да забавлява хората. Другото беше тъпата, монотонна работа, която чакаше да го затвори до края на живота в клетката си. Господин Неизвестен. Никой никога не ще узнае кой е той. Мислеше за дългите мрачни години, за горчилката и самотата в хилядите гадни безименни градчета, за хората, които го аплодираха, смееха се и го обичаха. Тоби заплака. Плачеше за миналото и за бъдещето.

Плачеше, защото бе мъртъв.

На разсъмване се прибра в бялото бунгало, което делеше с Алис. Влезе в спалнята и погледна към спящата ѝ фигура. Нали бе решил, че тя е магическата дума, отваряща портите към вълшебното царство. Но не и за него. Той си тръгваше. Не знаеше къде отива. Беше почти на двайсет и седем и нямаше бъдеще.

Легна изтощен на кушетката. Затвори очи, заслушан в звуците на пробуждащия се град. Сутрин всички градове звучат еднакво и той се сети за Детройт. За майка си. Тя стоеше в кухнята и му правеше ябълков пай. Усещаше тръпчивия женски мирис, примесен с аромата на ябълки в масло. Тя казваше: „Бог иска да станеш известен.“

Стоеше сам на огромна сцена, заслепен от прожекторите. Мъчеше се да си припомни репликите. Опита се да проговори, но гласът му изчезна. Разнесе се тътен шум и той успя да види през ослепителната светлина как зрителите стават от местата си и се спускат към сцената да го нападнат. Да го убият. Любовта им се бе превърнала в омраза. Обкръжаваха го, дърпаха го и скандираха: „Тоби! Тоби! Тоби!“

Изведнъж се събуди с пресъхнала от уплаха уста. Надвесена над него, Алис Танър го разтърсваше.

— Тоби! На телефона. Клифтън Лоурънс.

Офисът на Клифтън Лоурънс се намираше в елегантна малка постройка на „Бевърли Драйв“, право на юг от Уилшайър. Картини от френски импресионисти висяха върху богато украсената с резба

ламперия. Пред тъмнозелената мраморна камина стояха няколко старинни стола и канапе, подредени около изкусно направена маса за чай. Тоби никога не бе виждал нещо подобно. Приятна, червенокоса секретарка поднесе чай.

— Как ще желаете чая, господин Темпъл?

Господин Темпъл!

— С една бучка захар, ако обичате.

— Ето, заповядайте — бърза усмивка и вече я нямаше. Тоби не подозираше, че чаят е специален сорт, доставен от „Фортнъм и Мейсън“, нито, че бе сервиран в порцелан „Айриш Балийк“, но усети чудесния му вкус. Всъщност в този кабинет всичко бе чудесно, а най-вече спретнатият дребен човек, седнал в креслото срещу него. Клифтън Лоурънс бе по-нисък, отколкото очакваше Тоби, но за сметка на това излъчваше авторитет и власт.

— Не мога да ви кажа колко съм благодарен за тази среща — каза Тоби. — Съжалявам, че ви подведох така...

Клифтън Лоурънс отметна назад глава и се засмя.

— Мен ли си подвел? Между другото вчера обядвах с Голдуин. Отидох да видя само дали талантът ти съответства на куража. Оказа се, че е така.

— Но вие излязохте — възкликна Тоби.

— Драги момко, не е необходимо да изядеш цял буркан хайвер, за да кажеш дали е добър, нали? На шейсетата секунда вече знаех какво представляваш.

Тоби усети отново как еуфорията се надига отвътре. След мрачното отчаяние през нощта да се издигнеш толкова високо, да ти върнат отново живота...

— Имам някакво предчувствие за теб, Темпъл — каза Клифтън Лоурънс. — Мисля, че би било забавно да хвана някой от младите и да изградя кариерата му. Реших да те взема за свой клиент.

Радостта избухна в Тоби. Искаше да стане и да крещи. *Клифтън Лоурънс щеше да бъде негов агент!*

— Ще се занимавам с теб при едно условие — продължаваше Лоурънс. — Да правиш точно, каквото ти кажа. Не го правя от увлечение. Мръднеш ли само веднъж, свършваме. Ясно ли ти е?

Тоби кимна бързо.

— Да, сър. Разбирам.

— Първото нещо е да погледнеш истината в очите — той се усмихна на Тоби и продължи. — Играеш ужасно. Последна дупка си.

Все едно, че го ритна в стомаха. Клифтън Лоурънс го бе довел тук, за да го накаже за глупавия номер с телефона. Нямаше да го вземе...

Но дребничкият агент каза:

— Миналата вечер беше аматьорска. И ти си точно това — аматьор.

Клифтън Лоурънс стана от стола и започна да се разхожда.

— Ще ти кажа какво имаш в себе си и какво още ти трябва, за да станеш звезда.

Тоби седеше и слушаше.

— Да започнем от материала — продължи Клифтън. — Можеш да го намажеш с масло, да го поръсиш със сол и да ходиш да го предлагаш по ложите в театъра.

— Да, сър. Всъщност някои неща са малко изтъркани. Но...

— Второ. Нямаш стил.

Тоби усети ръцете си да изтръпват.

— Но публиката като че ли...

— Трето. Не знаеш как да се движиш. Абсолютно дърво си.

Дребничкият агент се приближи до него, погледна го и каза меко, прочел мислите му:

— И като си толкова лош, какво правиш тук, така ли? Тук си, защото имаш нещо, дето не се купува с пари. Като застанеш там, на сцената, публиката иска да те изхруска. Обичат те. Ясно ли ти е колко струва това?

Тоби пое дълбоко въздух и се отпусна.

— Кажете ми.

— Повече, отколкото си мечтал някога. С подходящ материал и добър наставник, ти можеш да станеш звезда.

Тоби седеше, унесен от топлината в думите на Клифтън Лоурънс. Сякаш животът му бе минал през всичко това и той вече беше звезда. Точно както майка му бе обещала.

— Ключът към успеха на актьора е индивидуалността — продължаваше агентът. — Нея нито можеш да я купиш, нито можеш да я подправиш. Трябва да си роден с нея. Ти си късметлия, момчето ми.

Погледна златния си часовник „Пиаже“ и каза:

— Уредил съм ти среща с О'Ханлън и Рейнгър в два. Това са най-добрите комедийни автори в бизнеса. Работят за всички големи комици.

Тоби рече притеснено:

— Страхувам се, че нямам достатъчно па...

Клифтън Лоурънс го прекъсна с щедър жест.

— Няма страшно, момчето ми. Ще ми ги върнеш после.

Дълго след като Тоби излезе, агентът, мисли за него. Усмиваше се при спомена за онова открито, невинно лице с доверчивите, непоковарени очи. Не бе представлял неизвестен — актьор от много години. Всички негови клиенти бяха звезди и всяка студия се домогваше до услугите им. В това отдавна нямаше тръпка. Началото бе къде-къде по-интересно и по-стимулиращо. Чисто предизвикателство бе да вземе това необработено, младо момче и да го издигне. Да направи от него една свежа придобивка. Клифтън имаше чувството, че това преживяване ще му донесе радост. Харесваше му това момче. Наистина много му харесваше.

Срещата се състоя в студиото на „20 Сенчъри фокс“ на булевард „Пико“ в западната част на Лос Анджелис. Там беше офисът на О'Ханлън и Рейнгър. След кабинета на Клифтън Лоурънс Тоби отново очакваше нещо разкошно, но стаята на авторите бе малка и разхвърляна. Намираше се в едно дървено бунгало в дъното на снимачната площадка. Невзрачна секретарка на средна възраст, с плетена жилетка, въведе Тоби в кабинета. Стените бяха мръсно зелени и единственото нещо върху тях бе олющена черна дъска с надпис „НАСРЕЩЕН ПЛАН“, като трите последни букви бяха сгъчкани една в друга. Изпочупена щора частично спираше слънчевите лъчи, падащи върху мръсния кафяв килим, протрит до канавата. Двете издраскани бюра, долепени едно до друго, бяха покрити с хартия, моливи и полупразни картонени чашки с кафе.

— Здравсти, Тоби. Извинявай за бъркотията. Чистачката има почивен ден — поздрави го О'Ханлън. — Аз съм О'Ханлън. А това е... — той посочи съдружника си. — Това е ъ-ъ...

— Рейнгър.

— А, да. Това е Рейнгър.

О'Ханлътън беше едър, закръглен и носеше очила с рогови рамки. Рейнгър бе дребен и слаб. Двамата бяха в началото на трийсетте и от десет години представляваха успешен писателски тандем. През времето, в което работи с тях, Тоби Винаги ги наричаше „момчетата“.

— Разбрах, момчета, че ще пишете някакви смешки за мен — каза той.

О'Ханлътън и Рейнгър си размениха погледи. Рейнгър каза:

— Клиф Лоурънс смята, че ще бъдеш новият секс символ на Америка. Дай да видим какво можеш. Играл ли си досега?

— Разбира се — отвърна Тоби.

Изведнъж си спомни какво бе казал Лоурънс за неговата игра и се почувства несигурен.

Двамата автори седнаха на канапето и скръстиха ръце.

— Забавлявай ни — каза О'Ханлътън.

Тоби ги погледна.

— Така направо?

— А ти какво искаш? — каза Рейнгър. — Интродукция от шейсетчленен оркестър?

После се обърна към О'Ханлътън и каза:

— Добре, свържи се с музикалния отдел.

„Ега ти чвора — помисли си Тоби. — И двамата сте пълни лайна за мен.“

Беше ясно какво искат — да го накарат да се скапе, за да се обалят на Клифтътън Лоурънс и да кажат: „Не можем нищо да направим. Той е схванат.“ Е, нямаше да им мине номерът. Лепна си усмивката и влезе в пародията на Абът и Костело.

— Хей, Лу, не те ли е срам. Превърнал си се на отрепка. Защо не си намериш работа?

— Аз си имам работа.

— Какво работиш?

— Търся работа.

— И на това работа ли му викаш?

— Естествено. Цял ден съм зает, имам си работно време и се прибирам вкъщи за вечеря.

Двамата го изучаваха, претегляха и анализираха. По средата на номера започнаха да си говорят все едно, че го нямаше в стаята.

— Не знае как да стои.

— Маха с ръце като че цепи дърва. Да вземем да му измислим някой дърварски номер.

— Много се напъва.

— Боже, ами с този материал ти нямаше ли да се напъваш?

Тоби се разстройваше все повече и повече. Нямаше защо да стои и да слуша обидите на тия манияци. Може би и материалът им не струваше в крайна сметка.

Накрая не издържа и спря. Гласът му трепереше от гняв.

— Хич не съм умрял за вас, копелета. Благодаря за гостоприемството.

И тръгна към вратата.

Рейнгър се изправи искрено изненадан.

— Хей, какво ти става, бе?

Тоби се обърна побеснял.

— Какво няма да ми става, бе, да ви го забия? Вие... вие сте... — беше толкова раздразнен, че сълзите му напихаха.

Рейнгър се обърна към О'Ханлътън с шашардисано изражение.

— Май сме му наранили сърцето.

— Айде стига!

Тоби пое дълбоко дъх.

— Вижте какво, вие двамата. Не ми пука дали ме харесвате или не...

— Ние *те обичаме!* — възкликна О'Ханлътън.

— Ти си душица! — добави Рейнгър.

Тоби гледаше ту единия, ту другия, напълно зашеметен.

— Какво? Държахте се като...

— Знаеш ли какво ти куца, Тоби? Не си уверен в себе си. Отпусни се. Вярно е, че има още много да учиш, но нали ако беше Боб Хоуп, нямаше да си сега тук?

О'Ханлътън добави:

— И знаеш ли защо? Защото Боб днес е в „Кармел“.

— Да играе голф. Ти голф играеш ли? — попита Рейнгър.

— Не.

Двамата автори се спогледаха безпомощно.

— Айде-е. Отидоха всичките вицове за голфа. Мамка му!

О'Ханлътън вдигна телефона.

— За За, моля те донеси малко кафе.

Затвори и се обърна към Тоби.

— Знаеш ли колко бъдещи комици има в тая никаква работа дето я вършим ние, а?

Тоби поклати глава.

— Ще ти кажа точно. Три милиарда седемстотин двайсет и осем милиона по данни от вчера в шест вечерта. Без да броим братчето на Милтън Бърл. По пълнолуние всички те изпълзят от дърветата. А големите комици са само пет-шест. Другите никога няма да станат такива. Комедията е най-сериозната работа на света. Да бъдеш смешен — това е прокълнат, тежък труд, без значение дали си комик или комедиант.

— Каква е разликата?

— Огромна. Комикът отваря смешни врати. Комедиантът отваря вратите смешно.

Рейнгър попита:

— Замислял ли си се какво прави един комедиант велик, а друг — скапан?

— Материалът — каза Тоби, за да ги изчетка.

— На! Последният виц е измислен от Аристофан. Всички майтапи са еднакви в основата си. Джордж Бърнс може да каже същите шест вица, които е казал предишният актьор, но пак ще изкара повече смях. И знаеш ли защо? Индивидуалността.

Така му говореше и Клифтън Лоурънс.

— Без нея си нищо, никой. Започваш от индивидуалността и я превръщаш в роля. Да вземем Хоуп. Ако излезе и каже монолог на Джак Бени, ще гръмне. Защо? Защото е изградил образ. Защото публиката очаква от него точно това. Когато видят Хоуп, те искат да слушат бързи майтапи. Той е готиният наперен тежкар, градският пич, който си търси боя. Джак Бени е точно обратното. Той може да не знае какво да прави с монолог на Боб Хоуп, но може да направи две минути пауза и да накара публиката да крещи. Всеки от братята Маркс има свой облик. Фред Алън е единствен. Сега да се върнем към теб. Знаеш ли къде ти е проблемът, Тоби? Ти си по малко от всичко. Имитираш всички големи. Това върви, ако искаш да играеш в „Лосовете“ до края на живота си. Но ако си тръгнал към големите игри, ще трябва да си изградиш собствен образ. Като излезеш на сцената, още преди да си

отворил уста, те трябва да знаят, че това е Тоби Темпъл. Разбираш ли ме?

— Да.

О'Ханлът взе думата.

— Знаеш ли какво имаш Тоби? Любвеобилно лице. Ако не бях вече сгоден за Кларк Гейбъл, щях да съм луд по теб. Ти си наивно сладък. Ако успееш да го вържеш както трябва, това може да ти донесе цяло шибано богатство.

— Да не говорим за богатото шибане — вметна Рейнгър.

— Ти може да се оправяш с неща, които другите не могат. Като момче от детски хор, което произнася четирибуквени думи и ти си мислиш, че е сладко, защото не вярваш да разбира какво говори. Като влезе, ти нали попита дали ние ще ти пишем вицовете? Отговорът е не. Това тук не е магазин за вицове. Това, което ще направим, е да ти покажем с какво разполагаш и как да го използваш. Ще ти скроим образ. Е, какво ще кажеш?

Тоби отново ги изглежда един по един, ухили се щастливо и каза:

— Да запретваме ръкави и — на работа.

След това Тоби обядваше всеки ден с О'Ханлът и Рейнгър в студията. Столовата на „20 Сенчъри фокс“ беше огромна зала, вечно пълна със звезди. Всеки божи ден Тоби се сблъскваше с Тайрън Пауър, Лорета Янг, Бети Грабъл, Дон Амичи, Алис Фей, Ричард Уидмарк, Виктор Мечър, братята Риц и десетки други. Някои седяха по масите в голямата зала, други обядваха в малката служебна стая до главната столова. Тоби обичаше да ги гледа. След време щеше да бъде един от тях, хората щяха да го молят за автограф. Вече бе поел по своя път и щеше да стане по-велик от всеки друг.

Алис Танър бе очарована от това, което се случваше с Тоби. „Знаех, че ще успееш, скъпи! Толкова се гордея с теб.“

Той се усмихваше и не казваше нищо.

Тоби водеше дълги разговори с О'Ханлът и Рейнгър за новата роля, която трябваше да направи.

— Значи той си мисли, че е добре възпитан и подготвен за живота, обаче всеки път, когато се сблъска с нещо, оплесква всичко — каза О'Ханлът.

— Какво да работи? — попита Рейнгър. — Да разбърква метафори?

— Този тип трябва да живее с майка си. Обича едно момиче, но го е страх да напусне дома си и да се ожени. Сгоден е за нея от пет години.

— Десет е по-смешно.

— Точно така! Десет години. Майка му би спряла и бесен пес. Всеки път, когато Тоби иска да се жени, тя се разболява от нова болест. Списание „Тайм“ ѝ звъни всяка седмица, за да чуе новостите в медицината.

Тоби седеше и слушаше, очарован от бързия поток на диалога. Никога не бе работил с истински професионалисти и сега това му доставяше удоволствие. Особено след като бе станал център, на внимание. На О'Ханлън и Рейнгър им трябваха три седмици да напишат текст за Тоби и когато му го показаха, той бе потресен. Беше добър. Направи няколко предложения, добави един-два реда, зачеркна други два и Тоби Темпъл беше готов. Клифтън Лоурънс го повика.

— Правиш премиера събота вечер в „Боулинг Бол“.

Тоби го изгледа. Очакванията му бяха за „Сиро“ или „Трокадеро“.

— Какво представлява „Боулинг Бол“?

— Малък клуб на юг от „Западен Булевард“.

Тоби посърна.

— Никога не съм чувал за него.

— И те не са чували за теб. Това е целта, момчето ми. Ако там изгърмиш, никой няма да разбере.

Освен Клифтън Лоурънс.

„Боулинг Боул“ беше дупка. Не можеше да се опише иначе. Точно копие на десетките хиляди мръсни малки барчета, разпръснати из цялата страна. Пристан за неудачници. Тоби бе играл там хиляди пъти. Собствениците бяха все мъже на средна възраст, а посетителите — работници с дочени дрехи, отишли да изпълнят ритуалното събиране с приятелчетата си, да обсъдят уморените келнерки с дълбоките деколтета и да си кажат два-три мръсни вица над чаша евтино уиски или бира. Представлението се изнасяше на малко

разчистено място в далечния край на стаята, където свиреха трима уморени музиканти. Програмата откри певец-хомосексуалист, последваха го акробатка в трико и накрая стриптизьорка със сънлива кобра.

Тоби бе седнал на маса в дъното на салона заедно с Клифтън Лоурънс, О'Ханлън и Рейнгър. Гледаше другите номера, слушаше публиката и се опитваше да прецени настроението ѝ.

— Бираджии — каза презрително.

Клифтън отвори уста да го среже, но като видя изражението му, се въздържа. Тоби бе уплашен. Клифтън знаеше, че е играл преди на такива места, но сега беше друго. Беше изпит.

Лоурънс каза тихо:

— Ако успееш да сложиш бираджиите в джоба си, ония с шампанското са фасулска работа. Тези хора бачкат цял ден, Тоби. Когато излязат навън искат да получат нещо за париците си. Ако накараш тях да се смеят, ще можеш да накараш всеки.

В този момент Тоби чу конференсието да обявява неговото име.

— Избий ги, тигре! — каза О'Ханлън.

Тоби излезе.

Стоеше на сцената, напрегнат и съсредоточен. Изследваше публиката като разтревожен звяр, надушил опасност в гората.

Публиката бе хилядоглава ламя. Всяка глава бе различна и той трябваше да накара ламята да се смее. Пое дълбоко дъх. „Обичайте ме“ помоли се наум.

Започна да играе.

Никой не го слушаше. Никой не се засмя. Тоби почувства студена пот да избива на челото му. Номерът не ставаше. Задържа усмивката си и продължи да надвиква шума и говора. Не можеше да им привлече вниманието. Искаха си голите курви. Бяха ги залъгвали прекалено много вечери с бездарни, невесели комедианти. Тоби продължи да говори лице в лице с безразличието им. Продължаваше, защото нямаше какво друго да прави. Вдигна поглед и видя Клифтън Лоурънс и момчетата, които гледаха с угрижен вид.

Тоби говореше. В салона нямаше публика, просто хора, които говореха един с друг, обсъждаха проблемите си, живота си. Те не се интересуваха дали Тоби е там или на милион мили от тях. Дали е жив или мъртъв. Гърлото му пресъхна от страх и вече трудно изваждаше

думите. С крайчеца на окото си видя как управителят тръгва към оркестъра. Щеше да започне музиката, да му изключат микрофона. Всичко свърши. Дланите му бяха мокри, а червата — пихтия. Имаше чувството, че по крака му се стича топла урина. Беше толкова нервен, че започна да бърка думите. Не му пукаше за Клифтън Лоурънс или за авторите. Бе изцяло обзет от срам. Управителят стоеше до оркестъра и говореше с музикантите. Те гледаха към Тоби и един от тях кимна. Тоби продължи отчаяно да говори, искаше да свърши час по-скоро, да избяга оттам и да се скрие.

Жена на средна възраст, седнала на масата точно пред Тоби се изхили на една от шегите. Компанията ѝ спря и се заслуша. Тоби продължаваше да говори в транс. Другите на масата вече слушаха и се смееха. След това другата маса.

И другата. Бавно, разговорите стихнаха. Те го *слушаха*. Смехът започна да се чува все по-често. След това стана постоянен. И все по-силен. И по-силен. Хората в салона се бяха превърнали в публика. И той ги хвана. *Хвана ги, мамицата им!* Вече нямаше значение, че е в евтина кръчма, пълна с бирени търбуси. От значение бе само смехът им, любовта им. Те прииждаха към Тоби на вълни. Първо ги накара да се смеят, после — да викат. Никога не бяха виждали нещо подобно, нито в това унило място, нито някъде другаде. Ръкопляскаха и крещяха. Още преди да свърши, проклетниците направиха всичко на пух и прах. Бяха свидетели на раждането на феномен. Естествено, не подозираха. Но Клифтън Лоурънс, О'Ханлът и Рейнгър знаеха. И Тоби Темпъл го знаеше.

Господ най-после се бе проявил.

Преподобният Демиан замахна с горящата факла към лицето на Джоузефин и извика: „О, Всемогъщи Боже, изгори навеки злото в това грешно дете“, а сборището изрева: „Амин!“ Джоузефин чувстваше как пламъците близват лицето ѝ, а преподобният Демиан извиси глас: „Помогни на тази грешница да прогони Дявола, о Боже. С молитвите си ний ще го изтръгнем, ще го изгорим, ще го удавим.“ Ръце я хванаха и потопиха лицето ѝ в студената вода. Тя започна да се мята, да се бори за глътка въздух, докато гласовете припяваха в нощта и молеха Всемогъщия за помощ. Когато я извадиха, тя бе

почти безчувствена. Преподобният Демиян обяви: „Благодари ти, Исусе мили, за твоята прошка. Тя е спасена! Тя е спасена!“ Настана голямо оживление, всички бяха с приповдигнат дух, освен Джоузефин, чиито главоболия станаха още по-лоши.

[1] Почти непреводима игра на думи. ...one look at my mug... Тук mug означава муцуна, но същата дума означава и халба. Американците имат халба „Тоби“, която изглежда като лице на възрастен мъж с триъгълна шапка. ↑

— Уредих ти договор в Лас Вегас — каза Клифтън на Тоби. — Говорих с Дик Ландри да поработи върху програмата ти. Той е най-добрият режисьор за нощни клубове в бизнеса.

— Фантастично! В кой хотел? „Фламинго“ или „Тъндърбърд“?

— „Оазис“.

— „Оазис“? — Тоби погледна да види дали Клиф не се шегува. — Никога не...

— Знам — усмихна се Клиф. — Никога не си чувал за него. Всичко е точно. И те не са чували за теб. Освен това те не наемат теб, а наемат мен. Разчитат на думата ми, че си добър.

— Не се безпокой — обеща Тоби. — Ще бъда.

Тоби каза новината на Алис Танър, точно преди да тръгне за Лас Вегас.

— Знам, че ще станеш голяма звезда — каза тя. — Твой ред е. Ще те обожават, скъпи.

Прегърна го и каза:

— Кога ще тръгваме и какво да облека на премиерата на младия гений-комик?

Тоби поклати съжалително глава.

— Бих искал да ще взема с мен, Алис. Лошото е, че ще работя през нощта, а през деня ще репетирам новия материал.

Тя се опита да прикрие разочарованието си.

— Разбирам — притисна го още по-силно. — Колко време ще те няма?

— Не знам още. Виждаш ли, това е някакъв открит договор.

Алис почувства някаква тревога, но усети, че се държи глупаво.

— Обаждай се, когато можеш — каза тя.

Тоби я целуна и излезе с танцова стъпка през вратата.

Лас Вегас сякаш бе създаден единствено за удоволствие на Тоби Темпъл. Почувства го в мига, в който влезе в града. Той бе зареден с енергия, пулсираща в резонанс със силата, изгаряща Тоби отвътре. Летя заедно с О'Ханлътън и Рейнгър. Когато кацнаха на летището, там ги чакаше лимузина от хотел „Оазис“. Тоби усети за първи път вкуса на града, който скоро щеше да бъде негов. С удоволствие се отпусна в огромната черна кола, а шофьорът го попита:

— Как мина полетът, господин Темпъл?

„Малките хора са винаги тези, които подушват успеха, преди действително да се появи“ помисли си Тоби.

— Обичайната скука — отвърна безгрижно.

Видя как О'Ханлътън и Рейнгър си размениха бързи усмивки и им се ухили насреща. Чувстваше ги много близки. Бяха един екип. Най-добрият дяволски екип в шоу бизнеса.

„Оазис“ бе въвн от бляскавата алея. Доста далеч от по-известните хотели. Когато лимузината наближи, Тоби видя, че той не е така голям и лъскав като „Фламинго“ или „Тъндърбърд“, но с нещо бе по-добър, много по-добър. Имаше гигантски светец надпис над входа:

ПРЕМИЕРА 4 СЕПТ. ЛИЛИ УОЛЪС ТОБИ ТЕМПЪЛ

Името на Тоби бе изписано с огромни букви, които изглеждаха сто стъпки високи. Нито един надпис не бе по-красив от този в целия проклет свят.

— Виж само! — каза възхитен.

О'Ханлътън погледна надписа и каза:

— Я виж ти, Лили Уолъс! — и се разсмя. — Не се безпокой, Тоби. След премиерата ще бъдеш отгоре й.

Тоби бе посрещнат и лично изпратен до апартамента за него от Паркър, управителя на „Оазис“, човек на средна възраст с пожълтяло лице. През целия път повтаряше:

— Не мога да ви кажа какво удоволствие за нас е, че сте тук, господин Темпъл. Ако имате нужда от нещо, каквото и да е, само ми позвънете.

Тоби усещаше, че това посрещане е за Клифтън Лоурънс. За първи път знаменитият агент договаряше клиент за този хотел. Управителят се надяваше, че може по-късно да получи някоя от големите звезди на Лоурънс.

Апартаментът бе огромен. Състоеше се от три спални, хол, кухня, бар и тераса. На масата в хола стояха бутилки отбрани питиета, цветя и огромна купа с пресни плодове и сирена, подарък от управата.

— Надявам се, че това е задоволително, господин Темпъл? — каза Паркър.

Тоби се огледа и помисли за всички малки мръсни, бькащи от хлебарки и дървеници хотелчета, в които бе живял.

— Да. Добре е.

— Господин Ландри се обади преди час. Наредих да разчистят Огледалната стая за репетициите ви в три часа.

— Благодаря.

— Пак ви казвам, ако нещо ви потрябва... — повтори управителят и излезе.

Тоби поглъщаше обстановката. Щеше да живее в такива места до края на живота си. Щеше да има всичко — курви, пари, аплодисменти. Най-вече аплодисменти. Хората щяха да седят там, да се смеят, да го поздравяват и да го обичат. *Това* беше неговата храна и пиене. Нямаше нужда от нищо друго.

Дик Ландри беше в средата на трийсетте си години. Слаб, висок оплешивяващ мъж с дълги, стройни крака. Започна като циганин на Бродуей и от статист стана първи танцьор, после хореограф и накрая режисьор. Ландри имаше нюх и усет за това какво искаше публиката. Не можеше да превърне лош номер в добър, но можеше да го направи да *изглежда* добър, а от добър номер можеше да направи сензация. Преди десетина дни не беше и чувал за Тоби Темпъл, но се съгласи да прекъсне претоварената си програма само защото Клифтън Лоурънс го бе помолил. А Клифтън бе този, който даде първия старт на Ландри.

Петнайсет минути след срещата с Тоби, Дик Ландри бе убеден, че работи с талант. Слушаше монолога на Тоби и от време на време се

улавяше да се смее високо — нещо, което рядко му се случваше. Не беше заради вицовете, а от хитрия начин, по който Тоби ги разправяше. Бе толкова патетично искрен, че ти разбиваше сърцето. Беше миличкото Малко Пиленце, ужасено, че небето може да падне върху главата му. Искаше ти се да изтичаш, да го прегърнеш и да му кажеш, че всичко е наред.

Когато Тоби свърши, всичко, което Ландри успя да направи, бе да се удържи да не изръкопляска. Качи се на сцената и каза на Тоби с ентусиазъм:

— Добър си. Наистина си добър.

Тоби отвърна, доволен:

— Мерси. Клиф каза, че ти можеш да ми покажеш как да стана велик.

— Ще опитам. Първото нещо е да се научиш да разграничаваш талантите си. Ако само стоиш и разправяш вицове, никога няма да станеш повече от най-обикновен комик. Дай да те чуя как пееш.

Тоби се намръщи.

— Купи си канарче. Аз не мога.

— Опитай, опитай.

Тоби опита. Ландри бе доволен.

— Гласът ти не е кой знае какво, но имаш ухо. С подходящи песни можеш да ги избудалкаш, че си Синатра. Ще се обадим на някой композитор да ти напише малко специален материал. Не искам да пееш това, което пеят всички. Дай да видим как се движиш.

Тоби тръгна.

Ландри го изучаваше внимателно.

— Добре, добре. Няма да станеш танцьор, но ще те направя да изглеждаш като такъв.

— Защо? — попита Тоби. — Танцьори и певци под път и над път.

— Комици също — срязва го Ландри. — Аз ще те превърна в артист.

Тоби се ухили и каза:

— Да запретваме ръкави и — на работа.

Работата започна. О'Ханлън и Рейнгър присъстваха на всички репетиции, добавяха изречения, измисляха нови текстове и гледаха как Ландри направлява Тоби. Беше убийствен цикъл. Тоби репетираше, докато не го заболи и последният мускул, но за сметка на това свали пет килограма и стана здрав и пъргав. Взимаше уроци по пеене всеки ден и накрая започна да пее насън. Разучаваше новите номера с момчетата, после новите песни, написани специално за него и накрая отново идваше време за репетиция.

Почти всеки ден Тоби намираше в кутията съобщение, че Алис Танър се е обаждала. Припомни си как тя искаше да го задържи. „Не си готов още.“ Но той бе вече готов, и то *въпреки* нея. Да върви по дяволите. Изхвърляше бележките и те накрая престанаха. А репетициите продължиха.

Така изведнъж дойде и премиерата.

Има някаква мистика около раждането на нова звезда. Все едно, че изведнъж се изпраща телепатично послание към четирите краища на света на шоу бизнеса. Чрез някаква магическа алхимия, новината се разнася до Лондон и Париж, до Ню Йорк и Сидни. Където има театър, за това се говори.

Пет минути след като Тоби Темпъл излезе на сцената на хотел „Оазис“, се понесе мълвата за нова звезда на хоризонта.

Клифтън Лоурънс долетя за премиерата на Тоби и остана за вечерното представление. Тоби бе поласкан. Клифтън пренебрегваше другите си клиенти заради него. Когато Тоби завърши, двамата се отправиха към денонощното кафене на хотела.

— Видя ли ги всичките тия знаменитости? — попита Тоби. — Без малко да пукна, когато дойдоха в гримьорната да ме поздравяват.

Клифтън се усмихна на неговия ентузиазъм. Толкова приятна разлика от всичките останали разглезени клиенти. Тоби бе котенце. Сладко, синеоко котенце.

— Те познават таланта като го видят — каза Клифтън. — „Оазис“ също. Искат да подновят договора с теб. От шестстотин и петдесет на хиляда на седмица.

Тоби изпусна лъжичката.

— Хиляда на седмица? Това е фантастика, Клиф!

— Освен това имам и две предложения от „Гъндърбърд“ и „Ел Ранчо“.

— Вече? — Тоби вече летеше.

— Хайде, не се подмокрый. Искат те за малката зала — той се усмихна. — Започва старата песен, Тоби. За мен вече си име, за себе си вече си име, но за имената — име ли си?

Изправи се.

— Трябва да хвана самолета за Ню Йорк. Утре летя, за Лондон.

— Лондон? Кога се връщаш?

— След няколко седмици. — Надвеси се над него и каза: — Слушай сега, момчето ми. Имаш още две седмици тук. Все едно си на училище. Искам всяка вечер, когато застанеш на тая сцена да мислиш как да бъдеш по-добър. Досега навивах О'Ханлън и Рейнгър да останат. Готови са да работят с теб ден и нощ. Използвай ги. Ландри ще идва всяка седмица да види как вървят нещата.

— Добре — каза Тоби. — Благодаря ти, Клиф.

— О, щях да забравя — каза нехайно Клифтън Лоурънс.

Извади от джоба си малък пакет и го подаде на Тоби.

Вътре имаше чифт диамантени копчета за ръкавели с формата на звезда.

Когато имаше свободно време, Тоби почиваше край огромния басейн на гърба на хотела. В програмата участваха двайсет и пет момичета и десет-петнайсет от тях винаги ходеха да се пекаят там по бански. В следобедната жега изглеждаха като късно разцъфтели цветя, кое от кое по-хубаво. Тоби никога не бе имал проблем с момичетата, но сега за него това бе напълно ново преживяване. Те никога не бяха чували за Тоби Темпъл преди, но името му бе изписано с големи букви над входа. Това бе достатъчно. Той бе Звезда и те се състезаваха една с друга за привилегията да легнат с него.

Последвалите две седмици бяха чудесни. Тоби се събуждаше по обяд, закусваше в трапезарията, където раздаваше автографи и после час-два репетираше. Накрая взимаше една-две дългокраки красавици от басейна и се качваше да се потъркаля с тях в леглото.

Той научи нещо ново. Заради оскъдните костюми, които носеха, те бърснеха цялото си окосмяване отдолу, като оставяха само малка къдрава ивица по средата и по този начин отворът бе по-достъпен.

— Това е като любовен еликсир — сподели с Тоби едно от момичетата. — Няколко часа в тесни панталони и ставаш буйстваща нимфоманка.

Тоби не се мъчеше да запомни имената им. Всички бяха „мила“ или „скъпа“ и се сливаха в чудна, чувствена смесица от бедра, устни и тръпнещи тела.

През последната седмица на Тоби в „Оазис“ при него дойде посетител. Тъкмо бе завършил първото шоу и сваляше грима от лицето си, когато на вратата в гримьорната се почука, камериерът влезе и каза приглушено:

— Господин Ал Карузо ви кани на масата си.

Ал Карузо беше едно от големите имена в Лас Вегас. Притежаваше изцяло един хотел, а се носеха слухове, че има дял и в един-два други. Говореше се, че е свързан с мафията, но това не засягаше Тоби. Важното бе, че ако се хареса на Ал Карузо, ще може да разчита на твърди ангажименти в Лас Вегас до края на живота си. Набързо се облече и влезе в салона да се срещне с него.

Ал Карузо беше нисък, около петдесетгодишен човек със сива коса, блестящи топли кафяви очи и коремче. Напомняше някакъв миниатюрен Дядо Коледа. Когато Тоби приближи масата, Карузо стана, протегна ръка, усмихна се сърдечно и каза:

— Ал Карузо. Просто исках да ти кажа какво мисля за теб, Тоби. Вземи си стол.

На масата седяха още двама мъже в тъмни костюми. Изглеждаха еднакво безлично, пиеха кока кола и не обелиха дума през цялото време.

Тоби така и не научи имената им. Обикновено вечеряше по това време, но Карузо току-що бе привършил с яденето, а той, въпреки стържещия глад, не искаше да изглежда като че ли храната го интересува повече от срещата с големеца.

— Дълбоко съм впечатлен от теб, момче — каза Карузо и погледна Тоби с игривите си кафяви очи. — Наистина.

— Благодаря, господин Карузо — каза щастливо Тоби. — Това означава много за мен.

— Наричай ме Ал.

— Да, сър... Ал.

— Имаш бъдеще, Тоби. Виждал съм много други да идват и да си отиват, обаче талантливите остават. Ти имаш талант.

Почувства как приятна топлина залива тялото му. За момент се поколеба дали да не каже на Карузо да обсъди деловите въпроси с Клифтън Лоурънс, но после реши, че е по-добре сам да направи сделката. „Ако Карузо е толкова впечатлен от мен, — помисли Тоби — аз мога да се оправя по-добре от Клиф.“ Реши да остави Ал Карузо пръв да направи предложение, а после здраво да се пазари.

— Почти се напиках от смях — каза Карузо. — Оня маймунският номер е най-смешното нещо, което съм чувал.

— От вашите уста това е истински комплимент — каза Тоби с искрен глас.

Очите на малкия Дядо Коледа сълзяха от смях. Избърса ги с копринена кърпа и се обърна към придружителите си.

— Казах ли, че е страшно смешен?

Двамата кимнаха.

Ал Карузо отново погледна Тоби.

— Та да ти кажа защо дойдох да те видя.

Това бе вълшебен момент — той прекрачваше прага към славата. Клифтън Лоурънс бе някъде из Европа, зает с разни сделчици за *така наречените* си клиенти, а трябваше да бъде тук за *тази* сделка. Е, голяма изненада щеше да го чака като се върне.

Тоби се наведе напред, усмихна се заинтригувано и каза:

— Слушам те, Ал.

— Мили те обича.

Примигна, зачуден да не е пропуснал нещо. Възрастният мъж го гледаше с искрящи очи.

— Извинявай — рече Тоби смутено. — Какво каза?

Ал Карузо се усмихна топло.

— Мили те обича. Тя ми каза.

Мили? Това съпругата на Карузо ли беше? Или дъщеря му? Тоби отвори уста, но бе прекъснат.

— Тя е страхотно дете. Имам я от три, четири години — погледна към ония двамата. — Четири години?

Те кимнаха.

Ал Карузо се обърна отново към Тоби.

— Аз го обичам това момиче, Тоби. Луд съм по нея.

Почувства как в лицето му не остава и капка кръв.

— Господин Карузо...

— Ние с Мили имаме уговорка. Аз не ѝ изневерявам, освен със съпругата си, и тя не ми изневерява, освен, ако не ми каже — прониза го е поглед и този път Тоби видя нещо скрито зад ангелската усмивка, което вледени кръвта му.

— Знаеш ли какво, Тоби? Ти си първият мъж, с когото ми изневерява — обърна се към другите двама на масата. — Вярно ли е?

Те кимнаха.

Когато Тоби проговори, гласът му трепереше.

— Кълна се в Бога, не знаех, че Мили е Ваша приятелка. Дори да го бях сънувал, нямаше да я докосна. Щях да минавам на една миля от нея, господин Карузо...

Дядо Коледа го погледна.

— Ал. Викай ми Ал.

— Ал — гласът му хриптеше. Тоби почувства как потта се стича под мишниците му. — Виж, Ал. Никога повече няма да я видя, повярвай ми. Никога. Аз...

Карузо продължаваше да го наблюдава.

— Ей, ама ти май изобщо не ме слушаш.

Тоби преглътна.

— Не е вярно. Слушах те. Чух всяка твоя дума. Не трябва да се тревожиш за...

— Казах, че детето те обича. Ако тя те иска, трябва да те има. Искам да бъде щастлива. Разбираш ли?

— Аз... — мислите му препускаха. В момент на умопомрачение реши, че човекът срещу него търси отмъщение. Вместо това Ал Карузо му предлагаше приятелката си. Тоби почти се засмя от облекчение. — Божичко, Ал, разбира се. Както искаш.

— Както иска Мили.

— Да. Както иска Мили.

— Знаех си, че си хубав човек — каза Карузо и се обърна към другите двама. — Казах ли, че е хубав човек?

Те кимнаха и безшумно отпиха от колите си. Ал Карузо се изправи. Двамата мигновено станаха и заеха местата си от двете му страни.

— Аз ще уредя сватбата. Ще наемем голямата банкетна зала в „Мароко“. Ти нямаш грижа за това. Аз ще оправя всичко.

Думите сякаш идваха към Тоби от много далеч. Когато мозъкът му успя да ги регистрира и обработи, те изглеждаха безсмислени.

— Чакай малко — възрази той. — Аз не мога...

Карузо сложи силната си ръка върху рамото му.

— Ти си късметлия. Имай предвид, че ако Мили не ме беше убедила, че вие двамата се обичате, ако бях решил, че си я забърсал като някаква курва за два долара, всичко това можеше да има съвсем друг край, ясно ли ти е?

Тоби се улови, че неволно гледа към двамата мъже в черно, които му кимнаха.

— В събота приключваш тук — каза Ал Карузо. — Ще направим сватбата в неделя.

Тоби почувства как гърлото му отново пресъхва.

— Аз... Всъщност работата е там, Ал, че... Аз имам някои ангажименти.

— Ще почакай — ангелското лице светна. — Аз лично ще избира сватбената рокля на Мили. Лека нощ, Тоби.

Тоби стоя, загледан към трите фигури, дълго след като те изчезнаха.

Нямаше и най-малко понятие коя бе Мили.

На другата сутрин страховете му се изпариха. Изненадата от случилото се го беше заварила неподготвен. Но това не беше времето на Ал Капоне. Никой не можеше да го застави да се ожени против волята си. Ал Карузо не беше никакъв долнопробен, мускулист негодник, а уважаван собственик на хотел. Колкото повече мислеше за положението, толкова по-забавно изглеждаше то. Започна да го очертава в главата си като разказ и да си представя смеха, който щеше да предизвика. Всъщност той не се бе изплашил от Карузо, но смяташе

да представи всичко, все едно че е бил ужасен. „И отивам аз, значи, на оная маса, а там седи Карузо с шест горили, разбираш ли? Всички с подутини под мишницата, където си държат пищовите.“ О, да, това щеше да стане страшна история. Можеше и върховен номер да направи от него.

До края на седмицата Тоби стоеше далеч от басейна и казиното, избягваше всички момичета. Не че го беше страх от Карузо, но защо да поема излишни рискове? По план трябваше да напусне Лас Вегас в неделя следобед със самолет. Вместо това се обади да докарат кола под наем на паркинга на хотела в събота през нощта. Събра нещата си още преди последното представление, така че да може да тръгне към Лос Анджелис веднага след края. За известно време щеше да стои далеч от Лас Вегас. А пък ако Ал Карузо бе упорит, Клифтън Лоурънс можеше да оправи нещата.

Последното представление бе сензация. За пръв път станаха на крака да му ръкопляскаат. Стоеше на сцената и чувстваше как вълни от обич прииждат откъм публиката и го обливат с мека, приятна топлина. Направи един бис, извини се и бързо тръгна към стаята си. Това бяха най-великите три седмици в живота, му. За този кратък период той се издигна от никой, който спеше с келнерки и сакати до Звезда, която сваля любовницата на Ал Карузо. Красиви жени го молеха да легне с тях, публиката го обожаваше, а големите хотели го искаха. Успя, но знаеше, че това е само началото. Извади ключа и отключи вратата на стаята. Тогава чу един познат глас:

— Влизай, момчето ми.

Тоби бавно влезе вътре. Ал Карузо стоеше там с двамата си приятели. Моментна тръпка пробяга по гърба на Тоби. Но всичко бе наред. Лицето на Ал Карузо отново грееше и той каза:

— Беше страхотен тази вечер. Тоби. Наистина страхотен.

Тоби започна да се отпуска.

— Публиката беше добра.

Кафявите очи на Карузо блеснаха.

— Ти ги *направи* добра публика, Тоби. Нали ти казах — имаш талант.

— Благодаря ти, Ал — желаете да си отидат час по-скоро, за да може да си тръгне.

— Работиш много — Карузо се обърна към двамата си адютанти.
— Казах ли, че не съм виждал друг да работи толкова много?

Двамата кимнаха.

Карузо отново се върна към Тоби.

— Хей, Мили беше доста разстроена, че не си се обадил. Казах й, че е защото работиш много.

— Точно така — отвърна Тоби бързо. — Радвам се, че разбираш, Ал.

Ал се усмихна широко.

— Разбира се. Но знаеш ли какво не разбирам? Защо не се обади да попиташ в колко е сватбата?

— Щях да се обадя утре сутрин.

Ал Карузо се разсмя и каза язвително:

— От Лос Анджелис?

Тоби почувства лек прилив на гняв.

— За какво говориш, Ал?

Карузо го наблюдаваше внимателно.

— Стегнал си целия багаж, а? — плесна го леко по бузата. — Нали ти казах, че ще убия онзи, който посмее да нарани Мили.

— Чакай малко. Честно, за Бога, аз не...

— Ти си добро момче, обаче си глупав, Тоби. Предполагам, че такива са всички гении, а?

Тоби гледаше закръгления, развеселен мъж без да знае какво да каже.

— Повярвай ми — каза сърдечно Ал Карузо. — Аз съм ти приятел. Не искам нищо лошо да ти се случи. Заради Мили. Но щом не ме слушаш, кажи какво да правя? Знаеш ли как се кара магаре да слуша?

Тоби поклати безмълвно глава.

— Първо го удряш с юмрук по главата.

Тоби почувства как страхът се надига в гърлото му.

— Коя ти е по-добрата ръка? — попита Карузо.

— Д-дясната — процеди Тоби.

Карузо кимна мило и се обърна към двамата.

— Счупете я.

Сякаш от въздуха в ръката на единия се появи желязо. Двамата се приближиха до Тоби. Страхът вече го заливаше като река и караше

цялото му тяло да трепери.

— За Бога — чу се как казва, обезумял. — Не можеш да направиш това.

Единият го удари силно в стомаха. В следващата секунда Тоби изпита разкъсваща болка, когато автомобилната щанга се стовари върху дясната ръка и строши костите му. Свлече се на пода в непоносима агония. Опита се да извика, но не можа да си поеме дъх. През сълзящите си очи той видя Ал Карузо да се навежда над него, усмихнат.

— Е привлякох ли ти вниманието?

Тоби мъчително кимна.

— Добре — каза Карузо и се обърна към един от мъжете. — Отвори му панталона.

Той се наведе и свали ципа. Взе щангата и извади пениса му.

Карузо за миг спря погледа си на него.

— Късметлия си, Тоби. Наистина важиш.

Тоби бе обладан от непознат дотогава ужас.

— Боже... моля... недей... недей прави това... — изхриптя.

— Няма да ти сторя нищо — каза Карузо. — Докато си добър към Мили, аз съм твой приятел. Но ако някога чуя, че си я обидил с нещо — с каквото и да е, разбираш ли?

Настъпи леко счупената ръка с върха на обувката си и Тоби изкрещя силно.

— Радвам се, че се разбираме — Карузо отново грееше. — Сватбата е в един часа.

Гласът на Карузо изплуваше и потъваше. Тоби почувства как изпада в безсъзнание, но се мъчеше да издържи.

— Не м-мога... Ръката ми...

— Не се притеснявай — каза Карузо. — Докторът е тръгнал насам. Той ще се погрижи за ръката и ще ти даде нещо да не те боли толкова. Момчетата ще дойдат утре да те вземат. Ще се приготвиш, нали?

Тоби лежеше в кошмарна агония, гледаше усмихнатото лице на Дядо Коледа и не вярваше, че всичко това се е случило. Забеляза кракът на Карузо да тръгва отново към ръката му.

— Д-да — изстена. — Ще се приготвя...

И загуби съзнание.

Сватбата беше гала-събитие. Състоя се в балния салон на хотел „Мароко“. Изглеждаше, сякаш половината Лас Вегас бе там. Имаше актьори, собственици от всички хотели, танцьорки. А в центъра на всичко това седеше Ал Карузо с двайсетина приятели, тихи, консервативно облечени хора, повечето от тях не пиеха. Пищна украса от цветя покриваше всичко, музиканти ходеха по масите, а до гаргантюанския бюфет имаше два фонтана, от които се лееше шампанско. Ал Карузо се бе погрижил за всичко.

Всички съчувстваха на младоженеца, чиято ръка бе гипсирана поради падане по някакви стълби. Но всички коментираха каква чудесна двойка са с булката и каква великолепна сватба е това.

Тоби бе като замаян от опиатите, които му даде докторът. Цялата церемония сякаш мина покрай него, но когато ефектът от лекарствата започна да отслабва, болката се върна и той отново бе залят от гняв и омраза. Искаше да стане и да крещи пред всички на какво унижение е подложен.

Обърна се към младоженката, застанала в другия край на стаята. Спомни си я. Беше красиво двайсетгодишно момиче с медноруса коса и хубава фигура. Припомни си, че тя се смееше по-високо от другите на неговите истории и го следваше навсякъде. Сети се и за нещо друго. Тя бе една от малкото, които отказаха да легнат с него. Това само изостри апетита му. Вече си спомняше *всичко*.

— Луд съм по теб — каза ѝ той. — Не ме ли харесваш?

— Разбира се, че те харесвам — отвърна тя. — Но аз си имам приятел.

Защо не я послуша тогава! Вместо това я заведе в стаята си на чашка и започна да ѝ разказва весели истории. Мили се смя толкова много, че не забелязваше какво прави Тоби, докато не се озова в леглото съблечена.

— Моля те, Тоби, недей. Приятелят ми ще се разсърди.

— Забрави го. После ще се погрижа за тоя тъпак. Сега ще се грижа за *теб*.

Прекараха умопомрачителна любовна нощ. На сутринта, когато Тоби се събуди, я видя да седи на леглото и да плаче. В прилив на благоразположение той я прегърна и попита:

— Ей, скъпа, какво има? Не ти ли хареса?

— Знаеш, че ми хареса, но...

— Хайде, стига — каза Тоби. — Обичам те.

Тя се подпря на лакти, погледна го в очите и каза:

— Наистина ли, Тоби? Искам да кажа *наистина*?

— Наистина, по дяволите — на нея й трябваше само онова, което щеше да получи след малко. Оказа се истински освежител.

Тя го гледаше как излиза от банята, как бърше косата си и тананика песента от неговото шоу. Искреше от щастие, когато каза:

— Мисля, че те обикнах от първия миг, в който те видях, Тоби.

— Ей, ами това е чудесно. Да си поръчаме закуска.

И така всичко свърши... Докато не започна пак.

Заради тъпата курва, която бе чукал само една нощ, целият му живот стана на гъз.

Сега, изправен там, гледаше как Мили върви усмихната към него в дългата си бяла рокля и се псуваше, псуваше си кура, псуваше и деня, в който бе роден.

Човекът на предната седалка на лимузината цъкна с език и каза възхитено:

— Трябва да ти кажа, че страхотно го изигра, шефе. Тъпото копеле така и не разбра откъде му дойде.

Карузо се усмихна широко. Всичко стана както трябва. Откакто жена му, която имаше амазонски нрав, научи за връзката с Мили, той знаеше, че трябва да открие начин да се отърве от русата танцьорка.

— Напомни ми да проверя дали се отнася добре с нея — каза Карузо меко.

Тоби и Мили се преместиха в малка къща в Бенедикт Кениън. В началото Тоби прекарваше часове да прави планове как да се отърве от брака. Мислеше да направи Мили толкова нещастна, че тя да поиска развод. Или да я натопи с някой друг и сам да поиска развод. Или

просто да я остави и да предизвика Карузо да направи нещо. Но един разговор с Дик Ландри промени намеренията му.

Обядваха в хотел „Бел Еър“ няколко седмици след сватбата и Ландри попита:

— Колко добре познаваш Ал Карузо?

Тоби го погледна.

— Защо?

— Не се забърквай с него, Тоби. Той е убиец. Ще ти кажа нещо, което знам със сигурност. По-малкият брат на Карузо се ожени за едно деветнайсетгодишно девойче, излязло направо от девическото. След една година я хванал в леглото с някакъв младеж. Казал на Ал.

Тоби слушаше, а очите му бяха вперени в Ландри.

— Какво е станало?

— Дебилите на Карузо взели месарски сатър и отсекли парчето на младежа. Полели го с бензин и го, запалили пред очите му. След това го оставили, докато му изтекла кръвта и умрял.

Тоби си спомни как Карузо каза: „Отвори му панталона“ и твърдите ръце, които дърпаха ципа. Обля го студена пот. Стомахът му се обърна. Вече знаеше с ужасна сигурност, че изход няма.

Джоузефин откри изхода, когато стана на десет години. Това бе врата към друг свят, където можеше да се крие от наказанията на майка си, от постоянната заплаха на Адския огън и Проклятието. Свят, изпълнен с вълшебство и красота. Седеше в тъмния киносалон с часове и гледаше бляскавите хора на екрана. Всички живееха в красиви къщи, носеха красиви дрехи и бяха толкова щастливи. Мислеше си: „Един ден ще отида в Холивуд и ще живея така.“ Надяваше се майка ѝ да разбере.

Майка ѝ вярваше, че филмите са мислите на Дявола и Джоузефин трябваше да се промъква към киното с пари, изкарани от гледане на малки деца. Днешният филм бе любовна история и тя седеше облегната напред в радостно очакване да започне. Първо се появиха надписите. На тях се четеше: „Продуцент Сам Уинтърс“.

Имаше дни, в които Сам Уинтърс чувстваше, че не ръководи филмова студия, а приют за душевноболни, в който прибраните вътре изведнъж излизат и го подгонват. Този ден бе такъв — кризите се трупаха една след друга. Миналата нощ имаше още един пожар, четвъртият поред; спонсорът на „Моят приятел Петкан“ бе обиден от звездата на сериала и искаше да спре снимките; режисьорът Бърт Файърстоун, детето-чудо на студията прекъсна продукцията по средата на филм с пет милиона долара бюджет, а Теси Бранд отказа да играе в друг, който трябваше да започне да се снима след няколко дни.

Шефът на противопожарната охрана и комендантът на студията седяха в кабинета му.

— Какви са поразите от снощния пожар? — попита Сам.

Комендантът отговори:

— Декорите са напълно разрушени, господин Уинтърс. Сцена 15 трябва да се изгради изцяло, 16 може да се поправи, но ще отидат три месеца.

— Нямаме три месеца — отрязва Сам. — Обади се по телефона и вземи нещо под наем от Голдуин. През почивните дни започвай да строиш нови декори. Мобилизирай всички.

Обърна се към пожарникаря, на име Рейли, който му напомняше актьора Джордж Банкрофт.

— Някой адски ви мрази, господин Уинтърс — каза Ре или. — Всеки пожар е явно умишлен. Проверихте ли мрънльовците?

Мрънльовците бяха недоволни работници, уволнени или имащи зъб на работодателя си.

— Два пъти прегледахме досиетата на целия персонал — отговори Сам. — Нищо не открихме.

— Този, който слага играчките, знае много добре какво прави. Използва часовников механизъм, прикрепен към саморъчно направен възпламенител. Трябва да е електричар или механик.

— Благодаря ти — каза Сам. — Ще проверя и това.

— Роджър Тап се обаждат от Таити.

— Свържи ме — нареди Сам.

Тап беше продуцентът на „Моят приятел Петкан“ с водещ Тони Флечър.

— Какъв е проблемът? — попита Сам.

— Еби му майката, няма да повярваш, Сам. Филип Хелър, шефът на управата на компанията, която спонсорира шоуто, почива тук със семейството си. Вчера дойдоха да погледат снимките, а Тони Флечър по средата на една сцена се обърна към тях и ги наруга.

— Какво им каза?

— Каза да се *махат от неговия остров*.

— Боже мой!

— Виждаш ли го за какъв се мисли? Хелър е толкова побеснял, че иска да свали шоуто.

— Отивай при Хелър да се извиниш. Веднага. Кажи му, че Тони Флечър изживява нервна криза. Изпрати на госпожата цветя, покани ги на вечеря и така нататък. Аз ще говоря с Флечър.

Разговорът продължи трийсет минути. Започна с думите на Сам: „Слушай какво, педераст глупав...“ и завърши с „И аз те обичам, скъпи. Ще долетя да те видя веднага щом се поосвободя. И за Бога, Тони, не лягай с госпожа Хелър!“

Следващият проблем беше режисьорът Бърт Файърстоун — генийчето, което побърка „Пан Пасифик Студиоус“. Неговият филм „Утрото винаги настъпва“^[1] се снимаше вече сто и десети ден и бе — надхвърлил бюджета с един милион долара. Сега Бърт Файърстоун бе прекъснал продукцията, което означаваше, че освен звездите, още сто и петдесет гърла седяха на задниците си, без да правят нищо. Бърт Файърстоун. Трийсетгодишното дете-чудо, което започна с поголовно награждавани телевизионни предавания в Чикаго и стигна до режисиране на филми в Холивуд. Първите три кинопродукции на Файърстоун постигнаха умерен успех, но четвъртият бе касов удар. Това му донесе слава на „златен пръст“ и го превърна в „гореща придобивка“. Сам си припомни първата им среща. Файърстоун изглеждаше голоблад петнайсетгодишен хлапак. Беше блед, свит мъж с тъмни рогови очила, прикриващи малки късогледни розови очички. Тогава изпита съжаление към момчето. То не познаваше никого в Холивуд и някой трябваше да го води по вечери и да му урежда покани за партита. Сам отдели доста време за това. Когато обсъждаха за първи

път „Утрото винаги настъпва“, Файърстоун, се отнасяше с голямо уважение към Сам. Изпитваше пламенно желание да се учи. Държеше на всяка дума, казана от Уинтърс. Не можеше да бъде по-сговорчив. Каза, че ако получи договор за филма, ще се опира изцяло на опита на господин Сам Уинтърс.

Но това бе *преди* да подпишат договора. След това пред него Адолф Хитлер изглеждаше като Алберт Швайцер. Малкото розовобузо момченце за една нощ се превърна в убиец. Прекъсна всякакви връзки. Напълно отхвърли предложенията на Сам, поиска цялостна преработка на чудесния сценарий, лично одобрен от Сам, а накрая промени всички места на снимките, които също бяха предварително договорени. Сам искаше да го изхвърли, но от Ню Йорк му казаха да си трае. Рудолф Хергерсхорн, президентът на компанията бе хипнотизиран от огромните печалби на последния филм на Файърстоун. Така, че Сам бе заставен да седи кротко и нищо да не прави. Нахалството на Файърстоун сякаш растеше с всеки изминат ден. Седеше кротко на съвещанията, докато най-опитните шефове на отдели говореха, а накрая ставаше и правеше всички на пух и прах. Сам го слушаше със стиснати зъби. За нула време си спечели прякора „Императора“, а когато не го наричаха така, сътрудниците му обикновено казваха „Малкия Курчо от Чикаго“. Някой веднъж се изказа: „Той е хермафродит. Вероятно може да се ебе сам и да роди двуглаво чудовище.“

А сега, по средата на снимките, Файърстоун бе хлопнал вратата.

Сам отиде да се види с Девлин Кели, шефът на художествения отдел.

— Казвай бързо какво стана — каза Сам.

— Добре. Малкия Курчо нареди...

— Това да го махнеш. Той е *господин* Файърстоун.

— Извинявай. *Господин Файърстоун* поиска да му построя декор на замък. По негови скици. Ти си ги одобрил.

— Да, добри бяха. После?

— После му построихме точно каквото Малкия... каквото той искаше, и когато вчера го видя, реши, че повече не му трябва. Половин милион камъка изтекоха в...

— Ще говоря с него — каза Сам.

Бърт Файърстоун бе навън. Играеше баскетбол с хората от екипа на гърба на Сцена 23. Бяха си направили игрище с прясно боядисани линии и два коша.

Сам застана за момент, загледан в играта. Тя костваше на студията две хиляди долара на час.

— Бърт!

Файърстоун се обърна, видя Сам, усмихна се и продължи. Топката попадна в него, той дриблира, скочи и заби кош. След това тръгна към Сам.

— Как върви? — попита все едно, че нищо не се бе случило.

В момента, в който погледна детински ухиленото младежко лице, Сам разбра, че Бърт Файърстоун е психо. Талантлив, гений може би, но доказуем луд. А петте милиона долара на компанията бяха в ръцете му.

— Чух, че има някакъв проблем с новия декор — каза Сам. — Дай да го оправим.

Бърт Файърстоун се усмихна лениво и каза:

— Нищо няма за оправяне, Сам. Просто не става.

Сам избухна:

— Какви ги плешиш, по дяволите! Получи точно каквото искаше, скиците бяха твои. Казвай сега какво му има!

Файърстоун примигна.

— Нищо му няма, защо? Просто си промених решението. Не ми трябва замък. Не е подходяща среда. Разбираш ли? Това е прощалната сцена на Елен и Майк. Бих искал Елен да отиде при Майк на палубата на неговия кораб, точно преди да отплава.

Сам го изглежда.

— Ние нямаме корабен декор, Бърт.

Бърт Файърстоун разпери ръце, усмихна се лениво и каза:

— Хайде, Сам, направи ми един.

— Разбира се, и аз съм скапан — каза Рудолф Хергерсхорн от другата страна на линията, — но ти *не можеш* да го смениш, Сам.

Вече сме много вътре. Нямаме никакви звезди във филма. Бърт Файърстоун е звездата.

— Знаеш ли колко сме над бюджета заради...

— Знам. И както казва Голдуин: „Никога няма да използвам това копеле, докато не ми потрябва.“ На нас той ни трябва, за да завърши филма.

— Това е грешка — възрази Сам. — Не бива да му угаждаме и този път.

— Сам, на теб харесва ли ти това, което е заснел досега?

— Страхотно е — Сам трябваше да бъде искрен.

— Направи му кораба.

Декорът бе готов за десет дни и Бърт Файърстоун продължи да работи, филмът стана абсолютен рекордьор за годината.

Следващият проблем беше Теси Бранд.

Теси бе най-нашумялата певица в шоу бизнеса. Сам направи истински удар, когато я уговори да подпише договор за три филма на „Пан Пасифик Студиоус“. Докато другите студии преговаряха с агентите ѝ, Сам отлетя за Ню Йорк, отиде на едно от представленията ѝ и след това я заведе на вечеря, която продължи до седем на другата сутрин.

Теси Бранд бе едно от най-грозните момичета, които Сам бе виждал някога. И може би най-талантливото от тях. Това беше всепобеждаващият талант. Дъщеря на бруклински шивач, Теси не бе взела и един урок по пеене. Но когато излезе на сцената и започна да извива песента си с глас, от който се тресяха полиците, публиката полудя. Теси започна като резерва в един провален бродуейски мюзикъл, който издържа едва шест седмици. На последното представление титулярката направи грешката да позвъни, че е болна и да остане в къщи. Теси дебютира тази вечер, пееща с цялото си сърце пред малобройната публика. Сред нея се оказа Пол Варик, продуцент. Той покани Теси в следващия си мюзикъл. От общо взето приличен, тя го направи хит. Критиците се скъсаха да сипят хвалебствия за невероятната, грозничка Теси и нейния великолепен глас. Записа първия си сингъл, който за една нощ стана номер едно. Направи албум, който се продаде в два милиона тираж само през първия месец. Беше

Кралица Мидас — всичко, до което се докосваше, ставаше златно. Продуценти от Бродуей и звукозаписни компании натрупаха състояние от Теси Бранд и Холивуд искаше да влезе в оборота.

Ентусиазмът им бе помрачен като видяха лицето ѝ, но касовите отчети бързо му придадоха неустоима красота.

След първите пет минути, прекарани с нея, Сам знаеше как да я спечели.

— Изнервя ме само това — призна Теси пред Сам, — как ще изглеждам на тоя огромен екран. Без това съм достатъчно грозна в естествен ръст, нали така? Всички студии ми казват, че могат да ме направят красива, но за мен това са дивотии.

— *Наистина* са дивотии — каза Сам. Теси го погледна изненадано. — Не им позволявай да те променят, Теси. Ще те съсипят.

— Да?

— Когато MGM сключи договор с Дани Томас, Луи Майер поиска от него да си направи операция на носа. Вместо това, Дани напусна студията. Той знаеше, че трябва да продава *себе си*. Това трябва да продаваш и ти — Теси Бранд, а не някаква чужда пластика.

— Ти си първият, който ми допада — каза Теси. — Ти си истински *Mensch*.^[2] Женен ли си?

— Не.

— Сваляш ли ме?

— Певици не мога, нямам слух — засмя се Сам.

— Не ти трябва слух — усмихна се Теси. — Харесваш ми.

— А харесвам ли ти достатъчно, за да направиш няколко филма с мен?

Тя го погледна и каза:

— Да.

— Чудесно. Ще направя договора с твоя агент.

Тя погали Сам по ръката и каза:

— Сигурен ли си, че не ме сваляш?

Първите два филма на Теси Бранд свалиха покрива на касата. За първия бе номинирана за Оскар, а на втория го получи. Публиката по целия свят се редеше на опашка да види Теси и да чуе невероятния ѝ глас. Имаше всичко. Беше забавна, можеше да пее и можеше да играе. Грозотата ѝ се превърна в предимство, защото публиката се

идентифицираше с нея. Теси Бранд стана нарицателно за всички непривлекателни, необичани, нежелани.

Теси се омъжи за звездата от първия си филм, разведе се по време на снимките и се омъжи за звездата от втория. Сам чуваше да се говори, че и този брак се разпада, но Холивуд беше люлка за клюки. Не им обърна внимание, защото мислеше, че не му влиза в работата.

Оказа се, че не е така.

Сам говореше по телефона с Бари Хърман, агентът на Теси.

— Какъв е проблемът, Бари?

— Новият филм на Теси. Тя е нещастна.

Сам повиши тон:

— Чакай, чакай! Теси одобри режисьора, продуцента и сценария.

Направихме декорите и сме готови да въртим. Не може да се откаже. Аз...

— Тя не иска да се откаже, Сам.

Удар изотзад.

— Какво, по дяволите, иска тогава?

— Тя иска нов продуцент.

Сам изкрещя в слушалката.

— Тя какво?

— Ралф Дастин не я разбира.

— Дастин е един от най-добрите продуценти в бизнеса. Трябва да бъде щастлива, че го има.

— Аз мога само да се съглася с теб, Сам. Тук, обаче химията е объркана. Тя няма да играе във филма, ако той не си отиде.

— Тя подписа договор, Бари.

— Знам, бе, скъпи. И ако щеш вярвай, Теси е напълно готова да го изпълни. Стига да е в състояние. Когато е нещастна, става нервна и не може да си спомни репликите.

— Ще ти се обадя пак — каза Сам подивял.

Трясна слушалката.

Проклетата кучка! Нямаше причина да уволнява Дастин от филма. Сигурно е отказал да спи с нея или нещо още по-смешно. Каза на Люсил:

— Помоли Ралф Дастин да дойде.

Ралф Дастин беше симпатичен петдесетгодишен мъж. Започна като писател и изведнъж стана продуцент, филмите му излъчваха добър вкус и очарование.

— Ралф — започна Сам, — не знам как да...

Дастин вдигна ръка.

— Няма нужда да го казваш, Сам. Тъкмо бях тръгнал да ти кажа, че напускам.

— Какво, по дяволите, става там?

Дастин сви рамене.

— Нашата звезда я сърби нещо и иска някой друг да го начеше.

— Искаш да кажеш, че вече ти е избрала заместник? Боже, ти от Марс ли падаш? Не четеш ли клюкарските рубрики?

— Ако мога, не ги чета. Кой е той?

— Не е той.

Сам бавно се свлече на стола.

— *Какво?*

— Това е дизайнерката на костюмите във филма на Теси. Нарича се Барбара Картър — като хапчетата за черния дроб.

— Сигурен ли си?

— Ти си единственият в цялото Западно полукълбо, който не го знае.

Сам поклати глава.

— Винаги съм мислил, че Теси е нормална.

— Сам, животът е сладкарница, а Теси е гладно момиче.

— Добре, ама аз не мога да туря някакъв проклет женски дизайнер да отговаря за филм, струващ четири милиона долара.

Дастин се намръщи.

— Току-що каза нещо, което не бива да казваш.

— *Това пък защо?*

— Теси освен всичко друго смята, че на жените не се дава равен шанс в тоя бизнес. Малката ти звезда е станала голям феминист.

— Няма да го направя — каза Сам.

— Ти си решавай. От мен имаш един безплатен съвет — това е единственият начин да стане тоя филм.

Сам телефонира на Бари Хърман.

— Кажи на Теси, че Ралф Дастин напуска филма.

— Ще ѝ бъде приятно да го чуе.

Сам стисна зъби и процеди:

— Тя има ли предвид някой друг за продуцент?

— Всъщност, да — каза безстрастно Хърман. — Теси е открила едно много талантливо младо момиче. Смята, че тя е готова да поеме предизвикателството. Под ръководството на такъв брилянтен като теб...

— Рекламите ги отрежи — каза Сам. — Това ли е последната ѝ дума?

— Страхувам се, че да, Сам. Съжалявам.

Барбара Картър имаше красиво лице и хубава фигура. Сам я намираще съвсем женствена. Гледаше я как сяда на коженото канапе в кабинета му и съблазнително кръстосва дългите си, добре оформени крака. Когато проговори, гласът ѝ звучеше възбуждащо приглушен, но това вероятно се дължеше на факта, че самият той търсеше някакъв знак. Тя го огледа с нежносивите си очи и каза:

— Изглежда съм в ужасно положение, господин Уинтърс. Нямах никакво намерение да измествам когото и да било. А сега — тя вдигна безпомощно ръце — госпожица Бранд казва, че просто нямало да направи филма, ако аз не го продуцирам. Какво бихте ме посъветвали да направя?

За миг Сам се изкуши да ѝ каже. Вместо това обаче попита:

— Имате ли някакъв опит в шоу бизнеса? Освен като дизайнер на костюми?

— Учила съм се. Гледала съм много филми.

Страшно!

— Какво кара госпожица Бранд да смята, че вие можете да продуцирате филм?

Все едно бе докоснал някаква скрита струна. Барбара Картър изведнъж се въодушеви.

— Теси и аз говорихме много за този филм — нямаше вече „госпожица Бранд“, отбеляза Сам. — Чувствам, че има много сгрешени неща в сценария и когато казах на Теси, тя се съгласи с мен.

— Смятате ли, че знаете повече за сценариите от един носител на Оскар, който има половин дузина успешни филми и Бродуейски постановки зад гърба си?

— О, не, господин Уинтърс. Просто смятам, че знам повече за *жените*. — Сивите очи вече гледаха по-строго, а тонът бе станал потвърд. — Не мислите ли, че е смешно мъже да пишат женските роли? Само *ние* наистина знаем какво чувстваме. Това не ви ли се струва разумно?

Сам се умори от играта. Знаеше, че ще я наеме, ненавиждаше себе си за това, но управляваше студия и работата му беше да прави така, че филмите да стават. Ако Теси Бранд желаше катеричката ѝ да продуцира филма, той щеше да поръчва лешници, филм на Теси Бранд с лекота носеше двайсет-трийсет милиона долара печалба. Освен това Барбара Картър не можеше да навреди сериозно. Не и сега. Снимките започваха толкова скоро, че не можеха да се правят големи промени.

— Убедихте ме — каза Сам с ирония. — Получавате работата. Поздравления.

На следващата сутрин „Холивуд Рипортър“ и Варайъти обявиха на първа страница, че Барбара Картър е продуцент на новия филм на Теси Бранд. Докато изхвърляше вестниците в кошчето, вниманието на Сам бе привлечено от малка бележка в дъното на страницата: „ТОБИ ТЕМПЪЛ ПОДПИСВА ЗА ЗАЛАТА в ХОТЕЛ «ТАХУ»“.

Тоби Темпъл. Сам си спомни за амбициозния млад комик в униформа и се усмихна. Мислено отбеляза да отиде да го види как играе, ако се появи в града.

Чудеше се защо Тоби Темпъл не се е обадил досега.

[1] Игра със заглавието на нашумелия филм по друг роман на Шелдън — „Ако утрото настъпи“ — бел.пр. ↑

[2] Мъж (нем.) — бел.пр. ↑

По странен начин именно Мили допринесе за издигането на Тоби Темпъл като звезда. Преди брака той бе само един от дузината изгряващи комици. Сега се прибави още нещо; омраза. Тоби бе принуден да се ожени за момиче, което ненавиждаше, и това изпълни живота му с такава ярост, че можеше да я убие с голи ръце.

Въпреки че Тоби не го осъзнаваше, Мили бе чудесна, предана съпруга. Тя го обожаваше и правеше всичко, за да му достави удоволствие. Сама украси къщата в Бенедикт Кениън и го направи прекрасно. Но колкото повече се опитваше да го зарадва, толкова повече той я намразваше. Винаги се държеше с пресилена учтивост, внимаваше да не направи или каже нещо, което да я разстрои дотолкова, че да се обади на Ал Карузо. До края на живота си не можеше да забрави автомобилната щанга, строшила ръката му и погледа на Ал Карузо, когато каза: „Ако някога нараниш Мили...“

Тъй като не можеше да избие гнева си върху Мили, той го обърна към публиката. Всеки, дръзнал да тропне по чинията, да тръгне към тоалетната или да говори, докато Тоби играеше, ставаше обект на унищожителна тирада. Тоби го правеше с широко отворени очи, с такава чаровна невинност, че публиката го обожаваше. Когато накълцваше поредната си нищо неподозираща жертва, те се смееха до сълзи. Комбинацията от невинното, непокварено лице и мръсния, забавен език го правеха неустоим. Можеше да говори най-невъобразими неща и да минава метър. Тоби Темпъл се превърна в мярка за остър език. Жертвите му изобщо не подозираха, че той мисли нещата, които казва. Появил се някога само като обещаващ млад комедиант, той вече бе новината в света на шоуто.

Когато Клифтън Лоурънс се върна от Европа, бе учуден, че Тоби се е оженил за танцорка. Някак не се връзваше. Но Тоби отговори на въпроса му просто:

— Какво има за разправяне, Клиф? Срецнах Мили, влюбих се в нея и това е всичко.

Не звучеше много искрено. Още нещо обърка агента. Един ден в кабинета си той каза на Тоби:

— Вече ставаш доста търсен. Уредих ти договор с „Тъндърбърд“ за четири седмици. Две хиляди на седмица.

— А турнето?

— Забрави го. Лас Вегас плаща десет пъти повече и всички ще те видят.

— Отмени Вегас. Искам турнето.

Клифтън го погледна с изненада.

— Но Лас Вегас...

— Искам турнето — в гласа на Тоби нямаше нито нахалство, нито настойчивост, а нещо повече — дълбока, контролирана ярост.

Плашещо беше само това, че я излъчваше лице, станало по-добродушно и по-детско от всякога.

Оттук нататък Тоби беше постоянно на път. Това бе единственият изход от неговия затвор. Играеше в нощни клубове, театри и зали, а когато те свършиха, накара Клифтън да го уреди в колежите. Където и да е, но по-далеч от Мили.

Имаше безброй възможности да спи с пламенни, привлекателни млади жени. Във всеки град бе едно и също. Чакаха в гримьорната преди и след представления, дебнеха го във фоайето на хотела.

Тоби не легна с никоя. Мислеше за пениса на мъжа, откъснат и изгорен и за думите на Ал Карузо: „Наистина важиш... Няма да ти направя нищо. Ти си ми приятел. Докато бъдеш добър с Мили...“ Отказваше на всички.

— Влюбен съм в жена си — казваше свенливо. И те му вярваха и се възхищаваха. Мълвата се разнесе, точно както желаше Тоби: Тоби Темпъл не кръшка, той е истински семеен мъж.

Но красивите, привлекателни млади момичета продължаваха да ходят след него и колкото повече им отказваше, толкова повече го желаеха. А Тоби бе дотам зажаднял за жена, че усещаше постоянна физическа болка. Слабините го боляха толкова, че понякога му бе трудно да работи. Започна отново да мастурбира. Всеки път, когато го

правеше, мислеше за красавиците, които искаха да легнат е него. Псуваше и се ядосваше на съдбата си.

Постоянно мислеше за секс, тъкмо защото не можеше да го прави. Когато се връщаше в къщи след турне, Мили го очакваше, пламенна и любяща. В мига, в който я виждаше, цялото му желание се изпаряваше. Тя бе врагът и той я ненавиждаше за всичко, което му бе причинила. Насилваше се да ляга с нея, но задоволяваше Ал Карузо. Когато я обладаваше, го правеше с дивашка бруталност, която изтръгваше болезнени стонове от нея. Лъжеше себе си, като мислеше, че тя стене от удоволствие. Ръгаше все по-силно и по-силно, докато не стигаше до яростна експлозия, караща ядовитото му семе да се излива в нея. Той не правеше любов.

Правеше омраза.

През юни 1950, севернокорейците пресякоха 38-ия паралел и нападнаха южнокорейците. Президентът Труман изпрати там американски войници. Без значение какво мислеше светът, за Тоби Корейската война беше най-доброто нещо, случвало се някога.

В началото на декември „Дейли Варайъти“ обяви, че Боб Хоуп се готви да направи коледно турне пред войниците в Сеул. Трийсет секунди след като го прочете, Тоби вече говореше по телефона с Клифтън Лоурънс.

— Трябва да ме вкараш в него, Клиф.

— За какво? Ти си почти на трийсет години. Тези турнета не са никак забавни, момче, повярвай ми. Аз...

— Хич не ми пука, по дяволите дали са забавни или не — извика Тоби в слушалката. — Онези войници са там и рискуват живота си. Най-малкото, което мога да направя, е да ги поразсмея.

Клифтън не познаваше досега тази черта от характера на Тоби. Бе трогнат и доволен.

— О'кей. Щом си толкова запален, ще видя какво мога да направя.

След час позвъни на Тоби.

— Говорих с Боб. Ще се радва да те вземе. Но ако решиш да не...

— Няма начин — каза Тоби и затвори.

Клифтън Лоурънс седя и мисли дълго време за момчето. Беше много горд с него. Той бе чудесно човешко същество, а Клифтън Лоурънс бе радостен, че е негов агент, че е човекът, който му помага да направи кариерата си.

Тоби игра в Тайгу, Пусан и Чонджу. Намери убежище в смеха на войниците. Мили остана назад в мислите му.

Коледа мина. Вместо да се върне, отиде в Гуам. Момчетата там го обичаха. Замина за Токио — забавляваше ранените в болницата. Но накрая дойде време да се прибира у дома.

През април се върна от десетседмично турне в Средния запад. Мили го чакаше на летището. Първите й думи бяха:

— Скъпи, ще имам бебе!

Гледаше я като парализиран. Тя си помисли, че е от щастие.

— Не е ли чудесно? — възкликна. — Сега бебето ще ми прави компания, докато те няма. Надявам се да бъде момче, за да го водиш на бейзбол и...

Тоби не изслуша последвалите глупости. Думите й сякаш пристигаха от много далеч. Някъде дълбоко в душата си той вярваше, че някой ден, някак ще успее да се измъкне. Бяха женени вече две години — почти цяла вечност. Сега вече Мили никога нямаше да го остави.

Никога.

Бебето се очакваше около Коледа. Тоби уреди да отиде в Гуам с трупa артисти, но не бе сигурен дали на Ал Карузо ще се хареса отсъствието му по време на раждането. Имаше само един начин да разбере. Свърза се с Лас Вегас.

Познатият бодър глас на Карузо долетя от другата страна.

— Здравсти, момче. Радвам се да те чуя.

— И аз се радвам, Ал.

— Разбрах, че ще ставаш баща. Сигурно си доста развълнуван.

— Развълнуван не е точната дума — каза искрено Тоби. Придаде на гласа си нотка на загриженост. — Това, за което те търся, Ал, е, че бебето ще се роди около Коледа, а аз — сега трябваше да пипа

внимателно — не знам какво да правя. Искам да бъда тук с Мили, когато се роди детето, но ме помолиха да се върна в Корея и Гуам да играя пред войниците.

Дълга пауза.

— Завързана работа.

— Не искам да разочаровам нашите момчета, но не искам да разочаровам и Мили.

— Да-а — още една пауза. — Ще ти кажа какво мисля аз, момче. Всички ние сме добри американци, нали така? А тези момчета са там да се бият за нас, нали?

Тоби почувства как тялото му изведнъж се отпуска.

— Разбира се. Но не бих искал...

— Мили ще се оправи — каза Карузо. — Жените раждат деца от адски много време. Ти иди в Корея.

След шест седмици, в навечерието на Коледа, Тоби слезе от сцената на армейския пост в Пусан сред оглушителни овации. Чакаше го телеграма, в която го уведомяваха, че Мили е починала след раждане на мъртво дете. Тоби бе свободен.

На 14 август 1952 беше тринайсетият рожден ден на Джоузефин Чински. Мери Лу Кениън, която бе родена на същия ден я покани на парти. Майка ѝ не разреши да отиде. „Това са порочни хора — предупреди я тя. — По-добре е да си стоиш в къщи и да изучаваш Библията.“

Обаче Джоузефин нямаше намерение да остава у дома. Приятелите ѝ *не* бяха порочни. Надяваше се някак да успее да убеди майка си. Когато тя излезе, Джоузефин взе петте долара, спечелени от гледане на деца, и тръгна към центъра, откъдето купи чудесен бял бански костюм. После се отправи към къщата на Мери Лу. Имаше чувството, че ще бъде прекрасен.

Мери Лу Кениън живееше в най-хубавото от имененията на Петролните хора. Къщата ѝ бе пълна с антики, безценни гоблени и красиви картини. По цялата площ имаше вили за гости, конюшни, тенис корт, частна писта за самолети и два басейна — огромен, за семейство Кениън и гостите, и по-малък, за персонала.

Мери Лу имаше по-голям брат, Дейвид, когото Джоузефин бе зървала няколко пъти. Тя не бе срещала по-красиво момче в живота си. Изглеждаше около два метра висок, с широки футболистки рамене и присмехулни сиви очи. Като полузащитник на сборния отбор на Америка, бе получил стипендия „Родос“. Мери Лу имаше и по-голяма сестра, Бет, която бе починала, когато Джоузефин беше още малка.

Оглеждаше се постоянно за Дейвид, но не можеше да го види никъде. Преди това той бе спирал да говори с нея няколко пъти, но тя винаги се изчервяваше и стоеше все едно си е глътнала езика.

Партито беше много успешно. Бяха четиринасет момчета и момичета. Току-що бяха изяли огромна закуска от телешко печено, пиле, лютив сос, доматена салата и лимонада, поднесена на терасата от униформени прислужници и прислужнички. После Мери Лу и Джоузефин отвориха подаръците си, а всички стояха и ги обсъждаха.

Мери Лу каза:

— Хайде да поплуваме.

Всички се спуснаха към съблекарните от близката страна на басейна. Когато се облече в новия си бански, Джоузефин реши, че никога не е била толкова щастлива. Беше чудесен ден, прекаран с приятели. Тя бе една от тях и споделяше наравно с останалите цялата заобикаляща ги красота. В това нямаше нищо лошо. Искаше времето да спре и този ден никога да не свършва.

Джоузефин излезе на яркото слънце. Когато тръгна към басейна, усети как другите я наблюдават, момичетата с неприкрита завист, а момчетата с лукави, потайни погледи. През последните няколко месеца тялото ѝ съзря невероятно бързо. Гърдите ѝ опъваха банския, твърди и пълни, а бедрата напомняха за пищните, заоблени линии на жена. Джоузефин се хвърли в басейна при останалите.

— Хайде да играем на „Марко Поло“ — извика някой.

Джоузефин обичаше играта. С удоволствие, обикаляше из топлата вода със затворени очи. Трябваше да извика „Марко!“, а другите отговаряха „Поло!“. Хвърляше се към звука от гласовете им и преди да се разпръснат гледаше да докопа някого. Тогава той ставаше „онова“.

Започнаха да играят. Сиси Топинг беше „онова“. Тя се хвърли към момчето, което харесваше, Боб Джаксън, но не успя и пипна Джоузефин. Тя стисна здраво очи и се заслуша в унасящия шум на пръските.

— Марко! — извика.

Чу се хор: „Поло!“. Джоузефин се хвърли към най-близкия глас. Опипа наоколо. Нямаше никой.

— Марко! — извика отново.

Пак същия хор: „Поло!“. Джоузефин размаха ръце на сляпо, но хвана само въздух. За нея нямаше значение, че са по-бързи. Искаше тази игра да продължи вечно, а денят да се удължи до безкрайност.

Стоеше неподвижно и се опитваше да чуе плясък, хихикане или шепот. Тръгна да обикаля басейна с разперени ръце и докосна стъпалата. Изкачи се по-нависоко, за да заглуши звука от собствените си движения.

— Марко!

Нямаше отговор. Тя стоеше неподвижно.

— Марко!

Тишина. Все едно се намираше сама в някакъв топъл, влажен, изоставен свят. Те си правеха майтап с нея. Бяха решили да не отговарят. Джоузефин се усмихна и отвори очи.

Беше сама на стъпалата на басейна. Нещо я накара да погледне надолу. Дъното на белия и бански бе напоено с червено, а малка струйка кръв се стичаше между бедрата ѝ. Всички останали стояха на перилата на басейна и я гледаха. Джоузефин вдигна очи, стресната.

— Аз... — спря, без да знае какво да каже.

Бързо се спусна по стъпалата във водата, за да прикрие срама си.

— Ние не го правим в басейна — каза Мери Лу.

— Поляците го правят — изхили се някой.

— Ей, я да си вземем по един душ.

— Аха. Чувствам се гадно.

— Кой иска да поплува в *това*?

Джоузефин отново затвори очи и чу как всички се отправят към банята, как я изоставят. Стоеше със затворени очи, здраво притиснала едно към друго бедрата си, за да спре срамното течение. Дотогава не бе имала цикъл. Беше напълно неочаквано. Ей сега щяха да се върнат, да ѝ кажат, че всичко е било на шега, че са все още нейни приятели, че щастието им няма да свърши. Щяха да се върнат и да обяснят, че всичко е било игра. Може би вече бяха тук, готови да започнат пак. Със здраво стиснати очи тя прошепна:

— Марко — и ехото угасна в следобедния въздух.

Нямаше представа колко дълго стоя във водата със затворени очи.

„Ние не го правим в басейна.“ „Поляците го правят.“

Главата ѝ започна жестоко да се надува. Почувства как се задъхва, а стомахът ѝ започна изведнъж да се свива. Но Джоузефин знаеше, че трябва да стои там със затворени очи. Докато те се върнат и кажат, че е било на шега.

Чу стъпки и шумолене над главата си. Изведнъж реши, че вече всичко е наред. Бяха се върнали. Отвори очи и погледна нагоре.

Дейвид, по-големият брат на Мери Лу, стоеше до басейна с хавлия в ръка.

— Извинявам се заради всички — каза с напрегнат глас. Подаде ѝ хавлията — Ето. Излез и облечи това.

Но Джоузефин затвори очи и остана вътре, гипсирана. Искаше да умре, колкото може по-скоро.

Беше един от добрите дни на Сам Уинтърс. Отзивите за филма на Теси Бранд бяха чудесни. Разбира се, причината за това беше донякъде самата Теси Бранд, която щеше да си счупи врата, за да оправдае поведението си. Но каквото и да ставаше, Барбара Картър явно щеше да се окаже най-новата звезда сред продуцентите. Голяма година се случи за дизайнерите на костюми.

Телевизионните предавания, продуцирани от „Пан Пасифик“ вървяха добре, а „Моят приятел Петкан“ беше най-успешното от всички. Телевизията преговаряше със Сам за нов петгодишен договор за поредицата.

Тъкмо излизаше да обядва, когато Люсил влетя в стаята.

— Хванали са някой да пали огън в сектора на статистите. Водят го насам.

Човекът седна на стола и се вгледа безмълвно в Уинтърс. Двама от охраната стояха зад него. Сам все още не се беше отърсил от шока.

— Защо? — попита той. — Защо, за Бога?

— Защото не исках шибаните ти подаяния — отвърна Далас Бърк. — Мразя теб, студията ти и целия мухлясал бизнес. Аз *изградих* този бизнес, копеле такова. Аз плащах за половината студия в тоя възлих град. Всички забогатяха за моя сметка. Защо не ми даде да режисирам филм, вместо да се опитваш да ме разкараш, като купуваш тая купчина пикливи, откраднати от тук и там приказчици? И телефонния указател ли щеше да купиш от мен, Сам? Не ти исках услугите, исках работа. Ти ме накара да умра като несретник, хуй такъв, и аз никога няма да ти го простя.

Сам седя и мисли дълго след като Далас Бърк бе отведен. Спомни си за големите неща, направени от Далас, чудесните му филми. Във всеки друг бизнес той щеше да бъде герой, председател на

управителен съвет или пенсионер с хубава, тлъста пенсия и заслужена слава.

Но това бе чудният свят на шоу бизнеса.

В началото на 50-те години, успехът на Тоби Темпъл се разрастваше. Играеше в най-големите нощни клубове — „Ше Паре“ в Чикаго, казино „Латин“ във Филаделфия, „Копакабана“ в Ню Йорк. Играеше в благотворителни представления, в детски болници, на възпоменателни сбирки. Играеше за когото и да е, където и да е, когато и да е. Публиката бе животворната му сила. Имаше нужда от аплодисменти и любов. Бе изцяло погълнат от шоу бизнеса. Големи събития ставаха по света, но за него те бяха само захапка за номерата му.

През 1951, когато генерал МакАртър^[1] бе уволнен и каза: „Старите бойци не умират — те избледняват и изчезват“, Тоби репликира: „Боже, трябва да използваме същата пералня.“

През 1952 бе пусната водородната бомба, а отговорът на Тоби бе: „Нищо работа. Трябваше да видите моята премиера в Атланта.“

Когато Никсън^[2] произнесе речта си за „играта на морски шах“, Тоби каза: „Веднага бих гласувал за това. Не за Никсън — за морския шах.“

Айк^[3] стана президент, Сталин умря, американската младеж носеше шапки „Дейви Крокет“ и в Монтгомъри имаше стачка на автобусните шофьори.

Всичко това бе материал за представленията на Тоби.

Когато сипеше лафове с широко отворени очи, с невинно учуден поглед, публиката крещеше.

Целият му живот се състоеше от остри двусмислици. „... и той каза: «Минутка. Взимам си шапката и идвам с нея...» или «...толкова добре изглеждаше, че я изядох!» или «... това е сладкарница, но има телефон...» или «... Шаро да ми е името...» или «... най-накрая те хванах, но къде е корабът?» или «Въпрос на късмет. Просто ми се падна хапливата част от тортата...»“ и така нататък, докато публиката се смееше до сълзи. Зрителите му го обичаха и той се хранеше с любовта им, пълнееше от нея и се издигаше все по-високо.

Но дълбоко в него се спотайваше диво неудовлетворение. Винаги очакваше повече. Никога не бе доволен, опасяваше се, че е изпуснал някъде по-готин купон, по-добра публика или по-красиво момиче. Сменяше жените като ризи. След преживяното с Мили се страхуваше от някоя по-дълбока връзка. Припомняше си как играеше в „Тоалетната писта“ и завиждаше на комиците за големите им лимузини и красивите жени. Това го постигна, но беше все така самотен, както и тогава. Кой беше казал: „Когато го достигнеш, вече го няма...“.

Бе решил да стане Номер едно и знаеше, че ще успее. Съжаляваше само, че майка му не беше там да види как се сбъдва предсказанието ѝ.

Единственият спомен за нея бе баща му.

Старческият дом в Детройт бе грозна тухлена сграда от друг век. Стените и носеха сладникавия мирис на стари времена, на болест и смърт.

Бащата на Тоби Темпъл бе преживял инфаркт и живееше почти като растение. Човек с безизразни, апатични очи и ум, загрижен единствено за посещенията на Тоби. Синът стоеше посред подтискащата, застлана със зелен килим зала на дома, приютил баща му. Сестрите и старците се събираха около него с обожание.

— Гледах те на шоуто на Харолд Хобсън миналата седмица, Тоби. Беше просто чудесен. Как ги измисляш всичките тия умни неща?

— Авторите ми ги мислят — казваше Тоби, а те се усмихваха на скромността му.

Санитарят, бутащ количката на баща му, се показва от коридора. Беше свежо избръснат, с пригладена коса. Беше ги накарал да го облекат в костюм за посещенията на сина си.

— Я, че това е Бо Брумел! — извика Тоби и всеки се обърна завистливо към господин Темпъл, с желание да има и той такъв чудесен, известен син като него, който да идва на свиждане.

Тоби отиде до баща си, наведе се и го прегърна.

— Я стига си се будалкал — каза и посочи към санитаря. — *Ти* него трябва да разкарваш с тая количка, а не *той* — теб.

Всички се засмяха. Попиваха думите му, за да разкажат после на приятелите си: „Бях с Тоби Темпъл оня ден и той каза... Бях толкова

близо до него, колкото съм сега до теб и го чух...”

Ходеше наоколо и ги разсмиваше, леко се майтапеше с тях, а те го обичаха. Будалкаше ги за техния полов живот, за здравето и децата им и те за малко успяваха да се надсмеят над собствените си проблеми. Накрая казваше със съжаление:

— Мразя да си тръгвам оттук. Вие сте най-добрата публика, която съм имал от години, — *те и това щяха да запомнят* — но трябва да остана за малко насаме с татко. Обеща да ми каже няколко нови вица.

Те се смееха и го обожаваха.

Тоби стоеше сам с баща си в малката стая за свиждане. Дори от нея се носеше мирисът на смърт. „Нали за това е всичко тук“ — мислеше той. Беше пълно с изхабени майки и бащи, поели натам. Бяха изтръгнати от малките си спални, от трапезариите и холовете, където предизвикваха неудобство, особено ако имаше гости. Бяха изпратени в този дом от децата или племенниците си. „Повярвай ми, за твое добро е, тате, мамо, чичо Джордж, лельо Бес. Ще бъдеш сред много други добри хора на твоята възраст. Ще си имаш компания през цялото време. Разбираш за какво става дума, нали?“ А ставаше дума за това: „Изпращам те там да умреш заедно с другите стари, непотребни хора. Писна ми да ти текат лигите по масата и да разправяш все едни и същи истории, да дразниш децата и да подмокряш леглото.“ Ескимосите бяха по-почтени. Те изкарваха старите си хора на леда и ги изоставяха там.

— Наистина се радвам, че дойде днес — каза бащата на Тоби бавно. — Искан да говоря с теб. Имам добри новини. Старият Арт Райли от съседната стая умря вчера.

— *Това ли са добрите новини?* — погледна го Тоби.

— Значи, че мога да се преместя в стаята му — обясни бащата. — Тя е единична.

Ето за какво се грижеше възрастният човек: да оцелее, вкопчен за малкото останали удобства на съществуването. Тоби бе виждал много хора, за които бе по-добре да са мъртви, но продължаваха свирепо да стискат живота си. „Честит рожден ден, господин Дорсет. Как се чувства човек на деветдесет и пет години днес? Като си помисля за алтернативата, направо ми става хубаво.“

Най-после дойде време да си тръгва.

— Ще се върна да те видя веднага, когато мога — обеща Тоби. Остави на баща си малко пари и раздаде щедри бакшиши на сестрите и санитарите. — Ще се грижите добре за него, нали? Старецът ми трябва за номерата.

И излезе. В мига, в който прекрачи вратата, забрави за всички тях. Мислеше единствено за спектакъла довечера.

А те седмици наред щяха да говорят за неговото посещение.

[1] Командващ американските войски във Филипините през Втората световна, прочул се с изказването „Аз ще се върна.“, направено след като японците превземат островите. Наистина се връща в края на войната, а след победата бива назначен за военен губернатор на Япония, по-късно уволнен. ↑

[2] Ричард Никсън — 37-ми поред президент на САЩ (1969 — 1974) — бел.пр. ↑

[3] Генерал Дуайт Айзенхауер — 34-ти поред президент на САЩ (1953 — 1961) — бел.пр. ↑

На седемнайсет години Джоузефин Чински беше най-красивото момиче в Одеса, Тексас. Имаше златист тен, дългата ѝ черна коса, огряна от слънцето, хвърляше лек меден отблясък, а в дълбоките ѝ кафяви очи просветваха златни пращинки, фигурата ѝ бе великолепна, с пълна, заоблена гръд, тънка талия, нежно преливаща в примамливо извити бедра и дълги стройни крака.

Джоузефин не общуваше вече с Петролните хора. Излизаше само с Останалите. След училище работеше в „Златния Дерик“, известно открито кино. Мери Лу и Сиси Топинг често ходеха там с момчета. Джоузефин винаги ги посрещаше вежливо, но вече всичко бе различно.

Вечно изпълнена с безпокойство, тя копнееше за нещо непознато. То все още нямаше име, но се усещаше. Искаше да напусне този грозен град, но не знаеше къде да отиде и какво да прави. От прекаленото мислене за това главоболията зачестиха отново.

Излизаше с дузина различни момчета и мъже. Любимецът на майка ѝ бе Уорън Хофман.

— Уорън ще бъде чудесен съпруг. Ходи редовно на църква, печели добре като водопроводчик и е почти луд по теб.

— Да, обаче е на двайсет и пет и е дебел.

Майка ѝ я изглежда.

— Бедните полски момичета не попадат на рицари с блестящи доспехи. Нито в Тексас, нито където и да е. Стига си се залъгвала.

Джоузефин позволяваше на Уорън Хофман да я води на кино веднъж седмично. През целия филм стискаше ръката ѝ в едрите си, потни, луничави длани. Джоузефин не обръщаше внимание. Тя бе погълната от това, което ставаше на екрана. А то бе продължение на живота сред прекрасните хора и неща, с които бе израснала, само че бе по-голямо и още по-вълнуващо. С някаква замъглена част от мозъка си тя усещаше, че Холивуд може да ѝ даде всичко, което, иска: красотата, забавленията, смеха и щастието. Освен да се омъжи за богат съпруг, тя

чувстваше, че няма друг начин да постигне всичко това. А всички богати момчета бяха заети от богатите момичета.

Освен едно.

Дейвид Кениън. Джоузефин често мислеше за него. Веднъж, преди доста време открадна негова снимка от къщата на Мери Лу. Криеше я в гардероба си и я вадеше да я погледа само, когато се чувстваше нещастна. Тя викаше отново и отново спомена за Дейвид, застанал на ръба на басейна, който казваше: „Извинявам се заради всички“ и болката постепенно отстъпваше място на неговата благородна топлина. От онзи ужасен ден в басейна, когато ѝ донесе хавлията, тя го бе виждала само веднъж. Беше в колата със семейството си и тя после чу, че отивал към гарата. Заминаваше за Оксфорд, в Англия. Беше преди четири години, през 1952. Дейвид се връщаше за летните ваканции, но пътищата им така и не се пресякоха. Джоузефин често чуваше другите момичета да говорят за него. Освен имението, наследено от майка си, той бе получил от своята баба пет милиона долара, намиращи се под попечителство. Това се казваше партия. *Но не и за дъщеря на полска шивачка.*

Джоузефин не разбра, че Дейвид Кениън се е върнал от Европа. Беше късна неделна вечер през юли. Джоузефин бе на работа в „Златния Дерик“. Струваше ѝ се, че половината население на Одеса е дошло да се спасява от горещината с галони лимонада, сладолед и газирана вода. Джоузефин не можеше да си поеме дъх. Колелото от автомобили^[1] се въртеше около неоновото-осветеното кино като пръстен от метални животни, строени около сюрреалистична яма с вода. Тя тъкмо занесе до прозореца на автомобила това, което ѝ се струваше като милионната поръчка от хамбургери и кола, извади менюто и се отправи към следващата бяла спортна кола.

— Добър вечер — бодро каза Джоузефин. — Ще желаете ли да погледнете менюто?

— Здравей, непознатата.

Като чу гласа на Дейвид Кениън, сърцето и се разтуптя. Изглеждаше точно какъвто го помнеше, само че още по-красив. Животът в чужбина му бе придал зрялост и увереност. До него седеше Сиси Топинг, хладно красива в скъпата си копринена пола и блуза.

Сиси каза:

— Здравсти, Джози. Не бива да работиш в такава гореща нощ, скъпа.

Все едно, че сама го бе предпочела пред ходене на кино с климатична инсталация или разходка в спортна кола с Дейвид Кениън.

Джоузефин отвърна:

— Така стоя далеч от улицата — видях как Дейвид Кениън ѝ се усмихна. Той разбираше.

Дълго след като си тръгнаха, тя мислеше за Дейвид. Припомняше си всяка дума: „Здравей, непознатата... Ще взема «прасе в одеяло» и безалкохолна бира, не, по-добре кафе. Студените напитки са нещо лошо в гореща нощ... Харесва ли ти да работиш тук? Това е... Задръж рестото... Радвам се, че те видях отново, Джоузефин.“ Търсеше скрити намеци, пропуснати нюанси. Разбира се, той не би могъл да каже нищо пред Сиси Топинг, но всъщност нямаше нищо за казване. Тя бе изненадана, че си спомни дори името и.

Стоеше пред малката мивка в кухнята, потънала в мислите си, когато Пако, младият мексикански готвач, се появи зад нея и каза:

— *Ke nasa,*^[2] Хосита? Какъв е тооз пооглед?

Тя харесваше Пако. Беше малко под трийсетте, строен, тъмноок мъж с вечна усмивка и готова шега по-всяко време, особено когато работата се натрупваше и всеки бе напрегнат.

— Кой е той?

Джоузефин се усмихна.

— Никой, Пако.

— Буено.^[3] Защото отвън шеес' гладни коли ще побесняват. Вамос!^[4]

Той се обади по телефона на другата сутрин, а Джоузефин знаеше кой е, още преди да вдигне слушалката. Тя не престана да мисли за него през цялата нощ. Това обаждане беше като продължение на съня ѝ.

— Ти си цяла картинка. Докато ме нямаше си пораснала и си станала красавица.

Щеше да умре от щастие.

Заведе я на вечеря същата вечер. Тя очакваше някой крайпътен ресторант, където Дейвид не би искал да бъде забелязан, но вместо това те отидоха в неговия клуб, където всеки се спираше до масата да го поздрави. Той не само, че не изглеждаше засрамен от Джоузефин, а дори бе горд с нея. Тя го обичаше за това, а и за сто други неща. За погледа му, за благородството и разбирането, за чистата радост от общуването с него. Никога не бе подозирала, че може да съществува друг някой, толкова прекрасен като Дейвид Кениън.

Щом Джоузефин свършваше работа, те бяха заедно. От четиринайсетгодишна трябваше да се бори с мъжете, поради неустойимия си сексапил. Те постоянно я хващаха, натискаха, опитваха се да сграбчат гърдите ѝ или да бръкнат под полата ѝ. Смятаха, че така ще я възбудят, без да знаят колко отблъскващо беше всичко това.

Дейвид Кениън бе различен. Той сякаш случайно слагаше ръка върху раменете ѝ или неволно я докосваше. Тогава цялото ѝ тяло отвърщаше. Никога не се бе чувствала така с друг. Ако някой ден не се видеше с него, не можеше да мисли за нищо друго.

Тя осъзна, че е влюбена в него. Изминаха седмици, те прекарваха все повече време заедно и Джоузефин усети, че чудото се е сбъднало. Дейвид бе влюбен в нея.

Обсъждаше проблемите си с нея, трудностите в семейството.

— Майка ми иска да поема бизнеса, но аз не съм убеден, че така желая да прекарам остатъка от живота си.

Кениън владееха освен петролните кладенци и рафинерии и една от най-големите ферми за добитък в югозападните щати, хотелска верига, няколко банки и голяма застрахователна компания.

— Не можеш ли просто да кажеш „Не“, Дейвид?

— Не познаваш майка ми — въздъхна той.

Джоузефин бе виждала майка му. Беше дребна жена (струваше ѝ се невъзможно Дейвид да е излязъл от нея), родила три деца. Винаги бе боледувала дълго по време на всяка бременност, а след третото раждане получи инфаркт. През годините тя непрекъснато описваше на децата страданията си, за да им внуши, че е рискувала собствения си живот заради техния. Това ѝ донесе решителна власт над цялото семейство, която тя безогледно използваше.

— Искам да живея живота си — каза Дейвид на Джоузефин, — но не мога да причиня болка на майка ми. Доктор Янг смята, че тя

няма да бъде още дълго време с нас.

Една вечер Джоузефин каза на Дейвид за мечтите си да отиде в Холивуд и да стане звезда. Той я погледна и каза тихо:

— Няма да те пусна.

Тя почувства сърцето си да бие лудо. Всеки път, когато бяха заедно, чувството за интимност се засилваше. Произходът на Джоузефин нямаше никакво значение за Дейвид. Той не притежаваше и грам снобизъм. Затова и инцидентът, който се случи една нощ в киното, изглеждаше още по-шокиращ.

Беше време за затваряне. Дейвид паркира колата си и я чакаше вътре. Джоузефин беше в малката кухня с Пако и припряно изнасяше последните табли.

— Важна среща, а? — каза Пако.

— Откъде знаеш? — усмихна се Джоузефин.

— Изглеждаш като Кооледа. Хубавото ти личице свеети ли свеети. Кажи му, чее според мен той е един късметлия омбре.^[5]

Джоузефин се усмихна и каза:

— Ще му кажа — и по някакъв импулс се наведе и целуна Пако по бузата.

След миг чу рев на двигател и свирене на гуми. Обърна се точно навреме, за да види как белият кабриолет на Дейвид смачка бронята на друга кола и изчезна от киното. Стоеше, загледана в бързо потъващите в мрака фарове и не можеше да повярва.

В три часа сутринта тя бе все още будна. Чу как колата спира под спалнята ѝ. Изтича до прозореца и видя Дейвид зад кормилото, много пиян. Набързо се наметна с пенъоар над нощницата и излезе навън.

— Влизай — нареди Дейвид.

Джоузефин отвори вратата и седна до него. Дълга, тягостна тишина. Когато накрая проговори, гласът му бе дебел, но в него имаше нещо повече от уиски. Гняв, дива ярост, караща думите да избухват една след друга като малки бомби.

— Аз не те притежавам — каза Дейвид. — Свободна си да правиш к'вото щеш. Но докато излизаш с мен, бих искал да не се целуваш с проклетите мексиканци. Ра'йш ли?

Тя го погледна безпомощно и каза:

— Целунах Пако, защото... защото каза нещо, което ме зарадва. Той ми е приятел.

Дейвид пое дълбоко въздух. Опитваше се да овладее напиралите чувства.

— Ще ти кажа сега нещо, което никога не съм казвал на някой друг.

Джоузефин стоеше в очакване. Не знаеше какво още ще последва.

— Имах по-голяма сестра — каза Дейвид. — Бет. Обожавах я.

Тя имаше смътни спомени за Бет — руса красавица със светла кожа. Виждаше я от време на време, когато ходеше на гости у Мери Лу. Джоузефин беше осемгодишна, когато Бет си отиде. Дейвид е бил към петнайсет.

— Помня кога почина Бет — каза тя.

Следващите думи на Дейвид дойдоха като шок.

— Бет е жива.

Тя вдигна очи към него.

— Но аз... всички смятаха...

— Тя е в приют за душевноболни — обърна се към нея и гласът му потъна. — Беше изнасилена от един от мексиканските ни градинари. Нейната спалня беше от другата страна на хола. Чух я да вика и се спуснах към стаята ѝ. Беше ѝ разкъсал нощницата, лежеше върху нея... Бих се с него, докато майка ми не влезе и не извика полицията. Пристигнаха и го откараха в затвора. Самоуби се в килията си същата нощ. Но Бет си изгуби ума. Никога няма да излезе оттам. Никога. Не знаеш колко я обичам, Джози. Толкова ми липсва, по дяволите. От оная нощ аз... аз не мога... да понасям...

Тя сложи ръката си върху неговата и каза:

— Толкова съжалявам, Дейвид. Сега разбирам. Радвам се, че ми каза.

По някакъв странен начин този инцидент ги сближи още повече. Обсъждаха неща, за които никога не бяха говорили преди. Дейвид се усмихваше, когато Джоузефин разправи за религиозния фанатизъм на майка си.

— Имах един чичо, същата история — каза той. — Замина в някакъв манастир в Тибет.

— Другия месец ставам на двайсет и четири — продължи Дейвид. — Стара традиция в рода Кениън е мъжете да се женят на двайсет и четири години.

Сърцето и подскочи.

На другата вечер той беше купил билети за театър. Когато дойде да я вземе, каза:

— Остави театъра. Дай да поговорим за бъдещето си.

В този миг Джоузефин разбра, че всичко, за което се бе молила, се сбъдваше. Прочете го в очите на Дейвид, пълни с любов и желание.

Тя каза:

— Да отидем до езерото Дюи.

Искаше и се това да бъде най-романтичното предложение, за да го разказва един ден на децата си, отново и отново. Искаше и се да запомни всеки миг от тази нощ.

Езерото Дюи беше малка водна площ на около четирсет мили от Одеса. Нощта бе прекрасна, небето обсипано със звезди, а луната — кръгла, нежна и ласкава. Звездите танцуваха във водата, въздухът бе изпълнен с тайнствените звуци на един незрим свят, микрокосмос сред вселената, в който милиони мънички, невидими създания се любеха, ловяха, биваха улавяни и умираха.

Джоузефин и Дейвид седяха в колата тихо, заслушани в звуците на нощта. Тя го гледаше как седи зад волана с красиво, напрегнато, сериозно лице. Никога не го бе обичала повече от този миг. Искаше да направи нещо чудесно за него да му покаже колко го обича. Изведнъж се сети.

— Да отидем да поплуваме, Дейвид.

— Нямаме бански.

— Няма значение.

Обърна се да каже нещо, но Джоузефин вече тичаше към брега. Докато се събличаше, тя чу как Дейвид идва отзад. Хвърли се в топлата вода. След миг той бе до нея.

— Джози...

Тя се обърна и се долепи до него, тялото ѝ гореше от желание, от жажда. Прегърнаха се във водата и тя усети мъжката му твърдост, притисната до нея. Той каза:

— Не можем, Джози — а тя спусна ръка надолу и отвърна:

— Да. О, да, Дейвид.

Обратно на брега, той беше върху нея, вътре в нея, двамата се сляха в едно — бяха част от звездите, от земята и кадифената нощ.

Лежаха дълго, прегърнати. Малко след като я откара у дома, Джоузефин се сети, че той не ѝ направи предложение. Но вече нямаше значение. Това, което споделиха, бе по-обвързващо от всяка брачна церемония. Щеше да ѝ предложи на другия ден.

Джоузефин спа до обяд. Събуди се усмихната. Така я завари майка ѝ, когато влезе в стаята, понесла красива стара булчинска рокля.

— Веднага отивай до „Брубейкър“ и ми донеси единайсет метра тюл. Госпожа Топинг току-що остави сватбената си рокля. Трябва да я преправя за Сиси до събота. Тя и Дейвид Кениън се женят.

Дейвид Кениън отиде да види майка си, веднага след като закара Джоузефин. Тя лежеше в стаята си, дребна, крехка жена, която някога е била много красива.

Майка му отвори очи, когато Дейвид влезе в слабо осветената спалня. Усмихна се като го видя.

— Здравей, синко. Закъсняваш.

— Бях с Джоузефин, мамо.

Тя не каза нищо. Гледаше го с проникателните си сиви очи.

— Ще се женя за нея — продължи Дейвид.

Тя бавно поклати глава.

— Не мога да те оставя да направиш такава грешка, Дейвид.

— Ти не познаваш Джоузефин, тя е...

— Сигурно е красиво момиче. Но не става за жена на Кениън. Сиси Топинг ще те направи щастлив. А и аз ще бъда щастлива, ако се ожениш за нея.

Той хвана крехката и ръка и каза:

— Аз много те обичам, майко, но мога сам да вземам решенията си.

— Наистина ли? — попита спокойно тя. — Винаги ли постъпваш както трябва?

Той я погледна и тя продължи:

— Винаги ли може да ти се вярва, Дейвид? Никога ли не вършиш глупости? Никога ли не правиш ужасни...

Той бързо отдръпна ръката си.

— Винаги ли знаеш какво правиш, сине? — гласът ѝ бе още по-спокоен.

— Майко, за Бога!

— Достатъчно направи за това семейство, Дейвид. Не ме затруднявай още повече. Не мисля, че ще го понеса.

Лицето му бе пребледняло.

— Знаеш, че не... Не можех да...

— Твърде възрастен си, за да си губиш ума отново. Вече си мъж и се дръж като такъв.

Гласът му се изпълни с мъка:

— Аз... Аз я обичам.

Тя се сви от спазъм. Дейвид позвъни на лекаря. По-късно докторът му каза:

— Страх ме е, че на майка ти не ѝ остава много, Дейвид.

Решението бе взето вместо него. Отиде да види Сиси Топинг.

— Влюбен съм в друга — каза Дейвид. — Майка ми смята, че ти и аз...

— И аз така смятам, скъпи...

— Знам, че звучи ужасно, но би ли се омъжила за мен, докато майка ми почине, а после да се разведем?

Сиси го погледна.

— Щом така искаш, Дейвид...

Той почувства непоносимата тежест да се свлича от раменете му.

— Благодаря ти, Сиси, не мога да ти кажа...

Тя се усмихна и каза:

— Нали за това са приятелите?

Единственото нещо, което не очакваше, бе, че Джоузефин ще научи за сватбата преди да ѝ обясни всичко. Когато пристигна в дома ѝ, бе посрещнат на вратата от госпожа Чински.

— Искам да говоря с Джоузефин.

Тя го погледна с очи, изпълнени със злорад триумф.

— Бог Исус ще се възнесе и ще помете враговете Си, а порочните ще бъдат проклети навеки.

Дейвид търпеливо повтори:

— Бих искал да видя Джоузефин.

— Замина — каза госпожа Чински — Замина далече!

[1] Става въпрос за открито кино за автомобили „драйв-ин“, в което зрителите седят в колите си и гледат филма оттам. — бел.пр. ↑

[2] Какво става (исп.) — бел.пр. ↑

[3] Добре (исп.) — бел.пр. ↑

[4] Хайде! (исп.) — бел.пр. ↑

[5] Човек (исп.) — бел.пр. ↑

Прашният „Грейхаунд“^[1] по линията Одеса — Ел Пасо — Сан Бернардино — Лос Анджелис пристигна в Холивуд и спря на улица „Вайн“ точно в седем сутринта. Някъде посред хиляда и петстотинте мили, по време на двудневното пътуване Джоузефин Чински стана Джил Касъл. Външно бе същата. Сам отвътре нещо се бе променило. Нещо си бе отишло. Смахът бе мъртъв.

В мига, в който научи новината, Джоузефин разбра, че трябва да избяга. Без да разсъждава започна да хвърля дрехите си в куфара: Нямаше представа къде щеше да иде, нито какво щеше да прави там. Знаеше само, че трябва да се махне незабавно.

Едва когато излизаше от стаята си, тя видя снимките на филмовите звезди на стената и разбра къде отива. Два часа по-късно се качи на автобуса за Холивуд. Град Одеса и всички в него потъваха все по-бързо и по-бързо в мозъка ѝ, докато автобусът я отвеждаше към новата ѝ съдба. Застави се да забрави за жестокото главоболие. Вероятно трябваше да отиде на лекар за ужасните болки в главата си. Но вече не я интересуваше. Те бяха част от миналото и трябваше да си отидат заедно с него. Оттук нататък животът щеше да бъде приказка. Джоузефин Чински бе мъртва.

Да живее Джил Касъл.

[1] Най-голямата автобусна компания за междуселищни превози в САЩ — бел.пр. ↑

ВТОРА КНИГА

Тоби Темпъл стана суперзвезда по съвпадение от процес за бащинство, спукан апендикс и Президента на Съединените Щати.

Вашингтонският прес-клуб организираше ежегодната си тържествена вечеря. Почетен гост беше Президентът. Престижно събрание, на което присъстваха вицепрезидентът, членове на кабинета, сенатори, върховни съдии и всеки, който можеше да купи, да вземе на заем или да открадне покана. Поради неизменното отразяване на срещата в международен мащаб, мястото на конференция бе страшно ценен залък. Тази година бе избран един от водещите комедийни актьори на Америка. Седмица след като прие да участва, той бе призован като обвиняем в процес за бащинство на петнайсетгодишно момиче. По съвет на адвокатата си актьорът напусна незабавно страната за безсрочна ваканция. Организационният комитет се обърна към резервния вариант — популярна филмова и телевизионна звезда. Той пристигна във Вашингтон в нощта преди вечерята. На другия ден агентът му се обади да съобщи, че актьорът е в болница, поради неотложна операция на спукан апендикс.

Оставаха едва шест часа до вечерята. Организаторите трескаво прехвърляха всички възможни замени. Големите имена бяха или заети във филми и телевизионни предавания, или се намираха прекалено далече от Вашингтон, за да дойдат навреме. Един по един отпадаха всички кандидати, докато някъде в дъното на списъка не се появи името на Тоби Темпъл. Един от членовете на комитета поклати глава:

— Темпъл е комик за нощен клуб. Прекалено е необуздан. Може да му хрумне да се изпусне пред Президента.

— Може да стане, ако го убедим да смекчи леко материала.

Председателят на комитета се огледа наоколо и каза:

— Аз ще ви кажа защо е най-подходящ, приятелчета. Намира се в Ню Йорк и може да пристигне за един час. А проклетата вечеря е довечера.

Ето така комитетът избра Тоби Темпъл.

Тоби огледа претъпканата банкетна зала и си каза, че ако сега падне бомба, федералното правителство на Съединените щати ще остане обезглавено.

Президентът седеше в средата на председателската маса, издигната на подиум. Половин дузина хора от тайните служби стояха зад него. В суматохата, настъпила в последната минута, докато бъдат настанени всички, забравиха да представят Тоби на Президента. Тоби не се притесни. „Президентът ще ме запомни“ мислеше си той. Сети се за разговора с Дауни, председателя на комитета.

— Ние обичаме чувството ти за хумор, Тоби. Много смешно нападаш хората. Обаче — той прекъсна, за да си прочисти гърлото — това тук е ъ-ъ, група доста чувствителни хора. Разбери ме правилно. Не че не могат да понесат малко майтап за себе си, но всичко, което се каже в тази зала довечера, ще бъде разнесено по новините из целия свят. Естествено, ние не бихме искали Президентът или членовете на Конгреса да изглеждат смешни в нечий очи. С други думи, искаме да бъдеш забавен, без да изваждаш никого от равновесие.

— Можеш да разчиташ на мен — усмихна се Тоби.

Чиниите от вечерята бяха разчистени и Дауни се изправи пред микрофона.

— Господин Президент, уважаеми гости, за мен е удоволствие да ви представя нашето конферансие, един от най-ярките ни млади комедианти, господин Тоби Темпъл!

Учтиви ръкопляскания придружиха излизането на Тоби пред микрофона. Той погледна публиката и се обърна към Президента на Съединените щати.

Президентът беше обикновен, домашно тъкан човек. Не вярваше в това, което наричаше „дипломация на цилиндрите“. „Като хора с хора — бе казал в реч пред нацията — ето това ни трябва. Стига сме зависили от компютрите, време е да се осланяме отново на собствените си инстинкти. Когато седна да преговарям с главите на

другите световни сили, аз искам да усещам дъното на панталона си.“ Това бе станало популярна фраза.

Сега Тоби гледаше Президента и говореше с тръпнещ от гордост глас:

— Господин Президент, не мога да ви кажа колко се вълнувам да стоя тук, на същия подиум с човека, успял да свърже целия свят със задника си.

За миг се спусна гробна тишина, предизвикана от шока. След това Президентът се захили, изхъмка и публиката изведнъж изригна в смях и ръкопляскания. Оттук нататък Тоби не можеше да обърка нищо. Нападеше сенаторите в залата, Върховния съд, пресата. Те оставаха възхитени. Викаха и виеха, защото знаеха, че Тоби не мисли сериозно нищо от това, което казва. Беше покъртително смешно да слушат подобни нападки от това детинско, невинно лице. Присъстваха и чужди министри. Тоби се обръщаше към тях на двуезична смесица от собствената им реч, която звучеше толкова правдоподобно, че те кимаха одобрително. Той бе учен идиот, който бръцолевеше с еднаква сила похвали и обиди, а смисълът на безумните му дрънканици бе толкова прозрачен, че всеки в залата разбираше за какво става въпрос.

Накрая станаха на крака да го аплодират. Президентът, отиде до него и каза:

— Това беше брилянтно. Абсолютно брилянтно. Даваме малка вечеря в Белия дом в понеделник, Тоби и аз ще бъда доволен, ако...

На следващия ден всички вестници писаха за триумфа на Тоби Темпъл. Забележките му бяха цитирани навсякъде. Беше канен да играе в Белия дом. Там направи още по-голяма сензация. Важни предложения заваляха от целия свят. Тоби игра в „Палейдиъм“, Лондон, изнесе представление пред Кралицата, канеха го да дирижира симфонични оркестри на благотворителни концерти, да влезе в Националната комисия по изкуствата. Често играеше голф с Президента, беше отново и отново канен на вечери в Белия дом. Срещаше се със сенатори, губернатори и шефове на най-големите американски компании. Бъзикаше се със всички и колкото повече ги нападеше, толкова повече бяха очаровани от него. Обожаваха Тоби, когато бе с тях, когато обръщаше остроумието си срещу гостите им.

Дружбата с Тоби се превърна в символ на престиж сред кастата на Брамините.

Предложенията, които постъпваха, бяха феноменални. Клифтън Лоурънс бе също толкова развълнуван от тях, колкото и Тоби. Вълнението на Клифтън нямаше нищо общо с бизнеса или парите. Тоби Темпъл беше най-хубавото нещо, случвало му се от години, защото го чувстваше като син. Бе отделил много повече време за кариерата на Тоби, отколкото за който и да е от другите си клиенти, но си струваше. Тоби работи здраво, шлифова таланта си до брилянтен блясък. Беше благодарен и щедър, нещо рядко срещано в този бизнес.

— Всички големи хотели в Лас Вегас те преследват — каза Клифтън на Тоби. — Парите не играят. Искат теб, точка. На бюрото ми чакат сценарии от „Фокс“, „Юнивърсъл“, „Пан Пасифик“ — само главни роли. Можеш да направиш Европейско турне — всички градове са отворени. Можеш да поемеш собствено телевизионно шоу в която искаш телевизия. И пак ще ти остане време за Вегас и по един филм годишно.

— Колко мога да изкарам от мое телевизионно предаване, Клиф?

— Мисля, че няма проблем да ги изцицам за десет хиляди седмично при едночасово вариететно шоу. Ще трябва да ни подпишат твърдо за две, даже и три години. Ако наистина така примират за теб, ще се навият.

Тоби се отпусна на креслото, възбуден. Десет хиляди на предаване, кажи го четиридесет предавания годишно. За три години се събират един милион долара, за да казва на света какво мисли за него! Погледна към Клифтън. Дребничкият агент се мъчеше да говори спокойно, но Тоби виждаше възбудата му. Искаше да сключи договора с телевизията. И защо пък не? Щеше да отнесе сто и двацет хиляди комисионна за таланта и потта на Тоби. Дали заслужаваше наистина тези пари? Той никога не си бе късал задника из мръсните малки клубчета, не бе играл пред пияниците, които те замерят с бирени бутилки, не бе ходил при разни шарлатани в малки безименни села да се лекува от трипер, защото единствените достъпни мадами бяха курвите от „Тоалетната писта“. Какво знаеше Клифтън Лоурънс за бъкшите от хлебарки стаички, за мазната храна, за безкрайните

нощни пътувания с автобуса от една адска дупка до друга? Никога не би го разбрал. Един критик бе нарекъл Тоби „успех от ден до пладне“, на което Тоби се бе изсмял гръмогласно. Сега, седнал в кабинета на Клифтън Лоурънс той каза:

— Искам собствено предаване.

Шест седмици по-късно бе сключен договор с „Консолидейтед Броудкастинг“.

— Компанията иска някоя студия да поеме част от дефицита — каза Клифтън на Тоби. — На мен това ми харесва, защото така мога лесно да постигна договор за филм.

— Коя студия?

— „Пан Пасифик“.

Тоби се намръщи.

— Сам Уинтърс?

— Точно така. Залагам си всичките пари, че той е най-добрият шеф на студия в бизнеса. Освен това притежава един сценарий, който съм харесал за теб — „Хлапето тръгва на запад“.

Тоби каза:

— Бях в армията с Уинтърс. О'кей. Обаче ми дължи нещо. Изстискай го докрай, копелето!

Клифтън Лоурънс и Сам Уинтърс седяха в задушния гимнастически салон на „Пан Пасифик Студиоус“ и вдишваха аромата на евкалиптите заедно с горещия въздух.

— Такъв е животът — въздъхна дребния агент. — На кого са му притрябвали тия пари?

Сам се ухили.

— Защо не говориш така, когато преговаряме, Клиф?

— Не искам да те развращавам, драги.

— Чух, че си изучава договорче за Тоби с „Консолидейтед Броудкастинг“.

— Аха. Най-големият им договор досега.

— Кой ще обере дефицита за шоуто?

— Защо питаш, Сам?

— Може да се интересуваме. Може даже да стане и договор за филм. Тъкмо купих една комедия — „Хлапето тръгва на запад“. Още не е обявено. Мисля, че Тоби е идеален за нея.

Клифтън Лоурънс се намръщи и каза:

— Дявол да го вземе, защо не се обади по-рано, Сам? Вече съм уредил нещо с „Метро Голдуин Майер“.

— Подписа ли?

— Практически. Обещах им...

След двацет минути Клифтън Лоурънс договори суперизгодна сделка за Тоби Темпъл, в която „Пан Пасифик“ продуцира „Шоуто на Тоби Темпъл“ и му дава главната роля в „Хлапето тръгва на запад“.

Преговорите можеха да продължат и по-дълго, но в задушния салон стана непоносимо горещо.

Едно от условията на договора беше, че Тоби Темпъл няма да ходи на репетиции. Дубльорът му щеше да работи с гостуващите артисти по скеحوвете и танцовите номера, а Тоби трябваше да отива само на генералната репетиция и записа. По този начин той запазваше свежестта и интереса към участието си.

В следобед преди премиерата през септември 1956 Тоби влезе в залата на улица „Вайн“, където се записваше предаването. Седна и се загледа в подготовката. Когато тя приключи, той зае мястото на дубльора. Изведнъж залата се наелектризира. Шоуто тръгна с трясък и искри. Когато бе записано и излъчено в ефир на същата вечер, четиридесет милиона зрители го гледаха. Изглеждаше сякаш телевизията е създадена за Тоби Темпъл. След това той стана още по-обожаван, всеки желаше да го има у дома си. Предаването пожъна светкавичен успех. Отскочи право на първо място в рейтингите „Нилсен“ и остана твърдо там. Тоби Темпъл вече не беше звезда.

Беше суперзвезда.

Холивуд се оказа далеч по-вълнуващ, отколкото Джил Касъл си представяше. Обиколи града на дълж и шир и видя фасадите по домовете на звездите. Знаеше, че един ден ще живее в красива къща на Бел Еър или Бевърли Хилс. Засега отседна на квартира в стара дървена постройка, превърната от грозна двуетажна къща в още по-грозна спалня, разделена на дванайсет отделни стаи. Квартирата ѝ не беше скъпа, тоест можеше да остане в нея по-дълго време със спестените си двеста долара. Намираше се на улица „Бронсън“, на пет минути пеша от „Холивуд“ и „Вайн“ — сърцето на Холивуд, близо до филмовите студия.

Още нещо в тази къща привлече Джил. Всичките ѝ обитатели се опитваха или да получат роля във филм, или играеха като статисти, работеха като помощници, или бяха пенсионери от Бизнеса.

Старите „кримки“ се разхождаха из къщата с пожълтели ризи и ролки, с развлечени костюми и смачкани обувки, които повече нямаше да видят вакса. Наемателите изглеждаха по-скоро износени, отколкото стари. Имаше обща трапезария с олющени, издънени мебели, в която се събираха вечер да обменят клюки. Всички даваха съвети на Джил, повечето противоречиви.

— За да влезеш в киното, скъпа, трябва да си намериш АР, който те харесва — това я посъветва една жена с кисел вид, наскоро уволнена от телевизията.

— Какво е това АР? — попита Джил.

— Асистент-режисьор — отговори жената. Гласът ѝ се присмиваше над невежеството на момичето. — Той е този, който подбира „съповете“.

Джил бе твърде смутена, за да попита какво е „съп“.^[1]

— Ако питаш мен, намери си някой заблуден директор на продукция. АР може да те ползва само в *негов* филм, а директорът на продукция може да те вкара *навсякъде* — това пък ѝ каза беззъба жена, която изглеждаше към осемдесетте.

— Да, ама повечето са педали — плешивеец второразреден актьор.

— Каква е разликата, нали може да те пробута? — припряна, очилата жена, горяща от желание да стане сценарист.

— Дали да не пробвам като статист — попита Джил.

— „Сентрал Кастинг“...

— Това го забрави. „Сентрал Кастинг“ не приема. Няма и да те регистрират, ако не си спецка.

— Извинявай, какво е спецка?

— Ами ако например си без ръка. Тогава плащат 33.58 вместо нормалното 21.50. Ако имаш собствен вечерен тоалет или можеш да яздиш кон, плащат 28.33. Ако можеш да бъркаш карти или да събираш жетони на ролетка, пак плащат 28.33. Ако играеш футбол или бейзбол, плащат 33.58 като на инвалид. Ако можеш да яздиш камила или слон, ще взимаш 55.94. Статистите ги остави, по-добре хвани епизодична роля.

— Не съм сигурна каква е разликата — призна Джил.

— Епизодичната роля има поне едно изречение, статистът не говори, освен ако не е омни.

— Какво?

— Омни, дето правят фоновия шум.

— Първата ти работа е да си намериш агент.

— Как става това?

— Изброени са всичките в „Скрийн Актър“ — списанието на киноактьорската гилдия. Имам един брой в стаята. Ще го донеса.

Заедно прегледаха списъка и отделиха десетина от по-малките агенти. Единодушно решиха, че в по-големите агенции няма шанс.

Въоръжена със списъка, Джил започна да обикаля. Първите шест изобщо не я приеха. Седмият тъкмо излизаше от кабинета си.

— Извинете — каза Джил, — търся си агент.

Той я изгледа и каза:

— Дай да ти видим фолиото.

— Да ми видите кое? — попита с празен поглед.

— Ти май сега слизаш от рейса. Не можеш да се движиш в тоя град без класьор. Направи си няколко снимки. Различни пози. Само най-лъскавото. Цици и гъз.

Джил намери фотограф в Кълвър Сити, до „Дейвид Селзник Студиоус“, който ѝ направи класъора за трийсет и пет долара. Взе снимките след седмица и остана много доволна. Изглеждаше красива. Всичките ѝ настроения бяха уловени от обектива. Имаше я замислена, гневна, любяща и секси. Бяха подвързани в книжка с отделящи се целофанени страници.

— Тук, отпред слагаш участията — обясни фотографът.

Участия. Това беше следващата стъпка.

След две седмици, тя бе обиколила всички възможни агенти. Никой не бе дори малко заинтересован. Един от тях ѝ каза:

— Ти нали беше вчера тук, скъпа.

Тя поклати глава:

— Не съм.

— Е, значи е изглеждала точно като теб. Това ви е проблемът. Всички изглеждате като Елизабет Тейлър, Лана Търнър или Ава Гарднър. Ако търсехте работа в някой друг град, щяха веднага да ви лапнат. Всичките сте красиви, секси, имате страхотна фигура. Но в Холивуд външният вид е като подправките на пазара. Красиви момичета идват тук от целия свят. Играли в някаква училищна пиеса, спечелили конкурс за красота или гаджето им казало, че трябва да станат актриси и — айде-е-е! Тълпят се тук с хиляди, всичките еднакви. Повярвай ми, скъпа, ти беше тук вчера.

Съквартирантите помогнаха на Джил да състави друг списък от агенти. Офисите им бяха по-малки и в по-евтините квартали, но резултатите си оставаха същите.

— Ела пак, като изиграеш няколко роли, дете. Доколкото виждам, може и да си най-великото нещо след Гарбо, обаче аз нямам време да проверявам. Натрупай малко опит и аз съм твой агент.

— Как да получа роля, като никой не ме взима на работа?

— Видя ли? Точно там е проблемът. Желая ти успех.

Остана само една агенция, препоръчана ѝ от някаква жена с която се редиха заедно пред кафе-магазина „Мейфлауър“ на булевард „Холивуд“. Агенция „Дънинг“ се намираше в малко бунгало до „Ла Сиенга“ във вилната зона. Джил помоли по телефона за среща и жената ѝ каза да дойде в шест часа.

Влезе в стая, която някога е била нечия дневна, а сега беше офис. Олющено бюро, затрупано с хартия, диван от изкуствена кожа, лепен тук-там с бели лепенки и три плетени стола безразборно разхвърляни из стаята. От съседната стая излезе висока, едра жена с лице, белязано от дребна шарка.

— Здравей. С какво мога да ти помогна?

— Казвам се Джил Касъл. Имам среща с господин Дънинг.

— *Госпожица* Дънинг — каза жената — това съм аз.

— О, извинете — изненадано каза Джил, — аз помислих...

Смехът на жената бе сърдечен и приятелски.

— Няма значение.

„*Значение*“ — помисли Джил, развълнувана. Как не се бе сетила по-рано. Жена агент. Някой, изпитал всичко на гърба си. Някой, който знае какво означава младо момиче, едва започващо кариерата си. Тя би трябвало да изпитва повече симпатия от който и да е мъж.

— Виждам, че си донесла класъора си — каза госпожица Дънинг.
— Мога ли да го видя?

— Разбира се — Джил го подаде.

Жената седна, разтвори класъора и започна да разглежда снимките, като кимаше одобрително.

— Камерата те обича.

Джил не знаеше какво да каже.

— Благодаря.

Агентката спря погледа си върху снимките на Джил по бански.

— Имаш добра фигура. Това е важно. Откъде си?

— От Тексас — каза Джил. — Одеса.

— От колко време си в Холивуд, Джил?

— Около два месеца.

— При колко агенти си ходила?

За момент Джил се изкуши да излъже, но в очите на жената се четеше само разбиране и съчувствие.

— Към трийсет, предполагам.

Агентката се засмя.

— И накрая стигна до Роуз Дънинг, така ли? Е, можеше и по-лошо. Не съм Ем Си Ей или Уйлям Морис, но хората ми имат работа.

— Нямам никакъв актьорски опит.

Жената кимна. Не беше изненадана.

— Ако имаше, щеше да си при Ем Си Ей или Уйлям Морис. Аз съм нещо като гара разделна. Взимам талантиливи начинаещи деца, а после големите агенции ми ги откъват.

За първи път от седмици насам Джил почувства надежда.

— Мислите ли... че може да ме поемете?

Жената се усмихна.

— Имам работещи клиенти, които не са и наполовина красиви като теб. Мисля, че мога да ти намеря работа. Това е единственият начин да натрупаш опит, нали така?

У Джил се надигна вълна от благодарност.

— Бедата в този проклет град е, че не ви дават шанс. Всички студии крещят, че отчаяно търсят нови таланти, а после издигат голямата стена и не пускат никого. Добре, ще ги изработим. На ум ми идват три неща, подходящи за теб. Дневен сериал, епизод във филм на Тоби Темпъл и малка роля в новия филм на Теси Бранд.

Главата на Джил се завъртя.

— Но те дали ще...

— Ако аз те препоръчам, ще те вземат. Аз не пращам лоши клиенти. Ясно ти е, че това са само малки роли, но е някакво начало.

— Не мога да ви кажа, колко ще ви бъда благодарна — каза Джил.

— Май имам един сценарий на сапунена опера някъде тук — Роуз Дънинг стана от стола и тръгна към другата стая. Махна към Джил да я последва.

В стаята имаше двойно легло в единия ъгъл под прозореца и метален шкаф в другия. Роуз Дънинг се заклатушка към шкафа, издърпа едно чекмедже и даде на Джил сценария.

— Ей го на. Директорът на продукцията ми е добър приятел и ако се справиш с това, той ще ти намира работа.

— Ще се оправя — обеща Джил въодушевено.

Агентката се усмихна и каза:

— Естествено, аз не мога да пратя котка в чувал. Имаш ли нещо против да почетеш?

— Не, разбира се.

Жената отвори сценария и седна на леглото.

— Дай да прочетем тази сцена — Джил се настани до нея и погледна листа. — Ти играеш Натали. Тя е богато момиче, женено за несретник. Искда да се разведе, но той не я пуска. Влизаш *оттук*.

Джил бързо прегледа сцената. Искаше ѝ се да има възможност да я проучи поне за една нощ. Бе отчаяно решена да направи добро впечатление.

— Готово?

— Мисля, че да — каза Джил.

Затвори очи и се опита да мисли като героинята. Богата жена. Като майките на хората, с които бе израснала. Жени, приемащи за даденост възможността да получават всичко, което пожелаят. Хора, вярващи, че другите са създадени само за тяхно удобство. Сиси Топинг-ите на света. Отбори очи, погледна листа и започна да чете:

— Искам да говоря с теб, Питър.

— Не може ли да почака? — Роуз Дънинг я следваше.

— Страхувам се, че чака вече прекалено дълго. Следобед взимам самолета за Рио.

— Така изведнъж?

— Не. Опитвам се да го хвана от пет години, Питър. Този път смятам да успея.

Джил почувства ръката на Роуз Дънинг върху бедрото си.

— Много добре — одобрително каза агентката. — Продължавай — ръката ѝ остана върху крака на Джил.

— Твоят проблем е, че още не си пораснал. Още си играеш игри. Е, отсега нататък ще си играеш сам.

Ръката на Роуз Дънинг галеше бедрото ѝ. Това я разконцентрираше.

— Добре е. Давай нататък — каза тя.

— Не искам повече да се опитваш да ме откриеш. Ясно ли е?

Ръката я галеше все по-бързо, спускаше се към слабините. Джил отпусна сценария и погледна към Роуз Дънинг. Лицето на жената бе зачервено, очите ѝ блестяха.

— Чети — каза приглушено.

— Не мога — отвърна Джил. — Ако вие...

Жената започна да движи ръката си още по-бързо.

— Това е, за да се настроиш, скъпа. Сцената е сексуална битка, нали виждаш? Искам да почувствам секса в теб — ръката я притискаше по-силно, движеше се между краката ѝ.

— Не! — Джил се изправи, разтреперана.

От крайчето на устата на жената се стичаше слюнка.

— Бъди добра с мен и аз ще бъда с теб — гласът ѝ бе умолителен. — Ела, детето ми.

Разтвори ръце да я прегърне и Джил избяга от кабинета.

Вън, на улицата повърна. Дори когато спазмите престанаха и стомахът ѝ се успокои, тя не се чувства по-добре. Главоболието започна отново.

Не беше честно. Главоболията не бяха за нея. Бяха за Джоузефин Чински.

През последвалите петнайсет месеца, Джил Касъл стана пълноправен член на Оцелелите, племе от хора, живеещи на подстъпите към шоу бизнеса, прекарвали години, а понякога и целия си живот в опити да влязат в Бизнеса, работейки от време на време на други места. Това, че временните работи траеха по десет или петнайсет години не ги обезсърчаваше ни най-малко.

Тъй, както древните племена са сядали в миналото около огъня, заслушани в саги за храбри постъпки, така и Оцелелите седяха из заведението „Шваб“, разказваха и преразказваха героични истории за шоу бизнеса, сърбаха студено кафе, докато обменяха последните кухненски ключи. Бяха вън от Бизнеса, но по някакъв тайнствен начин се намираха винаги в самото му сърце. Можеха да ти кажат коя звезда ще бъде заменена, кой продуцент спи с режисьора, кой телевизионен шеф ще бъде повишен. Узнаваха тези неща преди всички, посредством собствената си оповестителна система от тарамбуки. Защото Бизнесът беше джунгла. Не хранеха никакви илюзии за това. Илюзиите им бяха в друга посока. Смятаха, че ще могат да намерят път през портите на студията, да се изкатерят по стените им. Те бяха актьори, бяха Избранници. Холивуд бе техният Йерихон, Исаяя щеше да надуе златната си тръба, тежките порти ще се сринат пред тях, враговете им

ще бъдат пометени. После Сам Уинтърс ще махне с вълшебния си жезъл и те ще се облекат в копринени одежди, ще станат филмови звезди, обожавани до края на живота си от благодарната публика, Амин. Кафето в „Шваб“ бе жертвеното вино, те бяха Апостолите на бъдещето, държаха се заедно, грееха се един друг с мечтите си, на косъм от *целта*. Бяха срещнали асистент режисьор, който казал, продуцент, който споменал, директор на продукцията, който обещал и всяка секунда мечтите щяха да паднат в скута им, осъществени.

Дотогава щяха да работят в супермаркети, в гаражи, във фризьорски салони и автомивки. Живееха помежду си, женеха се помежду си, развеждаха се помежду си и не забелязваха как времето ги предава. Не обръщаха внимание на новите редици, на сивеещите слепоочия, на половин час по-дългото гримиране всяка сутрин. Износени, без да бъдат употребявани, презрели, без да са цъфнали, твърде стари за кариера в пластична хирургия, твърде стари, за да имат деца, твърде стари за всички онези съкровени младежки роли.

Ставаха само за роли на старци. Но все още мечтаеха.

По-младите и по-красиви момичета взимаха така наречените креватни пари.

— Защо да си късам задника от работа цял ден, като само трябва да легна по гръб за пет минути и да прибера двайсетачка? Докато агентът ми се обади.

Джил не желаше това. Бе увлечена единствено от кариерата си. Бедното полско момиче никога няма да се омъжи за Дейвид Кениън. Вече го знаеше. Но Джил Касъл, звездата, можеше да има всеки и всичко, което пожелае. Ако не го постигне, щеше да се превърне пак в Джоузефин Чински.

Нямаше да позволи да стане.

Първата си роля Джил получи чрез Хариет Маркъс, една от Оцелелите, която имаше трети братовчед, чийто бивш шурей бе асистент-режисьор в телевизионен лекарски сериал на „Юнивърсъл Студиоус“. Той се съгласи да даде шанс на Джил. Ролята се състоеше от едно изречение, за което Джил щеше да получи петдесет и седем долара минус удържките за социално осигуряване, като се извадят данъците и вноската за почивната база на филмовите дейци. Джил

трябваше да играе сестра. По сценарий тя стоеше в болничната стая до леглото на пациента и мереше пулса му, когато докторът влизаше.

ДОКТОРЪТ: Как е, сестра?

СЕСТРАТА: Страхувам се, че не е добре, докторе.

Това беше всичко.

Дадоха ѝ само един лист, циклостилно копие от сценария в понеделник следобед и ѝ казаха да се яви за гримиране в шест сутринта на другия ден. Прочете сцената стотици пъти. Как очакваха от нея да разбере ролята от *една единствена страница!* Джил се опита да анализира какъв тип жена бе сестрата. Омъжена или не? Дали тайно е влюбена в лекаря? Може би са имали връзка, която е приключила. Какво мисли за пациента? Дали не може да понесе смъртта му? Или бе благодарна за нея?

— Страхувам се, че не е добре, докторе — опита се да придаде загриженост на гласа си.

— *Страхувам се*, че не е добре, докторе — опита отново.

— Страхувам се, че *не* е добре, докторе — обвинително.

Беше грешка на доктора. Ако не беше тогава с любовницата си...

Джил не мигна цяла нощ, работеше по ролята. Въпреки това, на сутринта се яви в студиото възбудена и жизнена. Още по тъмно пристигна пред кабинката на пазача на булевард „Ланкършим“, с кола, взета назаем от приятелката Хариет. Джил каза името си, пазачът провери на дъската и я пусна да влезе.

— Сцена седем — каза той. — Две скели по-надолу, вдясно.

Името ѝ бе на дъската. „Юнивърсъл Студиоус“ я чакаха. Беше като чуден сън. Докато караше към сцената, Джил реши да обсъди с режисьора ролята, да му каже, че е готова да я интерпретира както той пожелае. Остави колата на широкия паркинг и тръгна към Сцена седем.

Тя бе пълна с хора, които трескаво монтираха прожектори, мъкнеха електрооборудване, поставяха камери, даваха разпореждания на някакъв неразбираем чужд език.

— Бутни тънката джаджа и ми пусни брум... Тук дай дървото... Малкото го махни...

Джил стоеше, гледаше и попиваше образа и звука на шоу бизнеса. Това бе нейният свят, нейното бъдеще. Щеше да намери начин

да впечатли режисьора, да му покаже, че е нещо особено. Той трябваше да я открие като личност, не само като някаква си актриса.

Вторият асистент-режисьор поведе Джил заедно с десетина други към гардероба, където ѝ дадоха бяла престилка и я пратиха обратно на сцената да се приготвя в ъгъла с другите епизодични актьори. Тъкмо привърши и асистент-режисьорът извика нейното име. Джил се спусна към декора на болничната стая, където режисьорът стоеше до камерата и разговаряше със звездата на сериала. Името на звездата бе Род Хансън. Играеше хирург, изпълнен с мъдрост и състрадание. Когато Джил наближи го чу да казва:

— Знам един немски овчар, който може да изпърди по-добър диалог от тези лайна. Защо тия сценаристи не могат да направят една роля, за Бога?

— Род, това го въртим вече пета година. Публиката те обича такъв, какъвто си. Няма какво да подобряваш.

Операторът тръгна към режисьора.

— Всичко е готово, шефе.

— Благодаря, Хал — каза режисьорът и се обърна отново към Род Хансън. — Дай да направим това, скъпи. По-късно ще приключим спора.

— Някой ден ще си избърша гъза с това студио — отсече Хансън и се отдалечи.

Джил се обърна към режисьора, останал сам. Това беше възможността да обсъди интерпретацията на ролята, да покаже, че разбира проблемите ѝ, че може да помогне на сцената да стане страхотна. Тя се усмихна приятелски топло и каза:

— Аз съм Джил Касъл, играя сестрата. Мисля, че може да бъде много интересно и имам някои идеи...

Той кимна отсъстващо.

— Отивай до леглото — и тръгна към оператора. Джил стъписано го изгледа. Вторият асистент-режисьор, екшурей на третия братовчед на Хариет, изтича до Джил и каза с тих, едва сдържан тон:

— За Бога, не чу ли? До леглото!

— Искях да го попитам...

— Не се дъни! — прошепна той безмилостно. — Отивай там!

Джил отиде до леглото на пациента.

— Добре. Хайде тихо сега, всички — асистент-режисьорът погледна режисьора. — Ще правим ли репетиция, шефе?

— На това? Снимаме направо.

— Дай звънец. По местата. Тихо и кротко. Снимаме. Камера.

Джил чу звънеца и не повярва на ушите си. Погледна режисьора с обезумял поглед. Искаше да го попита как да пресъздаде сцената, каква е връзката с умирация, какво трябваше...

Чу се глас:

— Действие!

Всички гледаха към Джил с очакване. Тя се чудеше дали да не помоли да спрат камерата за секунда и да обсъдят сцената или...

Режисьорът — извика:

— Боже! Сестра! Това е болница, не е морга. Премери му пулса преди да е умрял от старост!

Джил погледна ядосано към кръга от светлини. Пое дълбоко дъх, вдигна ръката на пациента и му измери пулса. Щом не ѝ помагаша, тя щеше да направи ролята както сметне за добре. Пациентът бе баща на доктора. Двамата бяха скарани. Бащата бе претърпял катастрофа, а докторът бе разбрал едва сега. Джил вдигна глава и видя Род Хансън да приближава. Той стигна до леглото и каза:

— Как е той, сестра?

Тя го погледна в очите и прочете загриженост. Искаше да каже истината, че баща му умира, че е твърде късно да поправят свадата. Но заедно с това тя трябваше да го каже по начин, който да не го съсипе...

Режисьорът крещеше:

— Стоп! Стоп! Стоп! Тая проклета идиотка има *едно* изречение, а не може да си го спомни. Къде я намерихте, в телефонния указател?

Джил се обърна към гласа, гръмнал от тъмното, пламнала от смущение.

— Знам си изречението, но... Опитях се само... — каза с треперещ глас.

— Щом си го знаеш, за Бога, *ще имаш ли нещо против* да го кажеш? През тая пауза може влак да мине. Когато ти *зададе* шибания си въпрос, *отговори му*. О'кей?

— Просто се чудех, дали...

— Хайде пак. Бързо. Звънеца.

— Звънец. Задръж. Снимай.

— Камера.

— Действие.

Краката на Джил трепереха. Изглежда само тя се тревожеше за тази сцена. Искаше само да направи нещо красиво. Греещите прожектори я замайваха, чувстваше как потта се стича под мишниците ѝ по снежнобялата изгладена престилка.

— Действие! Сестра!

Джил се наведе над пациента и хвана китката му. Ако обърка отново сцената, никога вече няма да ѝ дадат шанс. Мислеше за Хариет и за приятелите си в квартирата. Какво щяха да кажат...

Докторът влезе и се отправи към нея.

— Как е той, сестра?

Никога няма да бъде една от тях. Ще стане за посмешище. Холивуд бе малък град. Новините се разпространяваха бързо.

— Страхувам се, че не е добре, докторе.

Нито една студия нямаше да я вземе. Щеше да бъде последната ѝ работа. Краят на всичко, на целия ѝ свят. Докторът каза:

— Искам този човек да бъде поставен незабавно на интензивен режим.

— Добре! — извика режисьорът. — Режи и пускай за монтаж.

Джил не забелязваше хората, пъплещи около нея. Размонтираха декора, за да отворят място за нов. Направи първата си роля, докато мислеше за друго. Не можеше да повярва, че всичко свърши. Колебаваше се дали да намери режисьора и да му благодари за възможността, но той говореше с група хора на другия край на сцената. Вторият асистент-режисьор дойде при нея, стисна ѝ ръката и каза:

— Добре се справи, дете. Следващия път само си научи думите.

Участва във филм; името ѝ за първи път се появи.

„Оттук нататък — помисли Джил — ще работя постоянно.“

Следващата работа дойде след тринайсет месеца. Епизодична роля в „Метро Голдуин Майер“. Дотогава смени редица други работни

места. Хвана се като касиерка, работи на автомат за сода и за кратко кара такси.

Парите ѝ намаляха и тя реши да наеме апартамент заедно с Хариет Маркъс в него имаше две спални — тази на Хариет бе постоянно в употреба. Тя работеше в един централен супермаркет като модел. Привлекателно момиче с къса черна коса, момчешка фигура на манекен и несекващо чувство за хумор.

— Ако идваш от Хобокен — каза тя на Джил, — по-добре да имаш чувство за хумор.

В началото Джил бе леко отблъсната от хладната самоувереност на Хариет, но скоро долови, че под излъсканата фасада, тя бе любвеобилно, уплашено дете. Постоянно беше влюбена. На първата им среща каза:

— Искам да се запознаеш с Ралф. Другия месец се женим.

След седмица Ралф потъна вдън земя, заедно с колата на Хариет.

Няколко дни след това бе заменен от Тони. Той се занимаваше с внос-износ и Хариет бе луда по него.

— Много е важен — сподели тя с Джил.

Но явно някой друг не бе на същото мнение, защото Тони бе открит да плава по течението на река Лос Анджелис с ябълка, натъпкана в устата.

Алекс бе следващата любов на Хариет.

— Той е най-добре изглеждащото същество, което си виждала.

Алекс беше красив. Обличаше се със скъпи дрехи, караше лъскав кабриолет и прекарваше много време на хиподрума. Романът продължи, докато Хариет започна да свършва парите. Джил се гневеше, че приятелката ѝ има толкова малко нюх за мъжете.

— Нищо не мога да направя — призна Хариет. — Привличат ме само мъже, изпаднали в беда. Вероятно това е майчинският ми инстинкт — намръщи се и добави: — Майка ми бе идиот.

Джил наблюдаваше процесията идващи и заминаващи годеници. Ник и Боб, Джон, Реймънд, а накрая изобщо не им помнеше имената.

Няколко месеца след като заживяха заедно Хариет обяви, че е бременна.

— Мисля, че е Леонард — сви рамене тя. — Но нали знаеш, че всички изглеждат еднакво в тъмното.

— Къде е Леонард?

— Някъде в Омаха^[2] или Окинава. Никога не съм била добра по география.

— И какво ще правиш сега?

— Ще си родя детето.

Заради стройната фигура, бременността на Хариет пролича за няколко седмици и тя бе принудена да напусне работата си като модел. Джил си намери място в супермаркет и започна да изкарва прехраната и на двете.

Един ден се върна от работа и намери бележка от Хариет: „Винаги съм искала да родя детето си в Хобокен. Връщам се у дома при своите хора. Обзалагам се, че там ме чака някой чудесен млад мъж. Благодаря за всичко.“ Отдолу се бе подписала: „Хариет, монахинята“.

Апартаментът изведнъж опустя.

[1] От „съпорт“ (support — англ.). Поддържаща (второстепенна) роля. — бел.пр. ↑

[2] Омаха е в щата Канзас, САЩ. Окинава е в Япония. — бел.пр. ↑

Беше времето на Тоби Темпъл. На четиридесет и две години той притежаваше целия свят. Шегуваше се с крале, играеше голф с президенти, но милионите му бирени почитатели знаеха, че бе един от тях. Техният избраник, който доеше свещените крави, осмиваше високопоставените и разклащаше основите на установения ред. Обичаха го и също така вярваха, че той ги обича.

Говореше за майка си във всичките интервюта, все повече я оприличаваше на светица. Само така можеше да сподели успеха си с нея.

Тоби се сдобил с красиво имение в Бел Еър. Къща в стил Тюдор с осем спални, огромно стълбище и ръчно изработена английска облицовка. Вътре имаше киносалон, игрална зала, винарска изба, голям басейн, къщичка за прислугата и две постройките за гости. Купил разкошна къща в Палм Спрингс, стадо състезателни коне и трио лакеи. Тоби ги наричаше и тримата „Мак“, а те го обожавали. Изпълнявали поръчения, возели го, намирали му момичета по всяко време на денонощието, пътували с него, правели му масажи. Каквото и да пожелавал господарят, тримата „Мак“ били винаги готови да го доставят. Били шутовете на Националния Шут. Тоби имал четири секретарки, които се занимавали само с огромния поток писма на почитатели.

Личната му секретарка била двама и една годишна русокоса хубавица на име Шери. Тялото ѝ било правено от секс маниак. Тоби настоявал тя да ходи е къси поли и нищо под тях. Спестявал им много време.

Премиерата на първия му филм мина изключително добре. Сам Уинтърс и Клифън Лоурънс били в залата. След прожекцията всички отидоха в „Чейсън“ да обсъдят филма.

Тоби се зарадва на първата си среща със Сам след подписването на договора.

— Щеше да ти излезе по-евтино, ако тогава беше отговарял на обажданията ми — каза Тоби на Сам и обясни как се е мъчил да се свърже.

— Това ми бил късметът — отвърна Сам със съжаление.

Сега в „Чейсън“ Сам се обърна към Клифтън Лоурънс.

— Ако не искаш майка си и баща си, съм готов да направя нов договор за три филма с Тоби.

— Само майка си. Ще ти се обадя утре сутринта — каза агентът и погледна часовника си. — Трябва да бягам.

— Къде отиваш? — попита Тоби.

— Имам среща с друг клиент. Имам *още* клиенти, драги.

Тоби го погледна странно и каза:

— Разбира се.

Отзивите на другия ден бяха потресаващи. Всички критици предричаха, че Тоби Темпъл ще бъде също толкова голяма звезда в киното, каквато беше в телевизията.

Тоби изчете всичко и се обади на Клифтън Лоурънс.

— Поздравления, драги — каза агентът. — Видя ли „Репортер“ и „Варайъти“? Това не са статии, а любовни писма.

— Аха. Светът е буца кашкавал, а аз съм голям дебел плъх. Какво повече бих могъл да искам?

— Казах ли ти, че един ден светът ще бъде твой, Тоби? Ето, че стана. Имаш го целия — в гласа на Лоурънс се четеше дълбоко задоволство.

— Клиф, искам да поговорим. Можеш ли да дойдеш?

— Разбира се. В пет съм свободен и...

— Имам предвид сега.

Леко колебание, след което Клифтън каза:

— Имам ангажменти до...

— Е, щом си толкова зает, зарежи — и Тоби затвори.

След минута секретарката на Клифтън Лоурънс се обади и съобщи:

— Господин Лоурънс е на път към вас, господин Темпъл.

Клифтън Лоурънс седеше на дивана в къщата на Тоби.

— За Бога, Тоби, знаеш, че никога не съм толкова зает, щом става въпрос за тебе. Откъде да знам, че искаш да ме видиш днес? Нямаше да поемам други ангажименти.

Тоби мълчеше и го гледаше как се поти. Клифтън прочисти гърлото си и продължи:

— Хайде! Знаеш, че си любимият ми клиент, нали така?

„Това е истина — помисли си Клифтън. — Аз го направих. Той е мое създание. Радвам се на успеха му повече от самия него.“

Тоби се усмихна.

— Наистина ли, Клиф? — виждаше напрежението, което се излъчваше от цялото тяло на агента. — Тъкмо бях започнал да се съмнявам.

— Какво говориш?

— Имаш страшно много клиенти. Понякога ми се струва, че не отделяш толкова внимание за мен.

— Не е вярно. Отделям повече време...

— Искам да работиш само с мен, Клиф.

Клифтън се усмихна.

— Шегуваш ли се?

— Не. Говоря сериозно — видя как усмивката напуска лицето на Клифтън. — Смятам, че съм достатъчно важен да имам собствен агент. И като казвам собствен агент, нямам предвид някой, който няма време за мен, защото трябва да се грижи за дузина други. Това е като групов секс, Клиф — някой винаги артисва надървен.

Клифтън го изгледа за момент и каза:

— Налей по нещо за пиене.

Докато Тоби отиде до бара, Клифтън разсъждаваше. Знаеше къде е истинския проблем. Не беше нито егоизма на Тоби, нито чувството му за собствена значимост.

Всичко се дължеше на самотата. Тоби бе най-самотният човек, когото Клифтън познаваше. Беше го гледал как купува десетки жени, как се опитва да купи приятели с разточителни подаръци. Никой не можеше да вади портфейл в негово присъствие. Клифтън си спомни как един музикант веднъж каза:

— Няма нужда да *купуваш* любов, Тоби. Всички те обичат и така. Тоби намигна и отговори:

— Струва ли си да рискувам?

Музикантът никога повече не бе нает за шоуто на Тоби.

Искаше *всичко* от всички. Имаше необходимост, която нарастваше заедно с успеха му.

Клифтън чуваше, че Тоби лягал едновременно с шест момичета, за да удовлетвори жаждата си. Но, естествено, не се получаваше. На Тоби му трябваше *едно* момиче, което не можеше да открие. Затова играеше с количество.

Постоянно имаше изгаряща нужда от хора около себе си.

Самотата. Нямах я само, когато се изправеше пред публиката, когато слушаше аплодисментите и чувстваше любовта. „Всичко е толкова просто, наистина — помисли Клифтън“. Когато не бе на сцената, Тоби мъкнеше публиката със себе си. Постоянно бе заобиколен от музиканти, клоуни, писатели, танцьорки, пропаднали комици — всички, които успееше да привлече в орбитата.

Сега желаше Клифтън Лоурънс. *Целия*.

Клифтън имаше десетина други клиенти, от които не печеше общо толкова, колкото от участието на Тоби в нощни клубове, телевизионни предавания и кино, тъй като договорите, които успя да сключи бяха феноменални. Въпреки това, той не взе решението си заради парите. Направи го, защото обичаше Тоби Темпъл, който имаше нужда от него. Същата нужда изпитваше и Клифтън. Спомни си колко еднообразен бе животът му преди Тоби да влезе в него. Нямах никакви нови предизвикателства от години. Осланяше само на стари величия. Мислеше за електричеството около Тоби, за веселието и смеха, за дълбоката дружба, която ги свързваше.

Когато Тоби се върна с чашите, Клифтън вдигна своята и каза:

— За нас двамата, драги.

Настъпи сезон на успехи, веселие и забави. Тоби бе вечно „на линия“. Хората очакваха от него да ги забавлява. Актьорът може да се скрие зад думите на Шекспир, Шоу или Молиер, певецът може да разчита на помощ от Гершуин, Роджърс, Харт или Коул Портър. Но комедиантът бе гол. Единственото му оръжие бе собственото остроумие.

Импровизациите на Тоби Темпъл скоро станаха известни в цял Холивуд. На парти, посветено на един от най-старите основатели на студио, някой попита Тоби:

— Наистина ли е на деветдесет години?

Тоби отвърна:

— Да. Когато стане на сто, ще го разделят на двама по петдесет...

На друга вечеря, известен лекар, обслужващ много от звездите разказа дълъг и скучен виц пред група комедианти.

— Докторе — примоли се Тоби, — не ни забавлявай, спасявай ни!

Един ден в студиото докараха лъвове за някакъв филм. Когато Тоби ги видя в камиона, се провикна:

— Християни, имате още десет минути!

Номерата му станаха легенда. Негов приятел католик попаднал в болница за дребна операция. Докато се възстановявал, красива сестра спряла до леглото му и го погалила по челото.

— Изглеждате толкова добре. Такава нежна кожа.

— Благодаря ви, сестро.

Тя се навела над него и започнала да оправя възглавниците. Гърдите ѝ се търкали в лицето му. Човекът пряко волята си започнал да получава ерекция. Когато стигнала до одеалата, сестрата го докоснала с ръка. Щял да умре от срам.

— Какво е това? — каза тя. — Боже!

Отметнала завивките и извадила твърдия му пенис.

— Ужасно съжалявам, сестро — започнал да заеква той. — Аз...

— Няма защо да съжалявате. Това е страшен кур — каза тя и се плъзнала надолу.

След шест месеца разбрал, че курвата била пратена от Тоби.

Като слизал от асансьора един ден, се обърнал към един от големите шефове в телевизията с думите:

— А, между другото, Уил, как се справи с онова обвинение за разврат?

Вратата се затворила и шефът останал вътре с пет души, които го изгледали мрачно.

Когато дойде време за преговори по новия договор, Тоби взел една дресирана пантера със себе си. Отворил вратата на Сам Уинтърс по средата на някаква среща.

— Агентът ми иска да говори с теб — казал, набутал пантерата вътре и затворил вратата.

Когато по-късно разправяше историята, каза:

— Трима от пичовете вътре почти получили инфаркт. Цял месец се бориха с миризмата на пантерска пикня в стаята.

Разполагаше с екип от десет автори, работещи за него. Шефове им бяха О'Ханлър и Рейнгър. Постоянно се оплакваше от текстовете. Веднъж назначи курва в авторския екип. Когато разбра, че писателите прекарват повече време в спалнята, отколкото на работа, я уволни. Друг път докара латернаджия с маймунка на работно съвещание. Това бе унижително и обидно, но О'Ханлър и Рейнгър го преглъщаха, защото Тоби превръщаше материала им в чисто злато. Бе най-добрият в бизнеса.

Щедростта му бе безбожна. Подаряваше на служителите и приятелите си златни часовници и запалки, пълни гардероби и пътувания до Европа. Винаги мъкнеше огромни суми със себе си, плащаше всичко в брой, включително и за двата Ролс-Ройса. Имаше лека ръка. Всеки петък пред къщата му се редяха десетки начинаещи, за да се ръкуват. Веднъж Тоби каза на един от редовните:

— Какво правиш тук? Тъкмо прочетох във „Варайъти“, че са ти дали филм.

Човекът го погледна и каза:

— По дяволите, не изпращат ли известие две седмици преди това?

Милиони истории се разказваха за него, почти всички бяха истина. Веднъж един от авторите закъснял за съвещание — непростим грях.

— Съжалявам за закъснението — извинил се той. — Детето ми бе прегазено от кола тази сутрин.

Тоби го погледнал и казал:

— Донесе ли вицовете?

Всички били шокирани. След съвещанието един от авторите споделил с О'Ханлър:

— Това е най-студенокръвното копеле на света. Огън да те гори — вода ще ти продава.

Тоби изпратил самолет за най-голямото светило в мозъчната хирургия да оперира момчето и платил всички болнични сметки. На бащата казал:

— Ако споменеш за това пред някого, излиташ моментално.

Работата единствена помагаше на Тоби да забрави самотата. Само тя му носеше истинска радост. Ако представлението вървеше добре, Тоби бе най-забавната компания на света. Обратно — ако нещо не вървеше, той бе демон, нападаше всичко, което му попаднеше, с изригвания на дивашкото си остроумие.

Имаше ужасно чувство за собственост. На едно съвещание хвана главата на Рейнгър с две ръце и каза:

— Това е мое. Принадлежи на мен.

В същото време мразеше писателите, защото имаше нужда от тях, а не искаше да изпитва нужда от никого. Отнасяше се към тях с презрение. На заплата правеше ракетки от чековете им и ги хвърляше във въздуха. Уволняваше ги при най-малкото провинение. Веднъж един от тях влезе загорял от слънцето. Тоби го уволни незабавно.

— Защо го направи? — попита О'Ханлър. — Той е един от най-добрите.

— Ако беше работил както трябва, нямаше да има време да почернее.

Друг донесе вицове за майката и изхвърча веднага. Ако някой гост в предаването му получи големи овации, Тоби казваше:

— Ти си страхотен! Искam те всяка седмица в това предаване — после поглеждаше към продуцента. — Чу ли?

Продуцентът разбираше, че този актьор не бива да се появява никога повече там.

Тоби беше кълбо от противоречия. Бе ревнив към успеха на другите комици, докато не се случи следното събитие. Един ден излезе

от залата за репетиции и мина покрай гримьорната на Вини Търкъл, едновременно комедиен актьор с повече от западаща кариера. Бяха го взели да води първата, драматична част на телевизионно предаване и той вярваше, че това е връщането му на екрана. Когато Тоби влезе в гримьорната, видя Вини да лежи мъртвопиян на пейката. Режисьорът на предаването се приближи и каза:

— Остави го, Тоби. Той е свършен.

— Какво е станало?

— Нали знаеш, че запазената му марка е високия, писклив глас. Започнахме репетиции и всеки път, когато си отвореше устата, всички започваха да се смеят. Това го съсипа, стареца.

— Той разчиташе на тази роля, нали? — попита Тоби.

Режисьорът сви рамене.

— Всеки разчита на всяка роля.

Тоби заведе Вини Търкъл в къщата си и остана със стария актьор, докато изтрезнее.

— Това е най-добрата роля, която си имал в живота си. Не мислиш да я провалиш, нали?

Вини нещастно поклати глава.

— Вече я провалих, Тоби. Не мога да я заснема.

— Кой ти каза, че не можеш? — настояваше Тоби. — Ти ще я направиш по-добре от който и да е в тоя свят.

Старецът отново поклати глава.

— Те ми се смяха.

— Много ясно. И знаеш ли защо? Защото си ги карал да се смеят през целия си живот. Те *очакват* от теб да бъдеш смешен. Но ако издържиш, ще ги спечелиш. Ще ги утрепеш.

Прекара целия ден да възстанови самочувствието на Вини Търкъл. Вечерта се обади на режисьора в дома му.

— Търкъл е готов. Няма за какво да се тревожиш.

— Знам, че няма — отвърна режисьорът. — Аз го смених.

— Ще го върнеш пак — каза Тоби. — Трябва да го снимаш.

— Не мога да рискувам, Тоби. Пак ще се напие и...

— Знаеш ли какво ще направим — предложи Тоби. — Ти го задръж. Ако след първата репетиция пак не го искаш, аз ще го заместя без пари.

Настъпи пауза, след която режисьорът каза:

— Ей, сериозно ли говориш?

— Заложи си задника.

— Това е сделка — бързо отговори режисьорът. — Кажи на Вини да бъде на репетиция в девет сутринта.

Когато шоуто бе излъчено, стана хитът на сезона. Критиците отличиха само играта на Вини Търкъл. Той спечели всички награди, които даваше телевизията и пред него се откри нова кариера на драматичен актьор. Изпрати скъп подарък на Тоби, за да изрази благодарността си. Тоби го върна с бележка „Не го направих аз. *Ти* го направи.“ Това беше Тоби Темпъл.

След пет месеца Тоби подписа с Вини Търкъл договор за скеч в неговото предаване. Вини парира една от смешните фрази на Тоби, и от този миг Тоби започна да му подава грешни реплики, да спира шегите му и да го унижава пред четиридесет милиона зрители.

Това също беше Тоби Темпъл.

Някой попита О'Ханлътн що за човек е Тоби Темпъл, а той отговори:

— Помниш ли филма на Чарли Чаплин, където се среща с милионера. Когато милионерът е пьян, е първо приятелче на Чаплин. Когато е трезвен, го изхвърля на улицата. Това е Тоби Темпъл, само че без пиенето.

По време на съвещание с шефовете на телевизията, един от младите служители не промълви дума. По-късно Тоби каза на Клифътн Лоурънс:

— Мисля, че той не ме харесва.

— Кой?

— Онова момче на съвещанието.

— Какво ти пука? Той е трийсет и втори асистент. Никой.

— Не ми каза и дума — проплака Тоби. — Не ме харесва и това е.

Тоби бе така разстроен, че Клифтън Лоурънс си направи труда да открие служителя. Обади се на стъписания човек посред нощ и каза:

— Какво против имаш Тоби Темпъл?

— Аз? Та аз мисля, че той е най-забавният човек в целия свят!

— Ще ми направиш ли тогава една услуга, драги. Обади се и му го кажи.

— *Какво?*

— Обади се на Тоби и му кажи, че го харесваш.

— Ама, разбира се. Утре първо това ще направя.

— Обади се сега.

— Три часът сутринта е!

— Няма значение. Той те очаква.

Когато служителят се обади на Тоби, слушалката бе вдигната веднага. Чу гласът на Тоби да казва:

— Здравсти.

Младежът преглътна и каза:

— Аз... Аз се обаждам да ти кажа само, че си страхотен.

— Благодаря ти, приятел — каза Тоби и затвори.

Свитата на Тоби нарасна. Понякога се обаждаше посред нощ на приятелите си да играят карти, будеше О'Ханлътън и Рейнгър за извънредни съвещания. Често прекарваше цяла нощ у дома в гледане на филми с тримата „Мак“, с Клифтън Лоурънс и половин дузина начинаещи звезди и кандидати.

И колкото повече хора събираше около себе си, толкова по-самотен се чувстваше.

Беше ноември 1963 и есенното слънце отстъпи пред слабата, небесна светлина, която не топлеше. Ранните утра бяха мъгливи и мразовити, започнаха първите зимни дъждове.

Джил Касъл продължаваше да се отбива всяка сутрин в „Шваб“, но разговорите там вече ѝ се струваха едни и същи. Оцелелите говореха кой е загубил роля и защо. Злобно се радваха на всяка унищожителна статия и отхвърляха всяка хвалебствена. Това бе оратория на неудачниците и Джил се чудеше дали е станала една от тях. Все още вярваше, че ще стане Нещо, но като виждаше все същите лица около себе си, осъзна, че и те си мислеха същото. Бе ли възможно всички те да са изгубили връзка с реалността, да залагат на мечта, която никога няма да се сбъдне? Не можеше да понесе мисълта за това.

Превърна се в изповедника на групата. Идваха при нея с проблемите си, тя ги изслушваше и се опитваше да помогне със съвет, с някой долар или с подслон за седмица две. Ходеше рядко на срещи, защото изцяло бе погълната от кариерата си, а и не бе срещнала някой, който да я привлече.

Когато ѝ се удаваше, да спести малко пари, ги пращаше на майка си с дълго, прочувствено писмо, в което казваше колко добре се оправя. В началото, майка ѝ отвърщаше на писмата, като настояваше Джил да се покае и да стане булка на Бога. Но след като Джил участва в няколко случайни филма, тя започна неохотно да изпитва определена гордост от кариерата на дъщеря си. Вече не бе против това Джил да стане актриса, но я увещаваха да играе в религиозни филми. „Убедена съм, че г-н ДеМил ще ти даде роля, ако му обясниш религиозния си произход — пишеше тя.“

Одеса бе малък град. Майка ѝ още работеше за Петролните хора и Джил мислеше, че няма начин Дейвид Кениън да не узнае за кариерата ѝ. Във всичките си писма помещаваше измислени истории за работата си с големите звезди, като внимаваше да използва само

малките им имена. Научи номера на епизодичните актьори — караше сценичния фотограф да я снима застанала до някоя звезда, взимаше две снимки и изпращаше едната на майка си. Писмата звучаха сякаш бе на косъм от големия успех.

В южна Калифорния, където не вали сняг, има обичай три седмици преди Рождество, да се състои парад на дядо Коледа по булевард „Холивуд“. След това до самата коледна вечер, той се повтаря всеки ден. Гражданите на Холивуд отдават също такова голямо значение на парада, както и северните им съседи. Не ги беше грижа, че по къщите и колите от радиото се лееха „Слава на Бога във висините“, „Тиха нощ“ или „Рудолф еленът с червения нос“, ^[1] докато жителите се пържеха в трийсетградусовите жеги. Копнееха за старата бяла Коледа, както всички останали родолюбиви американци, но знаеха, че Бог няма да им я осигури. Затова се бяха научили да си я създават сами. Украсяваха улиците с коледни лампички, пластмасови коледни елхи и фигури на дядо Коледа с елена и шейната от папие-маше. Звезди и второкласни актьори се бореха за привилегията да влязат в коледния парад не за да доставят радост на хилядите деца и възрастни, наредени по пътя на шествието, а защото парадът се предаваше по телевизията и те искаха лицата им да бъдат видени по цялата страна.

Джил Касъл стоеше на тъгла сама и гледаше преминаващото шествие — звездите махаха отгоре на почитателите си. Тази година командващ парада бе Тоби Темпъл. Обожаващите го тълпи изпаднаха в буен възторг, когато мина неговата каляска. Джил за момент зърна грейналото му, одухотворено лице, преди да отмине.

Последваха духовата музика на Холивудската гимназия, каляската на Масонския храм и оркестърът на морската пехота. После ездачите в каубойски дрехи, оркестърът на Армията на спасението, последван от Поклонниците. Имаше пеещи групи, развяващи знамена и транспаранти, каляската на ферма „Нот Бери“ с животни и птици, направени от цветя, пожарни коли, клоуни и джаз оркестри. Може и да не беше в духа на Коледа, но си беше чист холивудски спектакъл.

Джил познаваше някои от второстепенните актьори в каляските. Един от тях се наведе към нея и извика:

— Айе, Джил! К'во става?

Няколко души от тълпата я изгледаха завистливо. Испита приятното чувство на собствена значимост, хората виждаха, че тя е в Бизнеса. Дълбок, плътен глас зад нея каза:

— Извинете, вие актриса ли сте?

Джил се обърна. Гласът принадлежеше на висок, рус, добре изглеждащ младеж в средата на двайсетте. Лицето му бе загоряло, а зъбите — бели и равни. Носеше чифт стари джинси и сако от син туид с кожени кръпки на лактите.

— Да.

— И аз съм. *Актьор*, имам предвид — усмихна се и добави: — Борещ се.

Джил посочи себе си и каза:

— Бореща се.

Той се засмя.

— Мога ли да ви купя чаша кафе?

Името му бе Алън Престън, бе дошъл от Солт Лейк Сити, където баща му бе старейшина на мормонска църква.^[2]

— Израснах с твърде много религия и почти никакви забавления — призна той пред Джил.

„Това е почти знамение — помисли Джил. — Ние имаме съвсем еднакъв произход.“

— Добър актьор съм — каза Алън със съжаление, — но това е труден град. У дома всеки иска да ти помогне. Тук изглежда всеки иска да те хване.

Разговаряха, докато кафенето затвори и накрая станаха като стари приятели. Когато Алън попита:

— Искаш ли да отидем у дома?

Джил се поколеба само за миг.

— Добре. — Алън Престън живееше на квартира в общежитие до булевард „Хайланд“, близо до зала „Холивуд Боул“. Държеше малка стая на гърба на сградата.

— Наричат това място „Утайките“ — каза той на Джил. — Трябва да видиш какви шемети живеят тук. Всички си мислят, че ще станат нещо голямо в шоу бизнеса.

„Като нас — помисли Джил.“

Мебелировката в стаята на Алън се състоеше от легло, бюро, стол и малка сгъваема маса.

— Само чакам да се преместя в двореца си — обясни Алън.

— И аз съм така — засмя се Джил.

Алън тръгна да я прегръща, но тя се отдръпна.

— Моля те, недей.

Той я погледна и каза нежно:

— Добре.

Джил изведнъж се смути. Какво правеше в стаята на този мъж, в края на краищата? Знаеше и отговора.

Тя бе отчаяно самотна. Беше жадна за някой, с когото да говори, жадна да усеща мъжки ръце около себе си, да бъде прегръщана, успокоявана. Някой, който да ѝ казва, че всичко ще бъде чудесно. Мина толкова време. Мислеше за Дейвид Кениън, но той бе в друг живот, в друг свят. Малко по-късно, когато Алън Престън отново обви ръце около Джил, тя затвори очи и той се превърна в Дейвид Кениън, който я целуваше, събличаше и любеше.

Прекара нощта с Алън, а след няколко дни той се премести в нейния малък апартамент.

Алън Престън беше най-обикновения човек, който бе срещала. Караше я както дойде, винаги спокоен, ден за ден, без да го е грижа за утре. Когато Джил се опитваше да обсъди начина му на живот, той казваше:

— Помниш ли „Среща в Самара“? Ако е писано, ще стане. Съдбата ще те открие. Няма защо *ти* да я търсиш.

Алън оставаше да спи дълго след като Джил излизаше да търси работа. Вечер го заварваше седнал на стола да чете или да пие бира с приятели. Не носеше никакви пари в къщи.

— Ти си пълен шемет — каза ѝ една приятелка. — Той спи в леглото ти, яде ти храната, пие ти пиенето. Разкарай го.

Но Джил не го направи.

За пръв път, Джил разбра Хариет, разбра всичките си приятелки, които отчаяно се държаха за мъже, които не обичат, дори мразят. Това бе страхът да останеш сам.

Джил беше без работа. Коледа беше след няколко дни, тя бе останала с два-три долара, а *трябваше* да изпрати и коледен подарък на майка си. Алън реши проблема. Излезе рано една сутрин без да каже къде отива. Когато се върна, каза на Джил:

— Имаме работа.

— Каква работа?

— Актьорска, разбира се. Нали сме актьори?

Джил го погледна, изведнъж изпълнена с надежда.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно. Срегнах един приятел, режисьор. Утре започва да снима филм. Има роли и за двамата. По стотачка на глава, за един ден работа.

— Чудесно! — възкликна Джил. — Сто долара!

С тях можеше да купи на майка си някаква хубава английска вълна за зимно палто и пак щяха да ѝ останат достатъчно за кожена чанта.

— Това е малко независимо студио. Снимат зад някакъв гараж.

Джил каза:

— Какво губим? Нали е роля.

Гаражът беше на юг от Лос Анджелис в зона, преминала за едно поколение от лукса на висшата класа, през невзрачността на средната, за да стигне накрая до бордеите.

На вратата ги посрещна нисък, мургав мъж, който се здрависа с Алън и каза:

— Браво, приятел. Това е.

Обърна се към Джил и подсвирна одобрително.

— Баш, както го каза, мой човек. Пълни окото.

Алън ги запозна:

— Джил, това е Питър Тералио. Джил Касъл.

— Здравейте! — каза Джил.

— Пит е режисьорът — обясни Алън.

— Режисьор, продуцент, главен мияч на бутилки. По малко от всичко. Влизайте.

Поведе ги през гаража към коридор, в който някога са живели слугите. Имаше две спални. Вратата на едната бе отворена. Когато приближиха, чуха гласове. Джил погледна през вратата и се спря. Не можеше да повярва на очите си. В средата на стаята четирима голи се въргаляха на леглото: негър, мексиканец и две момичета — бяло и черно. Операторът държеше прожектора, докато едното момиче правеше минет на мексиканеца. Момичето спря за момент, останало без дъх и каза:

— Хайде бе, хуй такъв, надървай се.

На Джил и премалая. Обърна се да излезе през вратата, когато почувства, че краката ѝ омекват. Алън я подхвана с ръка.

— Добре ли си?

Не можеше да отговори. Главата ѝ изведнъж се разцепи, а стомахът и сякаш бе пълен с ножчета.

— Чакай тук — нареди Алън.

Върна се след минута с шишенце червени хапчета и бутилка водка. Изсипа две таблетки и ги даде на Джил.

— Това ще те оправи.

Джил сложи хапчетата в уста. Главата ѝ се късаше.

— Прекарай ги с това — каза Алън.

Послуша го.

— Ето — Алън ѝ даде още едно хапче. Изпи го с водка. — Трябва да полегнеш малко.

Заведе я в една празна спалня. Тя легна на леглото с много бавни движения. Хапчетата започваха да действат. Почувства се по-добре. Горчивата каша спря да се катери нагоре по гърлото ѝ.

След петнайсет минути главоболието престана. Алън ѝ даде друго хапче. Джил го глътна без да мисли. Изпи още една глътка водка. Бе цяло чудо, че болката изчезна. Алън се държеше странно, обикаляше леглото.

— Седни мирно — каза тя.

— Аз съм седнал.

Джил сметна, че е много забавно и се засмя. Смя се, докато сълзите започнаха да текат по лицето ѝ.

— Какво... Какви бяха тези хапчета?

— За главоболието ти, скъпа.

Тералио надникна в стаята и подхвърли:

— Как сме? Забавляват ли се всички?

— Всички... Всички се забавляват — промърмори Джил.

Тералио погледна към Алън и кимна.

— Пет минути — каза и излезе.

Алън се наведе над Джил и започна да я гали по гърдите и бедрата. Вдигна полата и плъзна пръстите си между краката ѝ. Беше страшно възбуждащо. Джил изведнъж поиска да влезе в нея.

— Виж, скъпа — каза той. — Не искам да правиш нищо лошо. Само се люби с мен. Този път, обаче, ни плащат за това. Двеста долара. Всичките са за теб.

Тя поклати глава. Стори ѝ се, че мина цяла вечност между тези две движения.

— Не мога да го направя — каза замаяно.

— Защо не?

Трябваше да се съсредоточи и да си спомни.

— Защото... Ще ставам звезда. Не мога да правя порно филми.

— Искаш ли да те еба?

— О, да! Искам те, Дейвид.

Алън отвори уста да каже нещо, но после се усмихна.

— Разбира се, скъпа. И аз те искам. Хайде — хвана я за ръката и я изведе от стаята. Джил усещаше, че лети.

Минаха през коридора и влязоха в спалнята.

— О'кей — каза Тералио, като ги видя. — Същия декор. Свежи сили пристигат.

— Да сменя ли чаршафите? — попита един от екипа.

— Ти за какви ни мислиш, бе, да ти го... Да не сме „MGM“?

Джил се притисна към Алън.

— Дейвид, тук има хора.

— Ще се махнат — увери я Алън. — Ето тук.

Извади още едно хапче и го даде на Джил. Поднесе бутилката с водка към устните ѝ, тя го изгълта. От този миг всичко бе като в мъгла. Дейвид я събличаше и говореше нежно, за да я предразположи. След това се оказаха в леглото. Той приближи голото си тяло до нея. Ярка светлина я заслепи.

— Вземи го в устата си — говореше Дейвид.

— О, да — тя го погали с любов, и го поднесе към устата си.

Някой в стаята каза нещо, което Джил не разбра. Дейвид се отдръпна, и тя извърна глава към ослепителната светлина. Усети как някой я слага по гръб и после Дейвид влезе в нея, любеше я, докато пенисът му бе все още в устата ѝ. Толкова го обичаше. Светлините я смущаваха, говорът отзад... Искаше да му каже да ги спре, но бе в делириум, в екстаз. Получаваше оргазъм след оргазъм, докато почувства как тялото ѝ ще се разкъса на парчета. Дейвид любеше нея, а не Сиси. Беше се върнал, бяха женени. Прекарваха такъв великолепен меден месец.

— Дейвид... — каза тя.

Отвори очи и видя мексиканеца върху себе си. Минаваше с език по цялото ѝ тяло. Помъчи се да попита къде е Дейвид, но думите не искаха да излизат. Отново затвори очи, докато мъжът правеше приятни неща по тялото ѝ. Когато отново погледна, мъжът се бе превърнал в момиче с дълга червена коса и огромни гърди, което се спускаше към корема ѝ. Жената започна да прави нещо с език, Джил затвори очи и изпадна в безсъзнание.

Двамата мъже гледаха фигурата на леглото.

— Ще се оправи ли? — попита Тералио.

— Разбира се — отвърна Алън.

— Много те кльопат — каза Тералио с възхищение. — Страхотна е. Най-готината досега.

— Удоволствието беше мое — Алън протегна ръка.

Тералио извади дебела пачка от джоба си и отдели две банкноти.

— На. Ще се отбиеш ли за малка коледна вечеря? Стела ще ти се зарадва.

— Не мога — каза Алън. — Ще прекарам коледа с жената и децата. Хващам следващия самолет за Флорида.

— Жестоко филмче ще стане — Тералио кимна към безчувственото момиче. — Как да я пишем?

Алън се ухили.

— Що не ползваш истинското ѝ име? Казва се Джоузефин Чински. Като пуснат филма в Одеса, приятелите ѝ ще паднат по гръб.

[1] Коледни песни — бел.пр. ↑

[2] Солт Лейк Сити е център на щат Юта, прочут с преобладаваща част от населението, членове на мормонската секта. Дълбоко религиозни хора с много съпруги — бел.пр. ↑

Всичко беше лъжа. Времето не бе приятел, лекуващ всички рани, а враг, който напада и убива младостта. Сезоните се сменяха и с всяка смяна нова реколта от Продукти прииждаше към Холивуд. Конкуренцията пристигаше на стоп, на мотоциклет, с влак или самолет. Бяха осемнайсетгодишни, както някога беше и Джил. Стройни и дългокраки със свежи, амбициозни млади лица и светли усмивки, нямащи нужда от грим. С всяка нова реколта Джил остаряваше с една година. Един ден погледна в огледалото и видя, че е дошла 1964 и тя бе станала на двацет и пет.

В началото участието в порнографския филм я ужасяваше. Живееше с кошмара, че някой директор на продукция ще научи и ще я изнудва. Но седмиците преминаха в месеци и Джил постепенно забрави страховете си. Но вече не бе същата. Всяка година оставяше своя отпечатък върху нея, покриваше я с твърда патина като годишните кръгове по ствола на дървото. Намразваше всички онези, които не й даваха шанс да играе, хората, даващи обещания, които никога не удържаха.

Разпиляваше се по монотонни, неблагодарни дейности. Работи като секретарка, на рецепция в хотел, готвачка в закусвалня, гледачка на деца, модел, келнерка, телефонистка и продавачка. Само докато дойде Обаждането.

А то не дойде никога. Горчилката нарастваше. Случайно й попадаха епизодчета, редчета, които не водеха никъде. Гледаше в огледалото и приемаше съобщението на Времето: *Бързай*. Отражението ѝ я връщаше към кадри от миналото. Имаше следи от някогашното свежо младо момиче, пристигнало в Холивуд преди седем безкрайни години. Но там бяха и малките бръчици в ъгълчето на очите, по-дълбоките черти, тръгващи от края на носа към бузите, предупредителните сигнали за отлитащото време, за пропуснатия

успех, спомени от неизброимите малки, гадни поражения. *Бързай, Джил. Бързай!*

И когато Фред Капър, осемнайсетгодишен асистент режисьор във „Фокс“, каза на Джил, че има добра роля за нея, ако се съгласи да легне с него, тя реши, че е време да каже „Да“.

Срещна се с Фред Капър в студиото по време на обедна почивка.

— Имам само половин час — каза той. — Чакай да помисля къде можем да останем сами.

Постоя малко, замислен и изведнъж светна.

— Сетих се. Хайде. В озвучителната.

Беше малка стая със звукоизолация, където всички записи се монтираха на една лента.

Фред Капър се огледа наоколо и каза:

— Ега ти, едно време имаха кушетка! — погледна часовника си. — Трябва да се оправяме. Събличай се, скъпа. Тоноператорите ще нахълтат след двайсет минути.

Джил го изгледа. Караше я да се чувства като курва. Ненавиждаше го, но не се издаде. Нали опита по своя начин и се провали. Сега щеше да го прави по *техния* начин. Свали си туниката и панталона. Капър не се потруди да се съблече. Дръпна ципа и извади набъбналия си пенис. Погледна Джил и се ухили:

— Това е хубав гъз. Наведи се.

Джил потърси нещо, на което да се опре. Пред себе си видя смях-машината, конзола на колелца, пълна с ленти със записан смях, които се управляваха от бутони, разположени отвън.

— Хайде, наведи се.

Джил се поколеба за миг, после се наведе напред и се опря на ръце. Капър мина отзад и тя почувства как пръстите му разтварят бузите ѝ. След миг усети върха на пениса му притиснат към ануса.

— Чакай! — каза Джил. — Не там! Аз... Не мога...

— Викай, викай ми, скъпа! — и той вмъкна члена си в нея, като я разкъсваше от болка. С всеки вик забиваше по-дълбоко и по-силно. Джил опита отчаяно да се измъкне, но той я стисна здраво за бедрата и продължи да ръга. Като се опитваше да запази равновесие, неволно докосна един от бутоните на машината и стаята се изпълни с

умопомрачителен, смях. Джил се мятеше в изгаряща агония, ръцете ѝ удряха по машината. Жена се изкиска, малка тълпа се изхили, момиченце се изкикоти, стотици гласове се заливаха от смях, ревяха и се смееха на някакъв мръсен, неизвестен виц. Истериичното ехо се блъскаше в стените, докато Джил плачеше от болка.

Изведнъж тя почувства серия леки тласъци и миг по-късно парчето чужда плът се измъкна от нея, а смехът бавно угасна. Джил стоеше неподвижно, със затворени очи. Бореше се с болката. Когато накрая успя да се изправи и обърне, видя Фред Капър да си вдига ципа.

— Беше страхотно, сладурче. Тия писъци ме подлудяват.

А Джил се чудеше какво ли животно ще излезе от него като стане на деветнайсет. Той забеляза, че ѝ тече кръв.

— Измивай се и пристигай на Сцена 12. Започваш днес следобед.

След този първи опит, останалото бе лесно. Джил започна да работи редовно във всички студии: „Уорнър Брадърс“, „Парамаунт“, „MGM“, „Юнивърсъл“, „Кълъмбия“, „Фокс“. Всъщност, навсякъде с изключение на „Дисни“, където сексът не съществува.

Ролята, която играеше в леглото, беше фантастична. Правеше я умело, подготвяше се като за истински филм. Четеше книги по източна еротика, купуваше мехлеми и стимуланти от секс-магазина на булевард „Санта Моника“. Имаше лосион с лек аромат на хвойна, донесен от Изтока от нейна приятелка стюардеса. Научи се да масажира любовниците си бавно и чувствено.

— Легни и мисли какво правя с тялото ти — шепнеше им тя. Втриваше лосиона в гърдите на мъжа, надолу към стомаха и слабините, с нежни, въртеливи движения. — Затвори очи и се наслаждавай.

Пръстите ѝ бяха леки като крилца на пеперуда, пърхащи по тялото му. Милваха го, докато получи ерекция. Тогава взимаше порасналия penis в ръка и нежно го галеше. Играеше с език надолу между краката му, докато той не започваше да се гърчи от удоволствие. Продължаваше още по-надолу, чак до пръстите, след което го обръщаше и повтаряше всичко отначало. Когато членът на мъжа бе

мек, поставяше главичката му между устните на влагалището и бавно го вмъкваше в себе си. Чувстваше го как расте и се втвърдява. Учеше ги на „водопада“, как да стигат до върха и да спират точно преди оргазма, после отново и отново да се изкачват, до самото-изпразване, превърнало се в експлозия на екстаза, Те получаваха своето удоволствие, обличаха се и си тръгваха. Никой не оставаше по-дълго, за да изпита с нея петте най-хубави минути от секса, нежната прегръдка след акта, мирния оазис в ръцете на любимия.

Ролите, които даваха на Джил, бяха твърде евтина цена за удоволствието, с което даряваше директори на продукция, асистенти, режисьори и продуценти. Стана известна като „горещото дупенце“ и всеки искаше да вземе своя дял. Джил им го даваше. След всеки път у нея оставаше все по-малко себеуважение и любов и все повече горчивина и омраза.

Не знаеше как и кога, но бе убедена, че един ден този град ще плати за всичко, което ѝ бе сторил.

През последвалите няколко години Джил се появи в десетки филми, телевизионни предавания и реклами. Играеше секретарката, поздравяваща с: „Добро утро, господин Стивънс“; детегледачката, която казваше: „Не се безпокойте. Прекарайте една приятна вечер. Аз ще сложа децата да спят.“, момичето от асансьора: „Шести стаж“; красавицата със скиорския екип, която доверяваше: „Всичките ми приятели носят «Дейнтис»“. Но нищо не се случваше. Беше безименно лице от тълпата. Беше в Бизнеса, но извън него. Не можеше да понесе мисълта, че ще прекара живота си така.

През 1966 майката на Джил почина и тя отиде в Одеса за погребението. В късния следобед присъстваха по-малко от десетина души и нито една от жените, за които майка ѝ бе работила цял живот. Някои от вярващите бяха там, мълвяха клетви за пришествието. Джил помнеше ужаса на тези събирания. Все пак майка ѝ бе открила някакво убежище в тях, тамян за измъчващите я демони.

Познат глас каза тихо:

— Здравей, Джоузефин.

Обърна се и застана пред него. Гледаше я сякаш никога не са се разделяли, сякаш винаги са принадлежали един на друг. Годиците бяха отпечатали на лицето му зрелост, доукрасена със сиви шарки по слепоочията. Но въпреки това, той беше същият Дейвид, нейният Дейвид. И все пак бяха чужди.

Той каза:

— Много съжалявам за майка ти.

— Благодаря ти, Дейвид — тя чу собствения си глас. Като реплики от пиеса.

— Искам да говоря с теб. Ще може ли да се срещнем довечера?
— в гласа му се четеше напрегната молба.

Тя мислеше за последната им нощ заедно, за копнежа му, за обещанията и мечтите. Отговори:

— Добре, Дейвид.

— На езерото? Имаш ли кола?

Тя кимна.

— Ще те чакам там след час.

Сиси стоеше пред огледалото гола, готова да се облече за вечеря, когато Дейвид се върна. Влезе в спалнята и започна да я гледа. Можеше да оцени жена си напълно безстрастно, защото не изпитваше никакви чувства към нея. Беше красива. Сиси се грижеше за тялото си, поддържаше го с диети и упражнения. То беше нейното най-голямо богатство и Дейвид имаше причини да смята, че тя е достатъчно либерална да го споделя с други — с учителя по голф, с инструкторите по ски и пилотаж. Не я винеше за това. Много време мина, откакто не беше лягал с нея.

В началото наистина вярваше, че ще получи развод, когато мама Кениън умре. Но мама Кениън бе жива и здрава. Дейвид не можеше, да разбере дали са му свили номер или е станало чудо. Година след сватбата каза на Сиси:

— Мисля, че е време да поговорим за развода.

Сиси попита:

— Какъв развод? — и когато забеляза сащисания му поглед се разсмя. — На мен *ми харесва* да бъда госпожа Дейвид Кениън, скъпи. Наистина ли мислиш, че ще те отстъпя на оная малка полска курва?

Той ѝ отпра шамар.

На другия ден отиде при адвоката си. Когато завърши, адвокатът каза:

— Мога да го направя, Дейвид, но ако Сиси е решила да ти виси, ще отидат много пари.

— Направи го.

Когато получи документите за развода. Сиси се заключи в спалнята на мъжа си и изгълта свръхдоза приспивателно. Дейвид и двама слуги трябваше да разбият вратата. Сиси лежа в болницата два дни на косъм от смъртта. Той я посети в частната клиника.

— Съжалявам, Дейвид — каза тя. — Не искам да живея без теб. Това е толкова просто.

На сутринта той оттегли иска за развод.

Това се бе случило преди близо десет години. Оттогава бракът бе станал нелеко бреме за Дейвид. Вече владееше изцяло империята на Кениън и влагаше цялата си енергия в нейното управление. Откри чисто физическо облекчение сред множеството момичета, които държеше в разни градове по света, където бизнесът му го отвеждаше. Но никога не забрави за Джоузефин.

Дейвид нямаше представа какво изпитва тя към него. Искаше да разбере и все пак се плашеше от това. Тя имаше пълно право да го мрази. Когато научи за смъртта на майка ѝ, отиде на погребението само за да я види. В мига, в който я погледна, разбра, че нищо не се е променило. Не и за него. Годишите изведнъж се свиха и той бе все така влюбен, както и преди.

„Искам да говоря с теб... да се срещнем довечера...“

„Добре, Дейвид.“

„Езерото.“

Сиси се обърна и видя съпруга си, който я наблюдаваше.

— Най-добре побързай и се преоблечи, Дейвид. Закъсняваме.

— Имам среща с Джоузефин. Ако тя се съгласи, ще се ожена за нея. Крайно време е да приключим с този фарс, не мислиш ли?

Гледаше го изправена, голата ѝ фигура се отразяваше в огледалото.

— Остави ме да се облека — каза тя.

Дейвид кимна и излезе от стаята. Ходеше напред-назад из огромния хол и се готвеше за скандала. След всички тези години Сиси не би трябвало да се държи така за един брак, който не бе повече от куха черупка. Щеше да ѝ даде каквото...

Чу звук от колата на Сиси. Тя запали и гумите ѝ изсвириха надолу по алеята. Дейвид се спусна към предната врата. Видя как мазератито летеше към магистралата. Бързо влезе в неговата кола, запали двигателя и се понесе по алеята да я настигне.

Като стигна до магистралата, колата ѝ тъкмо изчезваше в далечината. Настъпи здраво газта. Мазератито бе по-бързо от неговия Ролс-Ройс. Натисна до дупка педала: 110... 120... 130. Колата ѝ не се виждаше.

140... 150... никаква следа от нея.

Стигна до върха на малко възвишение и оттам забеляза колата като малка играчка, която взимаше завой далеч пред него.

Центробежната сила носеше колата на една страна, гумите се бореха с нея, опитващи се да запазят сцеплението с пътя. Мазератито се завъртя и изрева отново към магистралата, влезе в завоя, изгуби изведнъж равновесие, удари се в мантинелата, политна във въздуха като катапулт и се затъркаля надолу през полето.

Дейвид измъкна безчувственото тяло на Сиси и от купето миг преди резервоарът да избухне.

Беше шест часът на следващата сутрин, когато главният хирург излезе от операционната и каза на Дейвид:

— Ще живее.

Джил пристигна на езерото точно преди залез слънце. Спря на брега. Изключи мотора и се унесе в звуците на вятъра, изпълващи въздуха. „Не знам дали съм била по-щастлива някога — помисли тя и веднага се поправи. — Не, била съм. Тук, с Дейвид.“

Припомни си как тялото му се бе спуснало върху нейното, как ѝ премаляваше от желание. Всичко онова, което рушеше щастието им, свърши. Почувства го в мига, в който видя Дейвид. Все още бе влюбен в нея. Знаеше го.

Гледаше кървавочервеното слънце как потъва бавно в далечните води. Падна мрак. Желаше Дейвид да побърза.

Измина час, после два и въздухът се охлади. Седеше в колата тихо и неподвижно. Гледаше как мъртвешки бледата луна изплува в небето. Слушаше нощните звуци наоколо и си казваше: „Дейвид пристига.“

Седя цяла нощ и на сутринта, когато слънцето започна да залива хоризонта, тя запали колата и се прибра у дома, в Холивуд.

Джил седна пред тоалетната си масичка и се загледа в огледалото. Откри едва забележима бръчка в ъгъла на окото си и се намръщи. „Не е честно — помисли. — Мъжът може да не се грижи изобщо. Може да има сива коса, шкембе и лице като пътна карта, но никой няма да му каже нищо. Но ако жената има само една малка бръчица...“

Започна да се гримира. Боб Шифър, най-големият гримьор на Холивуд, я бе научил на някои от техниките си. Джил нанесе подложка с фон дьо тен, вместо с пудра, както правеше някога. Пудрата изсушава кожата, а фон дьо тенът я държи влажна. После се спря на очите, гримът на долния клепач трябваше да бъде с три-четири тона по светъл от останалия грим, по този начин сенките се омекотяваха. Сложи съвсем малко сенки, за да придаде повече цвят на очите си. След това постави изкуствените мигли върху собствените си, като зави крайчетата им под четиридесет и пет градуса. Съвсем лек слой лепило „Дуо“ крепеше изкуствените мигли, които правеха очите да изглеждат по-големи. За да им придаде по-завършен вид, нарисува малки точки под естествените си мигли. После си сложи червило, напудри устните си и постави втори слой червило. Бузите си покри с руж, напудри лицето си, като избягваше местата около очите, където пудрата щеше да подчертае бръчките.

Джил се облегна назад и огледа ефекта в огледалото. Изглеждаше красива. Някой ден щеше да прави номера с лентата, но слава Богу, имаше още години дотогава.

Джил познаваше по-възрастни актриси, които го използваша. Залепваха парчета скоч точно под линията на косата. Към тях прикрепваха конци, които връзваха около главата и прикриваха под косата. Ефектът беше, че набръчканата кожа на лицето изглеждаше изпъната без скъпите и болезнени пластични операции. Друг вариант се използваше за увиснали гърди. Скоч, залепен в единия край под гърдата, а в другия горе, на по-здравата кожа, осигуряваше просто временно решение на проблема. Гърдите на Джил бяха все още твърди.

Привърши с ресането на меката си черна коса, хвърли последен поглед в огледалото, после към часовника и осъзна, че трябва да побърза.

Имаше прослушване за „Шоуто на Тоби Темпъл“.

Еди Бериган, директор на продукцията 6, „Шоуто на Тоби Темпъл“, бе женен. Уговаряше си апартамента на един приятел три пъти седмично. Един ден бе запазен за любовницата на Бериган, а другите два — за това, което наричаше „стари таланти“ и „нови таланти“.

Джил Касъл беше нов талант. От неколцина приятели чу, че тя прави страхотно „пътешествие около света“ и разкошен минет. Еди бе навит да я опита. Тъкмо се бе появила роля в скеч точно за нея. Всичко, което се искаше, беше да изглежда секси, да каже няколко изречения и да излезе.

Джил прочете ролята пред Еди и той остана доволен. Не беше Кейт Хепбърн, но и ролята не го изискваше.

— Взимаш я — каза той.

— Благодаря ти, Еди.

— Ето ти сценария. Репетициите започват утре сутрин, десет нула нула. Бъди на време и си научи думите.

— Разбира се — тя чакаше.

— Ъ-ъ... Какво ще кажеш да се видим днес следобед за по едно кафе?

Джил кимна.

— Един приятел има апартамент на „Аргайл“ 9513. Алертън.

— Знам го къде е — казва Джил.

— Апартамент шест О. В три часа.

Репетициите минаха гладко. Щеше да стане добро предаване. Тази седмица сред дарованията бяха ефектен танцов състав от Аржентина, популярна рок група, фокусник, който караше всичко наоколо да изчезва и една голяма певица. Липсваше само Тоби Темпъл. Джил попита Еди Бериган за отсъствието му.

— Да не е болен?

Еди изсумтя.

— Болен като лисица. Селяндурите да репетираат, докато старият Тоби купонясва. Ще дойде в събота, ще запише предаването и ще изчезне.

Тоби Темпъл се появи в събота сутринта. Развяваше се из студиото като крал. От ъгъла на сцената Джил гледаше как влиза; следван от тримата си лакеи, Клифтън Лоурънс и двама-трима стари комици. Спектакълът я изпълваше с напрежение. Знаеше всичко за Тоби Темпъл. Беше егоист, който, според слуховете, се хвалеше, че е спал с всяка по-красива актриса в Холивуд. Никоя не му бе отказала. О, да, Джил бе слушала за Великия Тоби Темпъл.

Режисьорът, нисък, нервен човек на име Хари Дъркин, запозна участниците с Тоби. Той бе работил с повечето от тях. Холивуд бе малко селце и лицата скоро ставаха познати. Тоби не бе срещал Джил Касъл. Изглеждаше красива в бежовата ленена рокля, хладна и елегантна.

— Ти какво играеш, скъпа? — попита Тоби.

— Аз съм в космонавтския скеч, господин Темпъл.

Той я удостои с топла усмивка и каза:

— Приятелите ме наричат Тоби.

Актьорите започнаха работа. Репетицията вървеше необичайно гладко и скоро Дъркин разбра защо. Тоби се фукаше пред Джил. Беше спал с всички останали момичета в шоуто, а Джил беше предизвикателство.

Скечът, който направи Тоби, беше върхът на шоуто. Той даде на Джил още две изречения и набързо ѝ изработи още една смешна част. Когато репетицията приключи, Тоби ѝ каза:

— Какво ще кажеш за едно питие в моята гримьорна?

— Благодаря, не пия — Джил се усмихна и се отдалечи. Имаше среща с директора на продукцията, която бе по-важна от Тоби Темпъл. Тоби беше само един изстрел. Директорът на продукцията означаваше стабилна работа.

Когато записаха предаването на вечерта, то стана страхотен успех. Едно от най-добрите шоуто на Тоби Темпъл.

— Още един хит — каза Клифтън на Тоби. — Космонавтският скеч беше върхът на всичко.

Тоби се ухили.

— Да. Харесва ми малката. В нея има нещо.

— Хубавка е — каза Клифтън.

Всяка седмица беше различно момиче. Всички имаха по нещо, всички лягаха с Тоби и се превръщаха във вчерашен повод за разговор.

— Уреди да дойде да вечеря с нас, Клиф.

Това не беше молба. Беше заповед. Преди години Клифтън щеше да каже на Тоби да си го направи сам. Но в тези дни, когато Тоби искаше нещо от теб, ти беше длъжен да го направиш. Той бе крал, това бе неговото кралство, и ако не искаш да бъдеш в изгнание, трябваше да си на услугите му.

— Разбира се, Тоби — каза Клифтън. — Ще го уредя.

Клифтън слезе долу в съблекалните, където танцьорките и жените участнички се преобличаха. Почука веднъж на вратата и влезе. Вътре имаше десетина момичета в различни фази на събличане, които изобщо не му обърнаха внимание, освен да го поздравят. Джил бе свалила грима и тъкмо си слагаше всекидневните дрехи. Клифтън се приближи и каза:

— Беше много добра.

Джил го погледна в огледалото с безразличие.

— Благодаря.

Едно време щеше да се развълнува от такава близост с Клифтън Лоурънс. Той би могъл да отвори пред нея всяка врата в Холивуд. Сега всички знаеха, че е само един от лакеите на Тоби Темпъл.

— Имам добри новини за теб. Господин Темпъл желае да се види с теб на вечеря.

Джил леко докосна косата си с пръсти и каза:

— Кажете му, че съм уморена. Отивам да си легна — и излезе.

Тази вечеря бе ужасна. Тоби, Клифтън Лоурънс и режисьорът Дъркин седяха на първата маса в „Ла Рю“. Дъркин предложи да

поканят две-три от танцьорките, но Тоби гневно отхвърли идеята. Оберкелнерът попита:

— Готови ли сте с поръчката, господин Темпъл?

Тоби посочи към Клифтън и каза:

— Да. Поръчайте нов език за този идиот тук.

Клифтън се присъедини към смеха на останалите. Лъжеше се, че Тоби просто се шегуваше. Тоби го сряза:

— Помолих те за най-простото нещо — да поканиш момичето на вечеря. Кой ти каза, че трябва да я плашиш?

— Беше уморена — обясни Клифтън. — Каза, че...

— Няма курва, която да е толкова уморена, че да не иска да вечеря с мен. Нещо си й казал и си я разкарал — Тоби повиши тон. Хората на съседната маса се обърнаха да гледат. Той им пусна момчешката си усмивка и продължи. — Това е прощална вечеря, момчета — и посочи към Клифтън. — Дарява си мозъка на зоопарка.

От масата се разнесе смях. Клифтън се насили да се усмихне, но под масата ръцете му бяха свити в юмруци.

— Знаете ли колко е тъп? — Тоби попита хората на съседната маса. — В Полша се разправят вицове за него.

Смехът се усили. Клифтън искаше да стане и да си тръгне, но не посмя. Дъркин седеше смутен, но предвидливо мълчеше. Тоби вече бе привлякъл вниманието на няколко близки маси. Отново извиси глас, като чаровно им се усмихваше:

— Клиф приема глупостта си с достойнство. Когато се пръкнал, родителите му едва не се сбили за него. Майка му претендирала, че не е неин син.

Слава Богу, вечерята най-накрая приключи. Но утре историите за Клифтън Лоурънс щяха да се разнасят из целия град.

Клифтън лежеше в леглото си и не можеше да заспи. Питаше се защо позволява на Тоби да го унижава. Отговорът бе прост: пари. Доходите му от Тоби Темпъл бяха в размер на четвърт милион годишно. Клифтън живееше разточително и щедро и не бе спестил нито цент. При липсата на други клиенти, той имаше нужда от Тоби. Там беше проблемът. Тоби знаеше това и го държеше на въдицата със

зъби и нокти. Клифтън трябваше да напусне преди да бе станало твърде късно.

Страхуваше се, че вече е твърде късно.

Озова се в капана на това положение, заради привързаността си към Тоби: наистина го обичаше. Бе наблюдавал как Тоби погубва другите — жени, излъгали се да се влюбят в него, комици, осмелили се да го конкурират, критици, посмели да го хулят. Но те бяха *други*. Клифтън никога не бе мислил, че Тоби ще се обърне срещу него. Двамата бяха толкова близки, Клифтън бе направил толкова много за него.

Ужасяваше се при мисълта за това какво крие бъдещето.

При нормални обстоятелства, Тоби не би удостоил Джил Касъл с нещо повече от още един поглед. Но той не бе свикнал да му бъде отказвано каквото и да е. Отказът на Джил бе само допълнителна примамка. Покани я на вечеря отново. Когато Джил отклони поканата, Тоби прие, че тя играе някаква глупава игра и реши да я забрави. Но все пак оставаше иронията, че ако това бе само игра, тя едва ли би могла да го надхитри. Той познаваше жените твърде добре. Не, Тоби усещаше, че Джил наистина *не* желае да излезе с него и тази мисъл го дразнеше. Не можеше да я избие от главата си.

Уж случайно. Тоби спомена пред Еди Бериган, че може да се окаже добре да използват Джил Касъл в следващото шоу. Еди й телефонира. Тя му отговори, че е заета с роля в Уестърн. Когато Еди докладва на Тоби, комедиантът бе бесен.

— Кажи й да отмени всичко друго — отсече той. — Ще й платим повече. За Бога, това е предаване номер едно в ефира. Какво й става на тая въртоглава курва?

Еди отново се обади и каза на Джил за намеренията на Тоби.

— Наистина те иска пак, Джил. Не можеш ли да го направиш?

— Съжалявам. Имам роля в „Юнивърсъл“. Не мога да я нарежа.

Не можеше и да опита дори. Актрисите в Холивуд не напредват като се махат от студиото, когато им скимне. Тоби Темпъл не

означаваше нищо, освен еднократна работа. На следващата вечер Големият Мъж лично й телефонира. Гласът му бе топъл и ласкав.

— Джил? Обажда се твойт малък стар съактьор, Тоби.

— Здравейте, господин Темпъл.

— Ей! Я, стига. Това с „господина“ от кой филм е? — никакъв отговор. — Обичаш ли бейзбол? — попита Тоби. — Имам две места в ложата...

— Не, не обичам.

— И аз — той се засмя. — Изпитвах те. Слушай, какво ще кажеш да вечеряш с мен в събота? Откраднах готвача на „Максим“ от Париж...

— Съжалявам. Имам среща, господин Темпъл — нямаше и намек на заинтересованост в гласа й.

Тоби усети как стиска слушалката по-силно.

— А кога си свободна?

— Аз работя много и не излизам често, но все пак ви благодаря за поканата.

Линията прекъсна. Кучката му затвори — някаква шибана статистка затвори на Тоби Темпъл! Нямаше жена, която да не даде година от живота си за една нощ с него, а тая тъпа путка го разкара! Обзе го страшна ярост, която се изля върху всички наоколо. Нищо не беше както трябва. Сценарият — боклук, режисьорът — кретен, музиката — ужасна, актьорите — въшкари. Повика Еди Бериган, директора на продукцията, в гримьорната си.

— Какво знаеш за Джил Касъл? — натърти Тоби.

— Нищо — Еди отговори светкавично. Не беше глупак. Както и всички останали от предаването, той знаеше съвсем точно какво става. Както и да се обърнеха нещата, нямаше да го хванат натясно.

— Чука ли се?

— Не, сър — твърдо каза Еди. — Ако го правеше, щях да знам.

— Искам да я провериш — нареди Тоби. — Разбери дали си има приятел, къде ходи, какво прави — ясно ти е какво искам, нали?

— Да, сър — каза Еди сериозно.

В три часа на другата сутрин Еди бе събуден от телефона в спалнята.

— Какво научи? — попита гласът.

Еди седна на кревата и се помъчи да се събуди.

— Кой, по дяволите... — изведнъж разбра кой е на другия край.

— Проверих — каза бързо. — Има чисто медицинско.

— Не те питах за шибаното й медицинско — сръза го Тоби. — Спи ли с някого?

— Не, сър. С никого. Разпитах всичките си приятели в града. Всеки я харесва, защото е добра актриса — говореше бързо, мъчеше се да убеди мъжа на другия край. Ако Тоби Темпъл научи, че е спал с Джил, че тя е предпочела *него* пред Тоби, Еди нямаше да има повече работа в този град. Наистина *бе* говорил с останалите директори на продукцията. Всички бяха на същото мнение. Никой не желаше Тоби Темпъл за враг. Дадоха си обет за мълчание. — Не ходи с *никого*.

Гласът на Тоби се смекчи:

— Ясно. Значи, че е просто малко луда, а?

— Предполагам — каза Еди с облекчение.

— Ей, ама аз да не те събудих?

— Не, не. Всичко е наред, господин Темпъл.

Всичко беше наред, само дето Еди не заспа повече.

Разсъждаваше какво щеше да го сполети, ако истината излезе наяве.

Защото това *бе* градът на Тоби Темпъл.

Тоби и Клифтън Лоурънс обядваха в парк-клуба „Хилкрест“. Той *бе* създаден поради обстоятелството, че съвсем малко от луксозните парк-клубове приемаха евреи. Това ограничение се спазваше толкова строго, че веднъж десетгодишната дъщеря на Гручо Маркс, Мелинда, *бе* извадена от басейна в клуб, в който *бе* поканена от техни приятели италианци. Когато разбра за случилото се, Гручо телефонира на управителя на клуба, и каза:

— Слушай, дъщеря ми е само *половин* еврейка. Ще я пуснеш ли до кръста във водата?

Като резултат от подобни инциденти, няколко влиятелни евреи, които обичаха да играят голф, тенис, карти и най-вече да дразнят антисемитите, се събраха и основаха собствен клуб, в който допускаха само евреи. „Хилкрест“ *бе* изграден в красив парк на няколко мили от

Бевърли Хилс, и бързо се прочу с най-добрия бюфет и най-сладката приказка в града. Италианците даваха мило и драго да влязат в жест на толерантност, управата разреши няколко не-евреи да бъдат допускани.

Тоби винаги сядаше на комедийната маса. Там зевзеците на Холивуд се събираха да обменят вицове и да се затапват един друг. Обаче днес Тоби имаше друго наум. Заведе Клифтън на по-отдалечена маса.

— Имам нужда от съвет, Клиф — каза той.

Дребният агент вдигна изненадано очи. От дълго време Тоби и не бе искал съвети от него.

— Разбира се, драги.

— Това момиче — започна Тоби и Клифтън изведнъж разбра всичко. Половината град вече знаеше историята. Най-големият виц в Холивуд. Един журналист дори го описа със сменени имена. Тоби прочете статията и изкоментира:

— Чудя се кой ли е тоя дрисльо?

Големият любовник хлътнал по маце, което го разкарало. Имаше само един начин да се овладее положението.

— Джил Касъл — продължи Тоби, — помниш ли я? Хлапето от телевизията?

— А, да, много привлекателно момиче. Какъв е проблемът?

— Да ме вземат дяволите, ако знам — призна Тоби. — Всеки път, когато я каня на среща, ми казва „не“.

Клифтън рискува:

— Защо не спреш да я каниш?

— Ей това му е шантавото, приятел. Не мога. Само между мен, теб и кура ми, никога не съм искал повече друга курва в живота си. Стигнах до там, че не мога да мисля за нищо друго — усмихна се самоуверено и продължи. — Казах ли ти, че е шантаво? Бил си достатъчно в течение, Клиф. Какво да правя?

За един кратък миг Клифтън се изкуши да му каже истината. Но не можеше просто така да го осведоми, че момичето на неговите мечти спи с всеки помощник директор на продукцията, който ѝ дава работа за един ден. Не и ако държеше на Тоби като клиент.

— Имам една идея — предложи Клифтън. — Тя сериозно ли гледа на играта си?

— Да. Амбициозна е.

— Добре тогава. Направи й предложение, което не може да не приеме.

— Какво имаш предвид?

— Дай купон у вас.

— Нали ти казах, че не иска...

— Чакай да свърша. Покани шефовете на студиите, продуценти, режисьори — хора, които могат да й помогнат. Ако наистина иска да стане актриса, би трябвало да умира да се срещне с тях.

Тоби набра номера й.

— Здравсти, Джил.

— Кой се обажда? — попита тя.

Всеки в тая страна познаваше гласа му, а тая питаше кой се обажда?

— Тоби. Тоби Темпъл.

— О — този звук можеше да значи всичко.

— Слушай, Джил, давам малка вечеря в къщи другата сряда и... — чу я как се готви да откаже и забърза — и съм поканил Сам Уинтърс, шефа на „Пан Пасифик“, още някои други шефове, някой друг продуцент, режисьори. Мисля, че за теб ще бъде добре да се срещнеш с тях. Свободна ли си?

След възможно най-кратката пауза Джил Касъл каза:

— Сряда вечерта. Да, свободна съм. Благодаря ти, Тоби.

Никой от тях не подозираше, че това е съдбовна среща.

На терасата свиреше оркестър, келнери в ливреи разнасяха табли с ордъври и чаши шампанско.

Когато Джил пристигна с четиридесет и пет минути закъснение, Тоби нервно се втурна да я посрещне. Носеше семпла копринена рокля, а черната й коса меко се спускаше върху раменете. Изглеждаше страхотно. Тоби не можеше да откъсне очи от нея. Джил съзнаваше, че изглежда красива. Изми и много внимателно среса косата си, а после отдели много време на грима.

— Има много хора, с които искам да те запозная.

Хвана я за ръката и я поведе през огромната приемна към символичния хол. Джил спря на входа и огледа гостите. Почти всички лица ѝ бяха познати. Срещаше ги по кориците на „Тайм“, „Лайф“, „Нюзуик“, „Пари Мач“, „Оджи“ или на екрана. Това беше *истинският* Холивуд. Това бяха тези, които правеха филмите. Джил си представяше хиляди пъти този миг, как ще бъде с тях, ще разговаря. Сега, в действителност ѝ беше трудно да повярва, че всичко това е истина.

Тоби ѝ поднесе чаша шампанско. Хвана я за ръката и я заведе до един мъж, окръжен от цяла група хора.

— Сам, искам да се запознаеш с Джил Касъл.

Сам се обърна.

— Здравей, Джил Касъл — гласът му бе приятелски.

— Джил, това е Сам Уинтърс, Вождът на „Пан Пасифик Студиоус“.

— Знам кой е господин Уинтърс — каза Джил.

— Джил е актриса, Сам, дяволски умна актриса. Можеш да я използваш. Изобщо, защо не вкараш малко класа сред твоите вагабонти?

— Ще го имам предвид — каза учтиво Сам.

Тоби стисна силно ръката на Джил.

— Хайде, ела, скъпа. Искам всички да те видят.

До края на вечерята Джил се запозна с трима шефове на студии, половин дузина важни продуценти, трима режисьори, няколко писатели и репортери от вестниците и телевизията, десетки звезди. По време на вечерята седна отдясно на Тоби. Слушаше различните разговори, погълната от чувството да бъде вътре за пръв път...

— ... бедата с епичните продукции е, че една да се провали и съсипе цялата студия, Фокс се държи на нокти и чака какво ще стане с „Клеопатра“.

— ... видя ли новия филм на Били Уайлдър? Сензация!

— Ами? Повече ми харесваше, когато работеше с Бракет. Бракет си беше класа...

— Били е талантлив.

— ... и изпратих аз на Пек сценария миналата седмица, а той пощуря като го видя. Обеща да ми отговори до ден-два.

— ... получих покана да видя новия гуру — Криши Прамананада. И, драги, оказа се, че съм го срещал. Бях на неговата

бармицва.^[1]

— ... проблемът с бюджета на филма е, че когато предложиш два, докато получиш отговора напечатан, ръстът на инфлацията плюс проклетите профсъюзи го вдигат на три или четири.

„Милиона — помисли Джил, развълнувана. — Три или четири милиона.“ Припомни си безкрайните разговори за центове в „Шваб“, където постоянните клиенти, Оцелелите трескаво се тъпчеха един друг с огризки информация за това какво правят студията. А хората на тази маса бяха *истински* оцелелите, тези, които правеха всичко в Холивуд.

Това бяха хората, които затваряха вратите пред Джил Касъл, които не й даваха шанс. Всеки от тях би могъл да промени живота й, но никой нямаше и пет минути да отдели за нея. Погледна към продуцента, който летеше из облаците с голям нов музикален филм. Той й бе отказал дори прослушване.

На другия край на масата известен комедиен режисьор въодушевено приказваше със звездата на последния си филм. Той дори не бе пожелал да я види.

Сам Уинтърс говореше с шефа на друга студия. Джил бе пратила телеграма на Уинтърс с молба да я гледа в телевизионното предаване. Той не си бе направил труда да отговори.

Щяха да платят за всички удари и обиди. Те и всички останали в този град, отнесли се с нея толкова кално. Точно сега тя не означаваше нищо за хората тук, но един ден щеше. О, да. Един ден щеше да значи.

Храната бе превъзходна, но Джил бе твърде заета, за да забележи какво яде. Когато вечерята свърши, Тоби се изправи и каза:

— Хей! Да побързаме, ако не искаме да изтървем началото на филма.

Хванал Джил за ръката, той я поведе към широкия киносалон, където щяха да гледат филм.

Салонът бе подреден така, че шейсет души спокойно можеха да гледат към екрана от фотьойли и канапета. Отворен бюфет със сладки стоеше в единия край, а в другия имаше пълна машина за пуканки.

Тоби седна до Джил. Тя усещаше очите му върху себе си по време на цялата прожекция. Когато филмът свърши и лампите светнаха, поднесоха кафе и кекс. След половин час купонът взе да се разотива. Повечето гости имаха работа рано на другия ден.

Тоби бе застанал на пътната врата и се сбогуваше със Сам Уинтърс, когато Джил мина покрай него.

— Хей, къде отиваш? Ще те закарам у вас.

— Аз съм с кола — мило отговори Джил. — Благодаря за хубавата вечер, Тоби.

И си тръгна.

Тоби остана като гръмнат. Не можеше да повярва как тя се отдалечава. Имаше планове за вечерта. Щеше да заведе Джил горе в спалнята и... Дори бе избрал музиката! „Всяка жена тази вечер с благодарност би скочила в леглото ми — помисли си той.“ Всяка звезда, не някаква тъпа статистка. Джил Касъл бе адски, адски тъпа да се откаже от подобно нещо. Доколкото разбираше Тоби, всичко приключи. Получи урок.

Никога повече нямаше да говори с Джил.

Тоби телефонира на Джил в девет на следващата сутрин. Отговори му телефонен секретар: „Здравейте, това е Джил Касъл. Съжалявам, но не съм вкъщи. Ако оставите името и телефонния си номер, ще ви позвъня като се върна. Моля изчакайте сигнала. Благодаря.“ Чу се остър звук.

Тоби стоеше, стиснал слушалката. Затвори с трясък без да остави съобщение. По дяволите, как щеше да говори с механичен глас? Миг по-късно набра отново. Изслуша записа и каза:

— Имаш най-добрия дублаж в града. Трябва да го използваш. Обикновено не търся втори път момичета, които кльопат и бягат, но в твоя случай ще направя изключение. Какво ще кажеш за вечеря в... — линията прекъсна. Бе говорил твърде дълго за проклетата лента. Стоеше замръзнал на мястото си, чувстваше се като глупак. Вбеси се, че трябва да набира отново, но го направи за трети път и продължи:

— Както казах преди професорът да ме прекъсне, какво ще кажеш за тази вечер? Ще чакам да се обадиш.

Остави телефона си и затвори.

Тоби чака неспокойно цял ден, но тя не се обади. Около седем си каза „Майната ти. Това беше последният шанс, скъпа.“ Този път вече — край. Грабна тефтерчето с телефоните и започна да го прелиства. Вътре нямаше никой, който да го заинтересува.

[1] Еврейски ритуал, според който на тринайсет години децата достигат пълнолетие. Дава се празненство в тяхна чест, на което танцуват с възрастните. — бел.пр. ↑

Това беше най-голямата роля в живота на Джил.

Нямаше представа защо Тоби я иска толкова, след като може да има всяко момиче в Холивуд, а и нямаше значение, факт беше, че я желае. Дни наред Джил не беше в състояние да мисли за нищо друго освен за вечерята и как всички там — всички тези важни хора — се тълпяха около Тоби. Биха направили всичко за него. Джил трябваше някак да открие начин Тоби да направи нещо за нея. Разбираше, че трябва да бъде много умна. Слуховете за Тоби говореха, че веднъж легнал с някое момиче, той губеше интерес към него. Забавляваше го преследването, предизвикателството. Джил прекарваше много време в мисли за Тоби и за начина, по който трябваше да го обработи.

Той се обаждаше всеки ден, но чак след седмица Джил се съгласи да вечеря с него отново. Беше се побъркал от радост, всички в екипа говореха само за това.

— Ако имаше изобщо такова животно — каза Тоби на Клифтън, — щях да кажа, че е любов. Всеки път, когато се сетя за Джил, получавам ерекция — захили се и добави, — а когато получа ерекция, пич, все едно закачам обява на булевард „Холивуд“.

В нощта на първата им среща Тоби взе Джил от апартамента й.

— Запазил съм маса в „Чейсън“ — каза той, убеден, че ще я впечатли.

— О? — имаше нотка на разочарование в гласа й.

Той примигна.

— Някъде другаде ли предпочиташ? — Беше събота вечер, но Тоби знаеше, че може да намери маса навсякъде — „Перино“, „Амбасадор“, „Дерби“. — Само кажи къде.

Джил се поколеба и каза:

— Ще ми се смееш.

— Няма.

— „Томи“.

Един от Мак-овете масажираше Тоби до басейна, когато Клифтън Лоурънс дойде, да го види.

— Няма да повярваш — чудеше се Тоби. — Стояхме при тия хамбургери двайсет минути. Знаеш ли къде е „Томи“? В центъра на Лос Анджелис. Знаеш ли кои ходят там? Бачкьорите. Тя е луда. Бях готов да гръмна двеста долара за нея, с френското шампанско и всичките там салтанати, а цялата вечеря ми струва два долара и четиридесет цента. После исках да я заведа в „Пип“. Знаеш ли какво стана вместо това? Разхождахме се по плажа на Санта Моника. Напълних си „Гучи-те“^[1] с пясък. Кой ходи по плажа нощем — да те утрепе някой водолаз? — поклати глава с възхищение. — Джил Касъл. Какво ще кажеш?

— Нищо — каза Клифтън сухо.

— Не искаше да дойде при мен за през нощта и аз реших, че ще спим у тях, нали така?

— Така.

— Ама не е така. Не ме пусна даже да вляза. Цунка по бузката и чао. Прибрах се сам-самичък. А кажи сега, това не е ли адска нощ за Чарли-суперзвездата?

— Ще се видиш ли пак с нея?

— Ти чуваш ли се какво говориш? Ще се видя, разбира се. Можеш да се обзаложиш на сладкия си задник!

Тоби и Джил бяха заедно почти всяка вечер. Когато Джил казваше, че не може да се срещнат, защото бе заета или имаше работа рано сутрин, Тоби изпаднаше в отчаяние. Телефонираше й десетки пъти на ден.

Той я водеше в най-лъскавите ресторанти и най-изтъкнатите частни клубове в града. Тя се отплащаше със стария кей на Санта Моника, страноприемница „Транкас“, малък френски семеен ресторант, наречен „Тес“, водеше го в „Папа Де Карлос“ и всички останали незабележими места, с които се запознава една бореца се актриса без пари. Тоби не го беше грижа къде ходят, стига да бъде с Джил.

Тя бе първият човек в живота му, който караше чувството за самота да изчезва.

Тоби вече почти се страхуваше да легне с Джил. Мислеше, че така може вълшебството да си отиде. Въпреки това я желаше повече от всяка друга жена в живота си. Веднъж на края на една среща, когато получи целувката си за лека нощ, той спусна ръка между краката ѝ и каза:

— Господи, Джил, ще полудея, ако не бъда с теб.

Тя го отблъсна и каза хладно:

— Ако само това ти е в главата, можеш да го получиш навсякъде за двайсет долара.

Блъсна вратата под носа му. После се облегна от другата страна, трепереща. Боеше се, че е стигнала твърде далеч. Стоя будна цяла нощ, разтревожена.

На другия ден Тоби ѝ изпрати диамантена гривна и Джил разбра, че всичко е наред. Върна я с внимателно обмислена бележка: „Все пак, благодаря. Караш ме да се чувствам твърде красива.“

— Струва три бона — каза гордо Тоби на Клифтън, — а тя ми я върна.

Поклати глава с недоверие.

— Какво ще кажеш за такова момиче?

Клифтън можеше да му каже точно какво мисли, но се задоволи само с репликата:

— Определено не е като другите, драги.

— Не била като другите! — възкликна Тоби. — Всички курви в тоя град гледат да не изпуснат да докопат каквото могат. Джил е първото момиче, което не дава пет пари за материалните неща. Ти да не ме обвиняваш, че съм луд по нея?

— Не — каза Клифтън. Но вече започваше да се тревожи. Знаеше всичко за Джил и се чудеше дали не е дошло време да поговори с нея.

— Нямам нищо против да вземеш Джил за клиент — каза Тоби на Клифтън. — Бас държа, че може да стане голяма звезда.

Клифтън парира предложението меко, но безкомпромисно:

— Не, благодаря, Тоби. Една суперзвезда ми е достатъчна.

Същата нощ Тоби повтори забележката пред Джил.

След първия си неуспешен опит с Джил, Тоби внимаваше да не засяга повече въпроса с леглото. Всички други момичета, с които излизаше, гледаха да му угодят. Не и Джил. Ако Тоби правеше нещо, което тя смяташе за ненормално, Джил му казваше. Една нощ Тоби отрязва някакъв мъж, който го помоли за автограф. По-късно Джил каза:

— Забавно е да бъдеш саркастичен на сцената, Тоби, но този човек остана обиден.

Тоби се върна и се извини.

Джил каза, че многото пиене е вредно за него. Той спря алкохола. След една случайна забележка за дрехите му, той смени шивача. Разрешаваше ѝ да говори неща, за които би скочил, срещу всеки друг на света. Никой нямаше право да го командва или поучава.

Освен майка му, разбира се.

Джил отказваше пари и скъпи подаръци. Тоби знаеше, че *тя* не разполага с много пари и бе още по-горд с нея. Една вечер в апартамента ѝ, докато чакаше да се облече за вечеря, видя на масичката куп сметки. Пъхна ги в джоба си и нареди на Клифтън да ги плати. Почувства го като победа. Все пак желаете да направи нещо голямо за Джил, нещо важно.

И изведнъж разбра какво точно.

— Сам, смятам да ти направя голяма услуга!

„Пази се от звездите, носещи дарове“^[2] — помисли Сам с насмешка.

— Нали си пощурял да откриеш момиче за филма на Келър? — попита Тоби. — Е, аз ти намерих.

— Познавам ли я? — попита Сам.

— Срещал си я в къщи. Джил Касъл.

Сам си спомняше Джил. Красиво лице и фигура, черна коса. Доста възрастна за тийнейджърската роля във филма на Келър. Но

щом Тоби Темпъл искаше да я пробва за ролята, Сам бе длъжен да му угоди.

— Кажи ѝ да дойде днес следобед.

Сам се погрижи пробните снимки да бъдат внимателно направени. Осигури най-добрия оператор на студиото, а Келър лично ги режисираше.

На другия ден прегледа филма. Както бе предположил, Джил бе прекалено зряла за ролята на младо момиче. Иначе не беше лоша. Липсваше ѝ единствено чар, магията, която струи от екрана.

Обади се на Тоби Темпъл.

— Погледнах пробата на Джил тази сутрин, Тоби. Снима се добре, четете правилно, но не е водещ тип. Може да печели добре от помалки роли, но ако е решила да става звезда, няма да е в тоя бизнес.

Тоби заведе Джил на вечеря, посветена на току-що пристигнал в Холивуд английски режисьор. Джил стоеше в очакване.

Отвори вратата и в мига, в който той влезе, тя усети, че нещо не е наред.

— Научил си нещо за пробните снимки — каза.

Кимна неохотно.

— Говорих със Сам Уинтърс — разказа ѝ какво бе чул от Сам, като се опита да смекчи удара.

Джил стоеше и слушаше без да промълви дума. Беше толкова сигурна. Ролята беше толкова добра. Някъде от дълбините на спомена изплува златната купа във витрината на магазина. Малкото момиче, което болезнено изживяваше копнежа и загубата; Джил усети същото чувство на отчаяние.

Тоби говореше:

— Виж, скъпа, не се притеснявай за това. Уинтърс не знае какви ги говори.

Но *той* знаеше! Тя нямаше да успее. Всички терзания, болки и надежди бяха напразни. Майка ѝ сякаш бе права — отмъстителният Бог я наказваше за нещо, което тя не знаеше. Чуваше виковете на проповедника: „Виждате ли това момиченце? То ще гори в ада за

греховете си, ако не посвети душата си на Бога и не се покае.“ Пристигна в този град с любов и мечти, а той я погуби.

Обгърна я непоносима мъка, не осъзнаваше, че плаче, докато не усети ръката на Тоби върху рамото си.

— Шшт. Всичко е наред — каза той, а нежността му я разплака още повече.

Стоеше до него и докато той я прегръщаше, му разказа за баща си, умрял в деня на раждането ѝ, за златната купа, за протестантите, за главоболията и нощите, изпълнени с ужас, с очакване Бог да я порази. Разказа му за безкрайната мръсна работа, която вземаше, за да бъде актриса, за всички провали. Някакъв дълбоко спотаен инстинкт ѝ подсказа да не говори за мъжете в живота си. Въпреки че бе започнала тази игра с Тоби, вече не претендираше за нищо. В този миг именно нейната открита уязвимост го трогна. Тя докосна вътре в него струна, която никой не бе достигал. Той извади кърпичка от джоба си и попи сълзите ѝ.

— Ако мислиш, че ти е било трудно, защо не чуеш сега *това*. Баща ми беше месар и...

Говориха до три сутринта. За първи път Тоби приказваше с момиче като с човек. Разбираше я. И как не — тя бе *той*.

Никой от двамата не разбра кой направи първата стъпка. Започнало като нежно, предразполагащо разбирателство, всичко се превърна в чувствено, животинско желание. Целуваха се жадно, той я прегръщаше силно. Тя усещаше мъжката му твърдост, притисната до себе си. Имаше нужда от него, той я събличаше, тя му помагаше и тогава го видя гол в мрака, съвсем близо до нея. И двамата горяха от желание. Легнаха на пода. Тоби влезе в нея и Джил простена от големината му. Той бавно го измъкна. Джил го притисна по-силно към себе си, вкопчи се яростно в него. Започна да я люби, да я изпълва, да я обгръща, да се слива с нея: Правеше го нежно, с любов, все по-силно, до безумно, обсебващо, надхвърлящо всичко движение. Беше екстаз, непоносимо разкъсване, бездушно животинско съвокупление. Джил викаше:

— Люби ме, Тоби! Люби ме, люби ме!

Разтърсващото му тяло бе върху нея, вътре в нея, част от нея, едно цяло с нейното.

Любиха се цяла нощ — говориха, смееха се, сякаш цял живот са били заедно.

Ако Тоби бе само привлечен от Джил преди, сега мислеше, че е луд по нея. Лежаха в леглото, той, я обгръщаше грижовно, учудено мислеше „Ето това е любовта“. Обърна се да я погледне. Тя изглеждаше топла, безпомощна и умопомрачително красива. Никога не беше обичал някого толкова много.

— Искам да се ожения за теб.

Каза го, сякаш бе най-естественото нещо на света. Тя се притисна силно към него и отговори:

— Да, Тоби — обичаше го и щеше да се омъжи за него.

Часове по-късно Джил си спомни как бе започнало всичко. Тя се нуждаеше от силата на Тоби. Искаше да го върне на всички онези, които я използваха, обиждаха, погубваха. Копнееше за отмъщение.

Сега вече щеше да го получи.

[1] GUCCI — Известна италианска марка за скъпа козметика, дрехи и обувки. — бел.пр. ↑

[2] Перифраза на известната латинска пословица: *Timeo danaos et dona ferentes* (Пази се от данайците, носещи дарове), използвана за хора със задни мисли. — бел.пр. ↑

Клифтън Лоурънс бе в беда. По някакъв начин сам си бе виновен, че остави нещата да стигнат дотам. Седеше на бара у Тоби и слушаше.

— Предложих й тази сутрин, Клиф, а тя каза „да“. Чувствам се като шестнайсетгодишно хлапе.

Опита се да не изписва шока на лицето си. Трябваше много внимателно да отработи положението. Знаеше едно: не можеше да допусне тая малка уличница да се омъжи за Тоби Темпъл. Щом се обявеше сватбата, всеки Холивудски ебач щеше да изскочи, за да каже, че е минал пръв оттам. По чудо Тоби не бе разбрал досега, но това нямаше да трае вечно. Когато научеше истината, щеше да убива. Щеше да посече всички наоколо, които му бяха докарали това на главата, а Клифтън щеше да го отнесе пръв. Не, Клифтън нямаше да допусне този брак. Изкуши се да посочи на Тоби двайсетгодишната разлика между него и Джил, но се спря. Погледна го и каза внимателно:

— Може да се окаже грешка цялото това бързане. Дълго време минава преди да опознаеш някого. Може и да промениш...

Тоби махна с ръка.

— Ти ще ми станеш кум. Мислиш ли, че тук е по-добре или горе във Вегас?

Клифтън разбра, че говори напразно. Имаше само един начин да предотврати катастрофата. Трябваше да спре Джил.

Същия ден се обади на Джил и я помоли да дойде в офиса му. Пристигна с един час закъснение, поднесе му бузата си за целувка, седна на края на дивана и каза:

— Нямам много време. Трябва да се видя с Тоби.

— Няма да трае дълго.

Клифтън я гледаше изпитателно. Беше друга Джил. Нямахте и следа от момичето, което бе срещнал преди няколко месеца. Стоеше

уверено, излъчваше сигурност, каквато не притежаваше преди. Е, и с такива момичета си бе имал работа.

— Джил, смятам да говоря направо. Ти не ставаш за Тоби. Искам да се махнеш от Холивуд — извади бял плик. — Тук има пет хиляди долара в брой. Достатъчно да отидеш, където поискаш.

Погледна го с изненадано изражение, след това се облегна назад и се разсмя.

— Не се шегувам — каза Клифтън Лоурънс. — Мислиш ли, че Тоби ще се ожени за теб, ако разбере, че си спала с всички в този град?

Тя го изглежда продължително. Искаше да му каже, че *той* е виновен за всичко това. Той и всички останали властни хора, които не и даваха шанс. Те я накараха да плаща с тяло, с гордост, с душа. Но знаеше, че няма как да я разбере. Той блъфираше. Не можеше да посмее да каже на Тоби: неговата дума срещу нейната.

Джил се изправи и излезе от офиса.

Час по-късно Тоби се обади.

Никога не бе говорил по-развълнувано.

— Не знам какво си й говорил, приятел, обаче трябва да ти отдам заслуженото. Не може да чака. Тръгваме към Лас Вегас да се женим!

Частният самолет летеше на трийсет и пет мили от международното летище в Лос Анджелис със скорост 250 възела. Дейвид Кениън се свърза с диспечерския пункт и предаде координатите си.

Беше въвн от себе си. Отиваше към Джил.

Сиси се възстанови от травмите след катастрофата, но лицето й бе лошо повредено. Дейвид я изпрати при най-добрия пластичен хирург в Бразилия. Шеста седмица получаваше от нея горещи сведения за доктора.

Преди едно денонощие Сиси се обади по телефона, за да каже, че няма да се връща. Беше се влюбила.

Дейвид не можеше да повярва на късмета си.

— Това... Това е чудесно — опита се да не падне. — Желая ви щастие на двамата с доктора:

— О, не е докторът, Дейвид — отвърна Сиси. — Това е един мъж, който притежава малка плантация тук. Изглежда точно като теб с единствената разлика, че ме обича.

Пукотът на радиостанцията прекъсна мислите му.

— Частен Три Алфа Папа, тук е Лос Анджелиското управление на полета. Открита за кацане писта 25 ляво. Зад вас е 707 на „Юнайтед“. След кацане незабавно се изтеглете до дясната рампа.

— Роджър.^[1]

Дейвид започна да се спуска, сърцето му се разтуптя. Беше на път към Джил. Щеше да я намери, да ѝ каже, че още я обича, че иска да се ожени за нея.

Мина през терминала, после на павилиона за вестници едно заглавие привлече вниманието му: „ТОБИ ТЕМПЪЛ СЕ ЖЕНИ ЗА АКТРИСА“. Прочете статията два пъти, обърна се и се запъти към бара на летището.

Три дни беше пиан, след това отлетя обратно в Тексас.

[1] Словесен код за буква R (received — прието) ↑

Меденият месец бе приказка. Тоби и Джил отлетяха с частен самолет за Лас Хадас, където бяха гости на семейство Патино в тяхната резиденция, разположена между мексиканската джунгла и брега. Младоженците се настаниха в частна вила, обкръжена с кактуси, хибискус и разноцветни бръшляни, а екзотичните птици им пееха серенади цяла нощ. Прекараха десет дни в скитане, плаване с яхта и купони. Хранеха се с деликатеси в „Легаспи“, приготвени от майстори кулинали, плуваха в басейни със свежа вода. Джил пазаруваше в изисканите бутици на „Плаза“.

От Мексико отлетяха за Биариц, където отседнаха в „Л’Отел дю Пале“, грандиозния дворец, построен от Наполеон Трети за Императрица Евгения. Новобрачната двойка играеше в казината, ходеше на борби с бикове, ловеше риба и се любеше по цели нощи.

От Баския бряг тръгнаха с кола към Гщаад, хиляда метра над морското равнище, в Бернезе Оберланд. Направиха панорамни полети над върховете, видяха Мон Блан и Матерхорн. Караха ски по Стръмните склонове, возеха се на кучешки впрягове, гощаваха се със сладкиши по алпийските забави и танцуваха. Тоби никога не се бе чувствал по-щастлив. Откри жената, която изпълни живота му. Вече не беше самотен.

Тоби би продължил медения месец вечно, но Джил копнееше да се върне у дома. Нито тези места, нито тези хора я интересуваха. Тя се чувстваше като току-що коронована кралица, държана далеч от кралството си. Джил Касъл изгаряше от желание да се върне в Холивуд. Госпожа Тоби Темпъл имаше сметки за уреждане.

ТРЕТА КНИГА

Провалът мирише. Това е смрад, която преследва като миризма. Също като кучетата, които надушват миризмата на страха в човека, хората усещат кога някой е тръгнал надолу.

Особено в Холивуд.

Всички в Бизнеса знаеха, че с Клифтън Лоурънс е свършено, дори преди самия него. Това се усещаше във въздуха около него.

Клифтън нямаше вест от Тоби и Джил вече седмица откакто се бяха върнали. Изпрати скъп подарък и остави три съобщения по телефона, на които не бе обърнато внимание. Джил. По някакъв начин тя успя да настрои Тоби срещу него. Клифтън знаеше, че трябва да сключи примирие. Той и Тоби означаваха твърде много един за друг, за да позволи на някого да се намърда между тях.

Клифтън пристигна с колата една сутрин, когато знаеше, че Тоби е на работа в студиото. Джил го видя на алеята и отвори вратата. Изглеждаше зашеметяващо красива и той й го каза. Беше приятелски настроена. Седнаха в градината да пият кафе, тя разказваше за медения месец и за местата, които посетиха.

— Съжалявам, че Тоби не ти се обади, Клиф, но нямаш представа каква лудница е тук.

Усмихна се извинително. Клифтън разбра, че е сгрешил в преценките си. Тя не бе негов враг.

— Искам да започнем отначало и да бъдем приятели — каза той.

— Благодаря, Клиф. Аз също.

Той почувства неизмеримо облекчение.

— Искам да дам вечеря във ваша чест. Ще наема частната зала в „Бистро“. Другата събота. Черна вратовръзка, стотина от най-добрите ви приятели, какво ще кажеш?

— Хубаво. Тоби ще се зарадва.

Джил изчака до деня на празненството и се обади по телефона.

— Толкова съжалявам, Клиф. Боя се, че няма да мога довечера. Малко съм уморена. Тоби смята, че е по-добре да остана в къщи.

Клифтън се опита да прикрие чувствата си.

— И аз много съжалявам, Джил. Разбирам те. Тоби ще дойде, нали?

Чу я как въздъхна.

— Боя се, че не, драги. Той не ходи никъде без мен. Но ти се забавлявай — и затвори.

Беше твърде късно да се отмени вечерята. Сметката беше три хиляди долара. Но Клифтън плати много по-висока цена. Беше останал без почетния си гост, единствения си клиент и всички събрани — шефове на студии, звезди, режисьори — всички, които означаваха нещо в Холивуд, го разбраха. Опита се да замаже положението като каза, че Тоби не се чувства добре. Точно това бе най-голямата му грешка. На другия ден взе броя на „Хералд Икзаминър“ и видя снимката на господин и госпожа Темпъл, направена предишната вечер на стадиона „Доджърс“.

Клифтън Лоурънс разбираше, че вече се бори за живота си. Ако Тоби го зареже, никой нямаше да го вземе. Нито една от големите агенции не го искаше, защото не им носеше клиенти, а той не можеше да понесе мисълта, че трябва да започне всичко отначало. Беше твърде късно. *Трябваше* да намери начин да се помири с Джил. Обади се по телефона и я помоли за среща в къщата на Тоби.

— Разбира се — каза тя. — Тъкмо снощи говорихме с Тоби, че не те виждаме напоследък.

— Пристигам след петнайсет минути — каза Клифтън. — Отиде до шкафчето с напитките и си наля двоен скоч. Вече твърде често го правеше. Лош навик е да се пие в работно време, но кого мамеше в края на краищата? Каква работа? Всеки ден получаваше важни предложения за Тоби, но не успяваше по никакъв начин да накара Величието да седне и да ги обсъди с него. В миналото говореха за всичко. Припомни си колко добре прекарваха заедно, купоните, смеха и момичетата. Бяха като близнаци. Тоби го търсеше, разчиташе на

него. А сега... Клифтън обърна още една чаша и с удоволствие забеляза, че ръцете му вече не трепереха.

Когато пристигна в дома на Тоби Темпъл, Джил пиеше кафе на терасата. Като наближи, тя го погледна и се усмихна. „Сега си продавач — помисли Клифтън. — Продай й себе си.“

— Радвам се да те видя, Клиф. Сядай.

— Благодаря, Джил.

Той седна срещу нея на голямата украсена метална маса и я загледа. Носеше бяла лятна рокля и контрастът между черната коса и златистата, загоряла кожа бе потресаващ. Изглеждаше по-млада и — единствената дума, която му идваше наум бе — невинна. Гледаше го с топли, приятелски очи.

— Искаш, ли нещо за закуска, Клиф?

— Не, благодаря. Хапнах преди час.

— Тоби го няма.

— Знам. Искях да поговорим насаме.

— Какво мога да направя за теб?

— Да приемеш извиненията ми — настоя Клифтън. Никога не бе молил никого за нищо през живота си. Сега молеше. — Ние... Аз стъпих накриво. Може би е моя грешка. Сигурно е така. Тоби е мой клиент и приятел от толкова време — аз просто исках да го предпазя — нали разбираш?

Джил кимна. Кафявите й очи го пронизваха.

— Разбира се, Клиф.

Той пое дълбоко дъх.

— Не знам дали ти е казвал, но аз дадох старта на Тоби. Знаех, че ще стане голяма звезда още като го видях за пръв път — забеляза, че е привлякъл цялото й внимание. — Имах десетки важни клиенти, Джил. Оставих ги всички, за да се посветя изцяло на кариерата на Тоби.

— Тоби ми е разказвал колко много си направил за него — каза тя.

— Така ли? — ненавиждаше вълнението в гласа си.

Джил се усмихна.

— Разказа ми как е излъгал, че Сам Голдуин се е обаждал и как въпреки това си отишъл да го видиш. Много мило от твоя страна.

Клифтън се наведе напред.

— Не искам нищо да навреди на отношенията ни с Тоби. Вземи моята страна. Забрави всичко, което стои между нас. Извинявам се, че сгреших тогава. Мислех, че предпазвам Тоби. Е, добре, сбърках. Сега мисля, че двамата сте родени един за друг.

— Така искам да бъде. И то много.

— Ако Тоби ме остави, това... аз съм мъртъв. Не говоря само за бизнеса. С него имаме... той ми е като син. Обичам го — отново се презираше за думите си, но пак каза умолително: — Моля те, Джил, за Бога...

Гласът му изхълца.

Тя дълго задържа дълбоките си кафяви очи върху него и накрая протегна ръка.

— Аз нямам зъб на никого. Ще дойдеш ли утре на вечеря?

Клифтън пое дълбоко дъх, усмихна се щастливо и каза:

— Благодаря — усети как очите му се навлажняват. — Аз... няма да го забравя. Никога.

На другата сутрин, когато Клифтън пристигна в офиса си, получи нотариално заверено писмо, че услугите му са прекратени и той вече няма пълномощия да се представя за агент на Тоби Темпъл.

Джил Касъл Темпъл бе най-вълнуващото нещо, сполетяло Холивуд от „Синемаскоуп“^[1] насам. В малкото общество, където всеки играеше играта „възхищение от дрехите на краля“, Джил използваше езика си като коса. В града, в който ласкателството беше всекидневната валута на разговора, Джил безстрашно казваше какво мисли. Тоби беше зад нея и тя размахваше властта си като пика срещу всички по-високопоставени служители в студиите. Никога не бяха изпитвали нещо подобно. Не смееха да обидят Джил, защото не смееха да обидят Тоби. Той бе най-ценната холивудска звезда и те го желяеха, нуждаеха се от него.

Тоби бе по-голям от всякога. Телевизионното предаване все още оставаше на първо място в класацията „Нилсен“ всяка седмица, филмите му носеха огромни печалби, а когато играеше в казината на Лас Вегас, приходите им се удвояваха. Тоби бе най-ярката придобивка в шоу бизнеса. Искана го за гост, с който да се снимат, за плочи, персонални участия, реклама, бенефисни събрания, филми, искаха, искаха, искаха.

Най-влиятелните хора в града даваха всичко от себе си, за да остане Тоби доволен. Бързо научиха, че за да се подмажат на Тоби, трябва да се подмажат пред Джил. Тя започна да записва всички срещи на Тоби, да организира живота му така, че в него имаше място само за онези, които тя одобряваше.

Издигна непроницаема барикада около него и никой, освен богатите, известните и имащите власт, не можеше да мине през нея. Тя бе пазителят на огъня. Малкото полякинче от Одеса, Тексас развличаше и беше развличано от губернатори, посланици, световно известни артисти и Президента на Съединените щати. Този град ѝ беше сторил ужасни неща. Но никога повече нямаше да го прави. Не и докато тя притежаваше Тоби Темпъл.

Хората в най-голяма беда бяха тези, които Джил мразеше.

Лежеше в леглото и чувствено се любеше с Тоби. Когато накрая се отпусна изтощен до нея тя протегна ръце и каза:

— Скъпи, разказах ли ти, когато търсих агент и отидох при онази жена — как ѝ беше името? А, да! Роуз Дънинг. Тя ми каза, че има роля за мен и седна на леглото да я четем заедно.

Тоби се обърна с присвити очи.

— Какво се случи?

Джил се усмихна.

— Каквато си бях невинна глупачка, седнах до нея и, докато четях, усетих ръката ѝ по бедрото си — Джил отметна глава и се разсмя. — Толкова се уплаших. По-бързо не бях тичала през живота си.

Десет дни по-късно разрешителното на агенция Роуз Дънинг беше перманентно прекратено от Градската Лицензна Комисия.

Следващия уикенд прекараха в къщата на Тоби в Палм Спрингс. Той лежеше на масата за процедури върху дебела хавлия, докато Джил му правеше дълъг, отпускащ масаж. Тоби бе легнал по гръб, памучни тампони предпазваха очите му от силните слънчеви лъчи. Джил работеше по краката му с мек, течен лосион.

— Добре, че ми отвори очите за Клиф — каза Тоби. — Той беше само един паразит, който ме доеше. Чух, че обикалял града да търси съдружници. Никой не го искал. Без мен не може да бъде арестуван дори.

Джил замълча за миг и каза:

— Съжалявам за Клиф.

— Това е проклетият ти проблем, скъпа. Мислиш със сърцето, а не с главата си. Трябва да се научиш да бъдеш по-груба.

Джил нежно се усмихна:

— Нищо не мога да направя. Такава съм.

Продължи да масажира краката му, изкачваше се към бедрата с леки, чувствителни движения. Той започна да получава ерекция.

— О, Боже! — изстена.

Ръцете ѝ се движеха по-нагоре, към слабините. Ставаше все по-твърд. Плътна ръка между краката му, отдолу към ануса, и вкара мазния си пръст в него. Огромният му пенис не като камък.

— Бързо, бебчо! — каза той. — Качвай се върху мен.

Бяха на пристанището на „Джил“ — големия катер, който Тоби бе купил специално за нея. Първото телевизионно предаване на Тоби щеше да се записва на другия ден.

— Това е най-хубавата ваканция в целия ми живот — каза Тоби. — Мразя да се връщам на работа.

— Такова хубаво шоу — каза Джил. — Толкова се радвах, като играх там. Всички бяха толкова мили. — Помълча малко и добави: — *Почти* всички.

— Какво имаш предвид? — гласът на Тоби бе остър. — Кой не е бил добър с теб?

— Никой скъпи. Не трябваше да споменавам изобщо.

Накрая позволи на Тоби да го изтръгне от нея. На следващия ден Еди Бериган, директорът на продукцията, бе уволнен.

В последвалите месеци Джил разправяше на Тоби разни измислици за другите директори на продукцията, от списъка, и те изчезваха един по един. Всеки който я бе използвал, щеше да плати. Тя си мислеше, че това е като любовниците на пчелата-майка. Всички бяха получили удоволствието си и трябваше да бъдат унищожени.

Стигна до Сам Уинтърс, човекът, казал за нея, че няма талант. Никога не казваше дума срещу него, напротив, хвалеше го. Но винаги хвалеше повече другите шефове на студии. Те имаха по-подходящи материали за Тоби... Режисьори, които наистина го разбираха. Джил добавяше, че не може да спре да мисли, че Сам Уинтърс недооценява таланта на Тоби. Дълго след това Тоби започна да мисли същото. Клифтън Лоурънс го нямаше и Тоби не говореше с никого, освен с Джил. Когато реши да прави филмите си в друго студио, вярваше, че това е негово решение. Ни Джил направи така, че Сам Уинтърс да разбере истината.

Възмездие.

Имаше и такива, които смятаха, че Джил няма да се задържи, че е само временно нашествие, преходно увлечение. Те се отнасяха към нея с леко прикрито недоволство. Тяхна грешка. Джил ги елиминираше един по един. Не желаше никой около Тоби да има по-голямо влияние или да го настройва срещу нея. Направи така, че Тоби смени адвоката си, рекламната си агенция и нае други по неин избор. Смени прислугата. Това бе вече *нейната* къща и тя бе господарката.

Купон у Темпъл бе най-значимото събитие в града. Всеки който значеше нещо, бе там. Актьорите се смесваха с политици, губернатори и шефове на мощни корпорации. Пресата бе винаги в пълен състав, така че някои от щастливите гости получаваха и допълнителна премия. Не само че бяха у семейство Темпъл и прекарваха чудесно, но и всеки *знаеше*, че са били у семейство Темпъл и са прекарвали чудесно.

Когато не бяха домакини, бяха гости. Поканите прииждаха като наводнение. Канеха ги на премиери, благотворителни вечери, политически събрания, откривания на ресторанти и хотели.

Тоби предпочиташе да си стои в къщи с Джил, но тя обичаше да излиза. Някои вечери имаше по три-четири купона, и тя го мъknеше от един на друг.

— Боже, защо не си станала директор по връзки с обществеността — смееше се Тоби.

— За теб го правя, скъпи — отвръщаше Джил.

Тоби снимаше филм в MGM и имаше тежка програма. Една вечер се върна късно, изтощен и видя вечерните си дрехи готови.

— Нали няма да излизаме *пак*, бебчо? През цялата шибана година не сме останали една вечер в къщи.

— Годишнината на семейство Дейвис. Ще бъдат страшно обидени, ако не отидем.

Тоби седна тежко на леглото.

— Мислех си за голяма гореща баня и спокойна вечер. Само ние двамата.

Но отиде на вечерята. Защото винаги трябваше да бъде „на линия“, винаги център на внимание. Пресушаваше целия си запас от енергия, докато всички започваха да се смеят, да ръкопляскаат и да разказват на другите какъв брилянтен, забавен мъж е Тоби Темпъл. По-късно тази нощ, Тоби не можеше да заспи, тялото му бе изстискано, но умът преживяваше отново триумфа на вечерта — изречение по изречение, смях по смях. Беше много щастлив човек. Само заради Джил.

Как ли би я обожавала майка му?

През март получиха покана за фестивала в Кан.

— Няма да стане — каза Тоби, когато Джил му показва поканата. — Единственият Кан, на който отивам е в банята ми. Уморен съм, скъпа. Гъза си скъсах от бачкане.

Джери Гътман, рекламният агент на Тоби, каза на Джил, че има голям шанс филмът на Тоби да спечели наградата за най-добър филм, а присъствието му там ще натежи. Смяташе, че е важно Тоби да отиде.

По-късно Тоби се оплакваше, че е уморен през цялото време, че не може да спи. Взимаше приспивателни, които го караха да се чувства скапан на сутринта. Джил се бореше с умората, като го тъпчеше на закуска с бензедрин, за да може да има достатъчно енергия през целия ден. Сега изглеждаше, че целият този цикъл от възбудителни и успокоителни го бе срутил напълно.

— Вече приех поканата — каза Джил на Тоби, — но ще я откажа. Няма проблем, скъпи.

— Хайде да отидем за един месец в Спрингс и само да се излежаваме на сапуна.

Тя го погледна.

— Какво?

Той седеше неподвижно.

— Искан да кажа *слънце*. Не знам как излезе *сапун*.

Тя се засмя.

— Защото си смешен — Джил стисна ръката му. — Както и да е, Палм Спрингс ми харесва. Обичам да бъдем сами.

— Не знам какво ми става — въздъхна Тоби. — Нямам вече вкус към живота. Сигурно остарявам.

— Ти не можеш да остареееш. Ще ме износиш.

Той се захили.

— Вярно? Надявам се, че чукалото ми ще живее дълго след като умра — потри главата си отзад и каза: — Мисля да подремна. Да ти кажа, не съм много във форма. Нямаме ангажменти довечера, нали?

— Каквото и да е, мога да го откажа. Ще отпратя слугите и ще сготвя вечерята сама. Само за нас.

— Ей, че това е чудесно.

Проследи я с очи, докато излезе и си каза: „Боже, аз съм най-щастливият човек, живял някога.“

Късно през нощта още бяха будни в леглото. След топлата баня Джил направи на Тоби разпускащ масаж, разтри уморените му мускули и премахна напрежението.

— Ох, колко е хубаво — мърмореше той. — Как съм се оправял досега без теб?

— Не мога да си представя — тя се намести до него. — Тоби, разкажи ми за фестивала в Кан. Какво представлява? Никога не съм ходила.

— Това е една банда свалячи, които идват от целия свят да продават скапаните си филми един на друг. Най-голямото надлъгване в света.

— Звучи доста интересно — каза Джил.

— Ами? Всъщност, интересно е. Пълно е с капии — погледна я и каза: — Ти наистина ли искаш да ходим на тоя тъп фестивал?

Тя бързо поклати глава.

— Не. Отиваме в Палм Спрингс.

— По дяволите, в Палм Спрингс можем да идем винаги.

— Тоби, това няма значение. Наистина.

Той се усмихна.

— Знаеш ли защо съм луд по теб? Всяка друга жена на света щеше да се скъса да ме навива за фестивала. Ти просто умираш да отидеш, но казваш ли нещо? Не. Искаш да ходиш в Спрингс с мен. Отказа ли поканата?

— Не още, но...

— Недей. Отиваме в Индия — лицето му придоби объркан вид.
— Индия ли казах? Искях да кажа — Кан.

Когато кацнаха на Орли, Тоби получи телеграма. Баща му бе починал в старческия дом. Твърде късно бе за погребението. Обади се и уреди да построят ново крило на дома, наречено на родителите му.

Целият свят се беше събрал в Кан.

Холивуд, Лондон и Рим, събрани заедно в лъскава, многоезична какофония от звуци и трескави движения, осигурени от „Текниколор“ и „Панавижън“. Филмаджии от всички точки на земното кълбо долитаха на ята във френската Ривиера, понесли, под мишница кутии с мечти — рулони от целулоид на английски, френски, японски, унгарски и полски, които щяха да ги направят богати и известни за една нощ. Залата бе пълна с професионалисти и аматьори, ветерани и новобранци, изгряващи и залязващи — всички в надпревара за престижните награди. Награда от фестивала в Кан означаваше пари в банката, договор за разпространение, ако нямаше такъв, а ако имаше — по-добри условия в договора.

Всички хотели в Кан бяха претъпкани, хорският приток се разливаше по брега до Антиб, Болио, Сен Тропе и Ментон. Жителите на малките селища хълцаха от вълнение, докато известните личности пълнеха техните ресторанти и барове.

Всяка стая бе запазена преди месеци, но за Тоби Темпъл не беше проблем да получи големия апартамент в „Карлтон“. Тоби и Джил бяха добре дошли навсякъде. Светкавиците на журналистите бляскаха постоянно, образите им се разпращаха по целия свят. Златната Двойка, Кралят и Кралицата на Холивуд. Репортерите интервюираха Джил и я питаха за мнението ѝ по всичко — от френските вина до африканската политика. Джоузефин Чински от Одеса, Тексас бе някъде много далече назад.

Филмът на Тоби не получи награда, но две вечери преди края на фестивала, журито обяви, че присъжда на Тоби Темпъл специалната награда за принос в областта на развлекателното.

С фракове и папионки, гостите изпълваха банкетната зала в хотел „Карлтън“. Джил седеше на канапето до Тоби. Забеляза, че той не се храни.

— Какво има, скъпи? — попита.

Тоби разтърси глава.

— Сигурно съм стоял доста на слънце днес. Малко ми се вие свят.

— Утре искам да си починеш — Джил бе уговорила за другата сутрин интервюта с Тоби за „Пари Мач“ и лондонския „Таймс“, обяд с група телевизионни репортери, последван от коктейл. Реши, че ще отмени по-маловажните неща.

На края на вечерята, кметът на Кан стана на крака и представи Тоби:

— Mesdames, messieurs, et invites distingues c'est un grand privilege de vous presenter un homme dont l'oeuvre a donne plaisir et bonheur au monde entier. J'ai l'honneur de lui presenter cette medaille speciale, un signe de notre affection et de notre appreciation.^[2]

Вдигна високо медала с лентата и се поклони към Тоби.

— Мосю Тоби Темпъл!

Избухна взрив от ентузиазирани аплодисменти, всички в залата станаха на крака и започнаха да ръкопляскаат. Тоби седеше на стола неподвижен.

— Стани — прошепна Джил.

Тоби се изправи бавно, пребледнял. Олюля се за миг, усмихна се и тръгна към микрофона. По средата на пътя се препъна и се свлече на пода в безсъзнание.

Тоби Темпъл бе откаран в Париж с френски военен транспортен самолет и бе настанен в американската болница, където го подложиха на интензивен режим. Най-известните френски специалисти спешно бяха повикани. Джил седеше и чакаше в отделна стая на болницата. В продължение на трийсет и шест часа тя отказа да яде и пие, както и да

отговаря на телефонните обаждания, които прииждаха в болницата от всички краища на света.

Седеше сама, загледана в стените. Нито виждаше, нито чуваше трескавата дейност около себе си. Умът и бе насочен към едно единствено нещо: *Тоби трябваше да се оправя*. Той бе нейното слънце, а когато слънцето залезе, сянката умира. Тя нямаше да позволи това.

Беше пет часът сутринта, когато доктор Дюкло, ръководител на екипа, влезе в стаята на Джил, която тя бе избрала в непосредствена близост до Тоби.

— Госпожо Темпъл, страхувам се, че няма смисъл да се опитвам да смекча удара. Съпругът ви преживя масивен инсулт. По всяка вероятност той никога повече няма да може да ходи и да говори.

[1] Първата кинокомпания — бел.пр. ↑

[2] Дами, господа и уважаеми гости, голяма привилегия е да ви представя един мъж, който носи радост и щастие на целия свят. Имам честта да му връча този специален орден, знак на нашето възхищение и благодарност (фр.) — бел.пр. ↑

Когато най-сетне допуснаха Джил до болничната стая на Тоби в Париж, тя бе потресена от вида му. За една нощ се бе състарил и изсъхнал, сякаш всички жизнени сокове са били изсмукани от него. Беше частично загубил контрол върху ръцете и краката си, не можеше, да говори, въпреки че издаваше гърлени животински звуци.

Изминаха шест седмици преди лекарите да разрешат Тоби да бъде преместен. Когато пристигнаха в Калифорния, върху тях се спусна тълпа от журналисти и стотици почитатели. Болестта на Тоби Темпъл се оказа главната сензация. По телефона постоянно звъняха приятели да питат за здравето и подобрението на Тоби. Телевизионни екипи се мъчеха да проникнат в къщата и да го снимат. Получиха се телеграми от Президента, сенаторите и хиляди писма и пощенски картички от почитателите, които обичаха Тоби Темпъл и се молеха за него.

Но поканите престанаха. Никой не се обади да попита как се чувства *Джил*, дали би желала да присъства на малка вечеря, да излезе на кино. Никой в Холивуд не даваше пукната пара за *Джил*.

Доведе личния лекар на Тоби, доктор Ели Каплан, повика двама големи невролози, един от клиниката на Калифорнийския университет в Лос Анджелис, а другият от центъра „Джон Хопкинс“. Техните диагнози се покриваха напълно с тази на доктор Дюкло от Париж.

— Важно е да разберете — каза доктор Каплан на Джил, — че умът на Тоби не е увреден по никакъв начин.

Той чува и разбира всичко, което му казвате, но речевите и двигателни функции за засегнати. Не може да отговаря.

— Той... завинаги ли ще остане така?

Доктор Каплан се поколеба.

— Невъзможно е да се твърди с абсолютна сигурност, разбира се, но по наше мнение нервната му система е твърде лошо увредена, за да се предприеме терапия с какъвто и да е положителен ефект.

— Но не сте сигурен.

— Не...

Джил обаче беше.

Освен трите сестри, които денонощно се грижеха за Тоби, Джил нае физиотерапевт да провежда всяка сутрин процедури с Тоби. Терапевтът занасяше Тоби в басейна, държеше го на ръце и разтягаше мускулите и ставите — му, докато той не започне да прави бегли опити да движи крайниците си в топлата вода. Никакво подобрение. На четвъртата седмица бе повикан и специалист по говора. Той прекарваше по един час всеки ден в опити да помогне на Тоби да се научи да говори отново, да образува звуците на думите.

След два месеца Джил не виждаше никаква промяна. Абсолютно никаква.

Повика доктор Каплан.

— Трябва да му помогнете някак — настоя тя. — Не можете да го оставите така.

Той я погледна безпомощно.

— Съжалявам, Джил. Опитах се да ви обясня...

Джил седеше в библиотеката, сама, дълго след като доктор Каплан си отиде. Усети как се задава едно от най-лошите главоболия, но нямаше време да мисли за себе си. Качи се горе.

Тоби бе превит на леглото, загледан в празнотата. Когато Джил наближи, дълбоките му сини очи светнаха. Следваха Джил, ярки и жизнени, докато тя стигна до леглото и го погледна. Устните му се раздвижиха, за да изпуснат някакви несвързани звуци. Сълзи на отчаяние изпълниха очите му. Джил си припомни думите на доктор Каплан: „Важно е да разберете, че умът не му е увреден по никакъв начин.“ Тя седна на края на леглото.

— Тоби, искам да ме слушаш. Ти ще станеш от това легло. Ще ходиш и ще говориш — сълзите се спускаха по бузите му. — Ще го направиш. Ще го направиш заради мен.

На другата сутрин Джил уволни сестрите, физиотерапевта и речевия терапевт. В мига, в който научи, доктор Каплан побърза да се срещне с нея.

— Съгласен съм за физиотерапевта, Джил, но защо *сестрите*?! Тоби трябва да бъде под двайсет и четири часово...

— Аз ще бъда с него.

Той поклати глава.

— Нямах представа какво те чака. Сам човек не може...

— Ще се обадя, ако имам нужда от вас.

И го отпрати.

Изпитанието започна.

Джил щеше да опита това, което лекарите я убеждаваха, че е невъзможно. Първият път, когато го взе на ръце и го сложи в количката, бе уплашена от лекотата му. Свали го долу със специално инсталирания асансьор и започна да работи с него в басейна, както бе гледала да прави физиотерапевтът. Но сега всичко бе различно. Там, където терапевтът бе нежен и ласкав, Джил беше твърда и безмилостна. Когато Тоби се опитваше да проговори, за да каже, че е уморен и не издържа повече, Джил казваше:

— Още можеш. Само веднъж Заради мен, Тоби.

И го заставяше да се мъчи още веднъж.

И още, докато не започнеше да плаче от изтощение. Следобед започваше да учи Тоби да говори.

— Оо... Оооооооо.

— Аа... Аааааааа...

— Не! Оооооооо. Устните като кръгче, Тоби. Накарай ги да се подчинят. Оооооооо.

— Аааааааа...

— Не, по дяволите! Ще говориш! Сега кажи — оооооооо!

И той опитваше отново.

Джил го хранеше всяка вечер, лягаше до него и го прегръщаше. Бавно прокарваше безполезните му ръце нагоре и надолу по тялото си, по гърдите и по меката цепка между краката.

— Почувствай ги, Тоби — шепнеше тя. — Всичко това е твое, скъпи. То ти принадлежи. Искам те. Искам да се оправиш и да се любим отново. Искам да ме чукаш, Тоби.

Той я гледаше с живите си, блеснали очи и издаваше несвързани, хленчещи звуци.

— Скоро, Тоби, скоро.

Джил бе неуморима. Разпусна слугите, защото не искаше никого наоколо. След това започна да готви сама. Поръчваше продуктите по телефона и никога не напускаше къщата. В началото бе постоянно заета да отговаря на обажданията, но после те скоро намаляха и престанаха. Новините вече не включваха бюлетин за състоянието на Тоби Темпъл. Светът знаеше, че той умира. Бе просто въпрос на време.

Но Джил нямаше да остави Тоби да умре. Ако си отидеше, тя щеше да умре с него.

Дните се сляха в дълъг, безкраен кръг от тежка, монотонна работа. Джил ставаше в шест сутринта. Първо измиваше Тоби. Той бе напълно безпомощен. Въпреки катетъра и подлогата, понякога се изпускаше нощем и завивките трябваше да се сменят заедно с пижамата на Тоби. Вонята в стаята бе почти убийствена. Джил пълнеше леген с топла вода, взимаше гъба и хавлия и почистваше изпражненията и урината от тялото му. След като го почистваше, подсушаваше и напудряше, тя го бръснеше и сресваше косата му.

— Ето. Виж колко красив изглеждаш, Тоби. Сега трябваше да те видят почитателите ти. Но скоро и това ще стане. Президентът ще дойде. Всички ще пристигнат да видят Тоби Темпъл.

После приготвяше закуската. Правеше попара или каша от сметана или брашно, пържени яйца — храна, която лесно може да подава в устата му. Хранеше го като бебе, говореше през цялото време, обещавахе му, че ще се оправи.

— Ти си Тоби Темпъл — натъртваше. — Всички те обичат, всички те искат обратно. Почитателите ти те чакат отвън, Тоби. Заради тях трябва да се справиш.

След което започваше нов ден на изтезания.

Караше на количката безползното му, осакатено тяло към басейна за упражнения. После го разтриваше и започваше речевата терапия. След това идваше време за обяд, а следобед всичко започваше наново. През цялото време не спираше да му приказва колко е велик, колко е обичан. Той бе Тоби Темпъл, а светът го чакаше да се завърне. Вечер взимаше някой от многото албуми и го разгръщаше пред очите му.

— Ето ни тук с Кралицата. Помниш ли как те поздравяваха цяла нощ? Пак ще бъде така. Ще бъдеш по-голям от всякога, Тоби, по-голям от всякога.

През нощта го напъхваше в леглото и пропълзяваше на дюшека, който бе поставила до него, изцедена. Посред нощ се будеше от непоносимата воня на стомашната дейност на Тоби в леглото. Измъкваше се от дюшека, сменяше подлогата и го почистваше. След това вече беше време за приготвяне на закуската и новият ден започваше.

След него друг. В безкрайна върволица от дни. Всеки ден Джил тласкаше Тоби малко по-далече, малко по-силно. Нервите ѝ бяха толкова съсипани, че ако не чувстваше как той се напъга, щеше да го удари по лицето.

— Ще ги биеш — казваше яростно. — Ще се справиш.

Тялото на Джил бе изтощено от мъчителната програма, на която се бе подложила сама, но нощем сънят бягаше от нея. Твърде много видения танцуваха из главата ѝ като сцени от стари филми. Тя и Тоби, обкръжени от репортери на фестивала в Кан... Президентът в дома им в Палм Спрингс казва на Джил колко е красива... Почитателите около Тоби и нея на премиерата... Златната двойка... Тоби, който тръгваше да получи ордена и падаше... падаше... Накрая заспиваше.

Понякога Джил се будеше от внезапно, страшно главоболие, което не искаше да отминие. Лежеше в самотата на мрака, опитваше се

да преодолее болката чак до изгрев слънце, когато идваше време да става на крак.

Всичко се повтаряше наново. Сякаш тя и Тоби бяха единствените оцелели след някаква отдавна забравена катастрофа. Нейният свят бе свит до размерите на една къща, една стая, един мъж. Напрягаше се безмилостно от зори до след полунощ.

Напрягаше и Тоби, нейния Тоби, пленник в ада, в свят, в който имаше само Джил, на която трябваше сяпко да се подчинява.

Седмици, мрачни и болезнени, се влачеха и ставаха месеци. Тоби вече се разплакваше, като видеше, че Джил наближава. Знаеше, че ще бъде изтезаван. С всеки ден тя ставаше все по-безмилостна. Караше увисналите му, безполезни крайници да се движат, докато той не изпадеше в непосилна агония. Издаваше ужасни, гърлени молби тя да спре, но Джил казваше:

— Още не. Не и преди да станеш отново мъж, не и преди да им покажем.

Месеше като тесто похабените му мускули. Той бе безпомощно, пораснало бебе, растение, нищо. Но когато Джил го погледнеше, тя виждаше какво ще стане от него и заявяваше:

— Ще ходиш!

Изправяше го и го придържаше, докато местеше крак след крак в някаква гротескна пародия на движение, като някаква пияна, отвързана марионетка.

Главоболията ѝ зачестиха. Ярка светлина, силен шум или рязко движение ги предизвикваха. „Трябва да ида на лекар — мислеше тя. — После, като се оправи Тоби.“ Сега нямаше време и място за нея.

Само за Тоби.

Джил бе обладана от някакъв дух. Дрехите ѝ висяха свободно, но тя не знаеше изобщо колко е отслабнала и как изглежда. Лицето и бе слабо и изпито, очите хлътнали. Някогашната лъскава коса бе потъмняла и станала на клечки. Не знаеше и не я бе грижа.

Един ден намери пред вратата си телеграма, в която доктор Каплан я молеше да се обади. Нямаше време. Програмата трябваше да върви.

Дните и нощите станаха кафкианска мътилка от къпане, упражнения, смяна на дрехи и хранене.

И всичко се повтаряше отново и отново.

Намери патерици за Тоби, притискаше пръстите му към тях движеше краката му и го държеше изправен. Опитваше се да му покаже движенията и го разкарваше напред-назад из стаята, докато заспиваше права в неведение коя е тя и какво прави.

Най-после дойде денят, в който Джил видя края на всичко.

Прекара, половината нощ с Тоби и накрая се прибра в спалнята си. Потъна в полудрямка едва призори. Когато се събуди, слънцето бе високо в небето. Бе спала до следобед. Тоби не бе нахранен, изкъпан, преоблечен. Той лежеше в леглото си, безпомощен, очакващ, вероятно изпаднал в паника. Бе изпълнена с бездънна, пронизваща до мозъка на костите умора. Тялото ѝ не се подчиняваше. Лежеше безпомощна, разбираше, че е загубила, че всичко е отишло на вятъра — всички дни и нощи в ада, месеците на агония, нищо нямаше смисъл. Тялото ѝ я предаде, тъй както тялото на Тоби бе предало него. Джил нямаше сила да направи каквото и да е за него и това я накара да заплаче. Всичко свърши.

Чу звук откъм вратата на спалнята и вдигна очи. Тоби стоеше, подпрян на рамката, сам. Треперещите ръце стискаха патерицата, устата му издаваше несвързани бълбукащи звуци, опитваше се да каже нещо.

— Джиинии... Джиинии...

Искаше да каже „Джил“. Тя започна да плаче с глас и не можа дълго да престане.

От този ден подобрението на Тоби бе невероятно. За първи път *той* осъзна, че ще се оправи. Вече не се противеше, когато Джил го тласкаше извън пределите на неговата издръжливост. Напротив,

радваше се. Искаше да се оправи заради нея. Джил стана неговата богиня. Това, което преди бе любов, се бе превърнало в преклонение.

Нещо стана и с Джил. Преди тя се бореше за собствения си живот; Тоби бе само инструмент. Но сега нещата някак си се обърнаха. Тоби сякаш бе станал част от нея. Бяха едно тяло, един разум, една душа, обладани от една и съща цел. Бяха минали заедно през чистилицето. Животът му се намираше в ръцете ѝ, тя го бе поддържала, беше му вляла сили, беше го спасила. От всичко това се породиха нещо като любов. Тоби ѝ принадлежеше, също както и тя на него.

Джил смени диетата на Тоби, за да навакса изгубеното тегло. Той излизаше на слънце всеки ден и правеше дълги разходки из двора с патерица, после с бастун, натрупваше сила. Когато дойде денят, в който Тоби проходи сам, отпразнуваха събитието с вечеря на свещи в гостната.

Накрая Джил почувства, че Тоби може да бъде показан. Обади се на доктор Каплан и сестрата я свърза незабавно.

— Джил! Ужасно се притесних. Опитвах се да се свържа с теб, но никой не отговаряше. Изпратих телеграма, но не получих нищо. Помислих, че си завела Тоби някъде. Той... как...

— Ела и виж сам, Еди.

Доктор Каплан не можеше да скрие учудването си.

— Това е невероятно — каза на Джил. — Това е чудо.

— Наистина е чудо — отвърна Джил. „Само в този живот можеш да правиш собствени чудеса, защото Господ е вечно някъде зает.“

— Хората продължават да ми звънят и да питат за Тоби — каза доктор Каплан. — Никой не е успял да се свърже с теб. Сам Уинтърс се обаждат поне веднъж седмично. Клифтън Лоурънс се обаждат.

Джил пропусна Клифтън Лоурънс. Но Сам Уинтърс! Това беше добре. Джил трябваше да намери начин да уведоми света, че Тоби Темпъл е все още суперзвезда, че те са все още Златната Двойка.

Джил се обади на Сам Уинтърс на другата сутрин и го попита дали не би желал да посети Тоби. Сам пристигна в къщата след час. Джил отвори вратата да го посрещне, а Сам се опита да прикрие шока от вида ѝ. Джил изглеждаше десет години по-стара от последния път, когато я беше виждал. Очите ѝ бяха празни кафяви ями, а лицето ѝ бе прорязано от дълбоки бръчки. Бе отслабнала дотам, че приличаше на скелет.

— Благодаря ти, че дойде, Сам. Тоби ще се зарадва да те види.

Сам се бе приготвил да види Тоби на легло, но изведнъж се стъписа от изненада. Тоби лежеше на матрак до басейна и когато видя Сам се изправи бавно, но уверено и протегна ръка. Изглеждаше загорял и здрав, по-добре отколкото преди удара. Като по някаква странна алхимия, здравето и жизнеността на Джил се бяха прелели в тялото на Тоби, а вълните на опустошаващата го болест, се бяха стоварили върху нея.

— Хей, страхотно се радвам да те видя, Сам.

Тоби говореше малко по-бавно и по-внимателно от преди, но гласът му бе ясен и силен. От парализата не бе останала и следа. Същото момчешко лице с яркосини очи. Сам прегърна Тоби и каза:

— Господи, наистина ни изплаши.

Тоби се усмихна и каза:

— Когато сме сами, можеш и да не ме наричаш „Господи“.

Сам погледна Тоби по-отблизо и остана удивен.

— Честно, не мога да повярвам. По дяволите, изглеждаш *по-млад*. Целият град се готвеше за погребение.

— Само през трупа ми — засмя се Тоби.

Сам каза:

— Фантастични неща правят лекарите днес...

— Не лекарите — Тоби се обърна към Джил и очите му блеснаха от обожание. — Знаеш ли кой го направи? Джил. Само Джил. С двете си голи ръце. Изхвърли всички и ме изправи на крака.

Сам погледна Джил объркан. Никога преди не беше смятал, че тя е способна на подобно себеотрицание. Вероятно бе сгрешил в преценките.

— Какви са ти плановете? — запита той. — Предполагам, че ще почиваш...

— Връща се на работа — каза Джил. — Тоби е прекалено талантлив, за да седи тук и да бездейства.

— Умирам да започна — потвърди Тоби.

— Сам вероятно има нещо предвид за теб — предположи Джил.

И двамата го гледаха. Сам не искаше да обезсърчи Тоби, но пък и не желаше да дава фалшиви надежди. Не беше възможно да се направи филм със звезда, която не е застрахована. Някоя компания нямаше да застрахова Тоби Темпъл.

— Засега в склада няма нищо — внимателно започна Сам. — Но непременно ще се ослушвам.

— Страх те е да го използваш, нали? — тя все едно четеше мислите му.

— Разбира се, че не — но и двамата знаеха, че лъже.

Никой в Холивуд не би рискувал да използва отново Тоби Темпъл.

Тоби и Джил гледаха някакъв млад комедиант по телевизията.

— Скапан е — промърмори Тоби. — По дяволите, искам да се върна обратно в ефира. Може да си намеря агент. Някой трябва да се огледа из града и да ми каже какво става.

— Не! — гласът на Джил бе твърд. — Повече никой няма да те продава на дребно. Не си някой пройдоха, който си търси работа. Ти си Тоби Темпъл. Ще ги накараме да дойдат при теб.

Тоби се усмихна унило и каза:

— Не са строшили вратите, бебчо.

— Ще ги строшат — обеща Джил. — Те не знаят в каква форма си. Сега си по-добър от всякога. Просто трябва да им го покажем.

— Дали да не позирам гол за някое от ония списания?

Джил не го чу.

— Имам идея — каза тя бавно. — Моноспектакъл.

— А?

— Моноспектакъл — вълнението в гласа ѝ нарастваше. — Ще ти уредя да играеш в салона „Хънтингтън Хартфорд“. Всички в Холивуд ще дойдат. А след *това* ще започнат да трошат вратите!

И наистина, целият Холивуд бе там; продуценти, режисьори, звезди, критици — всички имена, които означаваха нещо в шоу бизнеса. Местата в салона на улица „Вайн“ бяха продадени отдавна, хиляди хора останаха отвън. Огромната тълпа пред вратите избухна, когато Тоби и Джил пристигнаха в лимузина с шофьор. Той беше *техният* Тоби Темпъл, завърнал се от света на мъртвите. Обожаваха го повече от всякога.

Публиката в салона бе дошла отчасти от уважение към човека, който някога е бил известен и велик, но най-вече от любопитство. Бяха дошли да отдадат последна почит на един умиращ герой, на една угаснала звезда.

Джил подготви сама представлението. Отиде при О'Ханлън и Рейнгър, които написаха брилянтен материал, започващ с монолог, осмиващ града, приготвил се да погребее Тоби Темпъл приживе. Свърза се с екип автори на песни, спечелил три награди „Грами“. Те никога не бяха писали специално за някого, но когато Джил им каза: „Тоби настоява, твърди, че вие сте единствените автори на света, които...“

Дик Ландри, режисьорът, долетя от Лондон да постави спектакъла.

Джил събра най-ярките таланти, които успя да открие, за да работят с Тоби. Но все пак всичко зависеше само от звездата. Това бе моноспектакъл и той щеше да бъде сам на сцената.

Мигът настъпи. Осветлението намаля, салонът се изпълни с шепота на очакващите, предхождащ вдигането на завесата, като тиха молитва тази нощ да се случи чудо.

Случи се.

Когато Тоби Темпъл излезе на сцената с твърда и стабилна походка, с познатата на всички дяволита усмивчица, огряваща момчешкото лице, за миг се спусна тишина, последвана от дива експлозия от аплодисменти и викове. Станаха на крака, овациите разтърсваха салона цели пет минути.

Тоби стоеше и чакаше шумотевицата да утихне. Когато салонът най-после се успокои, той каза:

— Вие на *това* ли му казвате посрещане?

И те гръмнаха отново.

Беше брилянтен. Разказваше истории, пееше и танцуваше, нападаше всички, сякаш никога не си е отивал. Публиката не можеше

да му се нарадва. Беше все още суперзвезда, но вече и нещо повече — жива легенда.

„Варайъти“ писа на другия ден: „Дойдоха да погребат Тоби Темпъл, а останаха да го хвалят и поздравяват. А как го заслужаваше! В шоу бизнеса няма друг, който да притежава вълшебството на стария майстор. Беше вечер на овации и всеки, имал късмета да бъде там едва ли някога ще забрави това запомнящо се...“

„Холивуд Рипортър“ писа: „Публиката бе там да види завръщането на голямата звезда, а тя доказа, че никога не си е отивала...“

Всички останали отзиви бяха в същия панегиричен стил. От този миг нататък телефоните на Тоби звъняха постоянно. Писма и телеграми с покани и предложения заливаха отвсякъде дома му.

Строшиха вратите.

Тоби повтори моноспектакъла в Чикаго, Вашингтон и Ню Йорк. Където и да отидеше, бе сензация. Интересът към него бе по-голям от всякога. Вълна от прочувствена носталгия заля кината и университетите — старите филми на Тоби се показваха навсякъде. Телевизионните станции обявиха седмица на Тоби Темпъл и излъчиха старите му предавания.

Имаше кукли Тоби Темпъл, игри Тоби Темпъл, мозайки Тоби Темпъл, книжки с вицове на Тоби Темпъл, тениски. Образът му стоеше на кафето и пастата за зъби.

Тоби направи скеч в музикален филм на „Юнивърсъл“ и подписа договори за гостуване във всички големи вариететни програми. Телевизиите бяха настъпили всичките си автори да се състезават за новия „Час на Тоби Темпъл“.

Слънцето отново изгря, този път за Джил.

Отново имаше вечери, приеми, и този посланик, и онзи сенатор, частни прожекции и така нататък. Всеки ги търсеше за всичко. Дадоха

в тяхна чест вечеря в Белия дом, чест, обикновено запазена за държавни глави. Обираха аплодисментите където и да идеха.

Но сега вече аплодираха Джил толкова, колкото и Тоби. Чудната история за това, което бе направила, нейният подвиг — с двете си ръце възвърнала здравето на Тоби напук на всичко — възбудиха въображението на света. Пресата я обяви за любовната история на столетието. Списание „Тайм“ публикува снимка на двамата на корицата, с гореща почит към Джил в съпътстващия материал.

Тоби сключи договор на стойност пет милиона долара, за да участва в ново седмично телевизионно вариететно предаване, започващо през септември, след дванайсет седмици.

— Ще отидем в Палм Спрингс да отдъхнеш дотогава — каза Джил.

Тоби поклати глава.

— Достатъчно дълго стоя затворена. Сега малко ще си поживеем — обгърна я с двете си ръце и добави: — Не ме бива много по думите, бебчо, освен ако не са лафове. Не знам как да ти кажа какво изпитвам към теб. Аз... Аз просто искам да знаеш, че не съм живял до деня, в който те срещнах.

И бързо се обърна назад, за да не види Джил сълзите в очите му.

Тоби уреди да направи турне с моноспектакъла си в Лондон, Париж и — най-големият му удар — Москва. Всеки се бореше за представлението му. Беше също такава култова личност в Европа, както в Америка.

Плаваха на катера „Джил“ към Каталина. Бе слънчев, топъл ден. На борда имаше десетина гости, сред които Сам Уинтърс, О’Ханлън и Рейнгър, спечелили конкурса за автори на новото му телевизионно предаване. Всички бяха събрани в салона, играеха карти и говореха. Джил се огледа и забеляза, че Тоби липсва. Излезе на палубата.

Той стоеше на перилата, загледан в морето. Джил отиде при него и каза:

— Добре ли си?

— Просто гледам водата, бебчо.

— Хубава е, нали?

— Ако си акула... — той потръпна. — Не бих искал да умра там.

Винаги съм се ужасявал от давенето.

Тя хвана ръката му.

— Какво те притеснява?

— Не ми се умира, предполагам — той вдигна очи към нея. — Страх ме е от онова там. Тук аз съм голям човек. Всеки познава Тоби Темпъл. Но там...? Знаеш ли как си представям ада? Място, където няма публика.

Клубът „Фрайърс“ даде вечеря с почетен гост Тоби Темпъл. Дузина от най-известните комици седяха на трапезата, заедно с Тоби, Джил, Сам Уинтърс и шефът на телевизионната компания, сключила договора с Тоби. Джил бе помолена да стане и да се поклони. Всички се изправиха и я аплодираха.

„Поздравяват мен — помисли си тя. — Не Тоби. Мен!“

Церемониалмайстор бе водещият на едно от най-гледаните нощни предавания на живо.

— Не мога да ви кажа колко се радвам, че Тоби Темпъл е сред нас тази вечер — каза той, — защото ако не го почитаме тук, днешният банкет трябваше да се състои на гробищата.

Смях.

— А вярвайте ми, храната там е ужасна. Яли ли сте някога на „Форест Лаун“? Поднасят остатъците от Тайната вечеря.

Смях.

Обърна се към Тоби.

— Наистина се гордеем с теб, Тоби. Говоря сериозно. Разбрах, че са те помолили да дариш част от тялото си на науката. Щели да я поставят в буркан в Харвардската Медицинска Академия. Досега единственият проблем е, че не могат да намерят толкова голям буркан.

Викове.

Когато Тоби се изправи, за да отвърне, ги затапи всички.

Всеобщо бе мнението, че това е най-добрата вечеря, давана някога от „Фрайърс“.

Клифтън Лоурънс бе сред публиката онази вечер.

Седеше на малка маса в дъното на залата, близо до кухнята, заедно с други маловажни личности. Бе принуден да се моли на стари познайници, да припомня минали приятелства, за да се добере дори до тази маса. Откакто Тоби Темпъл го уволни, Клифтън Лоурънс носеше на гърба си етикет „Неудачник“. Опита се да влезе в съдружие с голяма агенция. Без клиенти, обаче, той нямаше какво да предложи. После опита по-малките агенции, но те не се интересуваха от минали величия на средна възраст, имаха нужда от агресивни млади мъже. Накрая Клифтън се задоволи с работа на заплата в малка нова агенция. Седмичната надница бе по-малка от онова, което харчеше някога за една вечер в „Романоф“.

Припомни си първия работен ден в новата агенция. Собственици бяха трима агресивни млади мъже, по-скоро деца, всички малко под трийсет години. Клиентите им бяха рок звезди. Двамата от агентите имаха бради, а всички носеха джинси, тениски и маратонки на бос крак. Караха Клифтън да се чувства хиляда години по-стар. Говореха неразбираем за него език. Наричаха го „Татенце“ или „Деде“, а той си мислеше за уважението, което някога получаваше в този град, и му се доплакваше.

Някогашният спретнат, приветлив агент сега изглеждаше запуснат и вечно кисел. Тоби Темпъл бе целия му живот и Клифтън непрестанно приказваше за отминалите дни. Мислеше само за това. За това и за Джил. Клифтън я обвиняваше за всичко, което бе преживял. Тоби не можеше да се владее, той бе под влиянието на тая кучка. Как само я мразеше Клифтън.

Седеше в дъното на залата и гледаше тълпата, аплодираща Джил, когато един от мъжете на масата каза:

— Тоби верно е късметлия копеле. И на мен ми се иска това парче. Страхотна е в леглото.

— Ами? — попита някой цинично. — *Ти* пък откъде знаеш?

— Играе в оня порнаж, дето го дават в кино „Пъсикет“. Дявол да я вземе, щеше да изсмуче далака на оня пич.

Устата на Клифтън започна изведнъж да пресъхва, не можеше да изговаря думите.

— Т-ти сигурен ли си, че е Джил Касъл? — попита той.

Непознатият се обърна към него.

— Сигурен съм, разбира се. Там е с някакво друго име — Джоузефин еди коя си. Шантаво полско име — вгледа се в Клифтън и каза: — А бе, ти не беше ли едно време Клифтън Лоурънс?

Има една част от булевард „Санта Моника“ между „Феърфакс“ и „Ла Сиенга“, която е общинска територия. Като остров, заобиколен от град Лос Анджелис, той се подчинява на общинските закони, доста по-хлабави от тези в Града. На площ от шест постройки там са събрани четири кина, даващи само твърда порнография, половин дузина книжарници, в които купувачите могат да ползват отделни кабинки и да гледат филми през прозорчето и дузина зали за масаж, пълни с привлекателни млади момичета, които са експерти във всичко, освен масаж. Кино „Пъсикет“ се намира в средата.

Имаше двайсестина души в салона, само мъже, с изключение на две жени, които си държаха ръцете. Клифтън се огледа и зачуди, какво кара тези хора да се бутат в тъмни дупки посред слънчевия ден и да прекарват часове в гледане на други хора, които се съвокупляват на филм.

Главната прожекция започна и Клифтън забрави за всичко останало. Облегна се на предната седалка и се съсредоточи върху лицата на всички играещи актриси. Интригата беше млад преподавател в колеж, който замъкваше ученичките си в спалнята за нощни уроци. Всички те бяха млади, изненадващо привлекателни и невероятно надарени. Минаваха през цяла серия сексуални упражнения, орални, вагинални и анални, докато професорът не останеше доволен от постиженията.

Но нито едно от момичетата не беше Джил. „Трябва да е тук — мислеше Клифтън.“ Това бе единственият шанс да си отмъсти за Всичко, сторено от нея. Можеше да уреди Тоби да гледа филма. Щеше да го нарани, но Тоби ще го преодолее. Джил ще бъде унищожена. Когато Тоби научи каква курва има за жена, ще я изхвърли с шутове по задника. Джил *трябваше* да бъде в този филм.

И изведнъж тя се появи — на широкия екран, в чуден, лъскав, жив цвят. Доста се беше променила. Сега бе по-слаба, по-красива и по-

изискана. Но беше Джил. Клифтън седеше, попиваше сцената, опиваше се от нея, сетивата му тръпнеха от удоволствие, изпълнени с наелектризиращо чувство на триумф и отмъщение.

Клифтън остана седнал, докато започнаха надписите. Ето я, *Джоузефин Чински*. Изправи се и тръгна към кабината на оператора. Той четеше със запретнати ръкави спортния бюлетин. Вдигна очи към Клифтън и каза:

— Никой няма право да влиза тук, приятел.

— Искам да купя копие от филма. Мъжът поклати глава.

— Не се продава — и потъна отново в надбягванията.

— Давам ти стотачка за едно копие. Никой няма да разбере.

Човекът дори не помръдна.

— Две стотачки — каза Клифтън.

Операторът отгърна страницата.

— Триста.

Вдигна глава и се вгледа в Клифтън.

— На ръка?

— На ръка.

В десет сутринта на другия ден Клифтън пристигна в къщата на Тоби Темпъл с кутия от филм под мишница. „Не, не е филм — мислеше той щастлив. — Динамит. Достатъчно, за да вдигне Джил Касъл чак до ада.“

Вратата отвори английски портиер, когото Клифтън не познаваше.

— Кажете на господин Темпъл, че Клифтън Лоурънс е дошъл да го види.

— Съжалявам, сър. Господин Темпъл го няма.

— Ще почакам — настоя Клифтън.

Портиерът отвърна.

— Боя се, че няма да бъде възможно. Господин и госпожа Темпъл заминаха за Европа тази сутрин.

Европа бе поредица от триумфи.

В нощта на премиерата на Тоби в театър „Палейдиъм“, площад „Оксфорд Съркъс“ бе задръстен от тълпи, трескаво опитващи се да зърнат Тоби и Джил. Цялата околност на улица „Аргил“ бе опасана с кордон от градски полицаи. Когато тълпата вече стана неуправляема, бе повикана на помощ и областната полиция. Точно когато удари осем, кралското семейство пристигна и представлението започна.

Тоби надмина и най-смелите очаквания. Лицето му грееше от невинност, брилянтно атакуваше британското правителство с цялата му колежанска закостенялост. Обясни им как е направило страната по-слаба от Уганда, и как това не би се случило в някоя по-заслужила страна. Всички се скъсваха от смях, защото знаеха, че Тоби Темпъл само се шегува. Не мислеше и дума от всичко това. Тоби ги обичаше.

Както и те него.

Париж ги прие още по-шумно. Джил и Тоби бяха гости в президентския дворец и се движеха из града с правителствена лимузина. Снимките им се появяваха всекидневно на първа страница, а когато се появиха пред театъра, допълнителни полицейски части бяха повикани за да усмирят тълпите. След представлението двамата с Джил бяха ескортирани до чакащата лимузина, когато тълпата проби кордона и хиляди французи се спуснаха върху тях с викове: „Тоби, Тоби... *on veut Toby!*“^[1] Нахлулата тълпа подаваше писалки и бележници за автографи, натискаше се да докосне великия Тоби Темпъл и неговата чудесна Джил. Полицията не бе в състояние да ги спре. Тълпата я помете. Дърпаха дрехите на Тоби, бореха се за сувенир. По чудо не ги смачкаха, но Джил не се уплаши. Това бе почит към нея. Тя бе направила всичко това за тези хора; бе им върнала Тоби.

Последната спирка бе Москва.

Москва през юни е един от най-красивите градове на земята. Красиви бели брези и липи с жълти цветове, наредени покрай широките булеварди, пълни с местни жители и чужденци, разхождащи се на слънце. Сезон за туристи. Освен официалните посетители, всички туристи в Русия се поемат от „Интурист“, държавната туристическа агенция, която осигурява хотели, транспорт и гидове за панорамните обиколки. Но Тоби и Джил пристигнаха на международното летище „Шереметievo“, където ги посрещна грамадна лимузина „Зил“, която ги откара до хотел „Метропол“, където обикновено отсядаха VIP-ове от сателитните държави. Апартаментът им бе пълен с водка „Столичная“ и черен хайвер.

Генерал Юрий Романович, високопоставен партийен служител, дойде в хотела да ги поздрави с пристигането.

— Ние не прожектираме много американски филми в Русия, господин Темпъл, но вашите ги пускаме често. Руският народ знае, че геният не признава граници.

Тоби бе договорил три представления в Большой театр. На премиерата Джил раздели с него овациите. Поради езиковата бариера, Тоби превърна по-голямата част от представлението си в пантомима, а публиката остана възхитена. Направи остро изстъпление на псевдоруски, а смехът и аплодисментите отекнаха в огромния театър като благословия с любов.

През следващите два дни генерал Романович придружи Тоби и Джил на частно разглеждане на забележителностите. Отидоха до парка Горки, където се возиха на гигантското виенско колело, разгледаха църквата „Василий Блаженный“. Посетиха Московския градски цирк и дадоха банкет в „Арагви“, където им бе поднесен „Золотая икра“, най-редкият от осемте вида хайвер, *закуски*, което буквално означава „малки хапки“ и *паштет*, деликатесен пастет приготвен в гърне. За десерт ядоха *яблочная*, невероятно вкусна ябълкова торта „Шарлота“ с кайсиев сироп.

И отново забележителностите. Посетиха Пушкинския музей, мавзолея на Ленин и „Детский мир“, Очарователния магазин за играчки в Москва.

Водеха ги на места, за чието съществуване повечето руснаци не подозираха. Улица „Грановска“, задръстена от чайки и волги с шофьори. Там, зад обикновена врата с надпис „Служба спецдоставки“,

те откриха склад, претъпкан с луксозни вносни храни и напитки от цял свят. Там привилегията да пазарува имаше „Началство“, руският елит.

Влязоха в луксозна *дача*, където западни филми се прожектираха в салон, отделен за неколцината привилегировани. Беше вълнуващ поглед отвътре към Държавата на Народа.

В деня на последното представление семейство Темпъл се готвеше да пазарува. Тоби каза:

— Защо не отидеш сама, скъпа? Аз искам да подремна малко.

Тя се вгледа в него за миг.

— Добре ли се чувстваш?

— Чудесно. Само съм малко уморен. Ти излез и изкупи цялата Москва.

Джил се колебаеше. Тоби изглеждаше пребледнял. Когато това турне свърши, тя щеше да се погрижи да осигури дълга почивка за Тоби преди телевизионното предаване.

— Добре — съгласи се тя. — Поспи.

Джил Вървеше през фойето към изхода, когато чу мъжки глас да я вика:

— Джоузефин — и преди да се обърне, тя вече знаеше кого ще види. За част от секундата вълшебството отново се появи.

Дейвид Кениън приближаваше към нея усмихнат.

— Толкова се радвам да те видя — каза той, а тя почувства как сърцето ѝ спира. „Той е единственият мъж в живота ми, който е способен на това“ — помисли Джил.

— Ще пийнеш ли нещо с мен? — попита Дейвид.

— Да — отговори тя.

Хотелският бар бе голям и претъпкан, но те откриха сравнително спокойна маса в един ъгъл.

— Какво правиш в Москва? — попита Джил.

— Нашето правителство ме помоли да дойда. Искаме да изработим една сделка за петрол.

Отегчен келнер се насочи към масата и взе поръчката им.

— Как е Сиси?

Дейвид я погледна за момент и каза:

— Разведохме се преди няколко години — и набързо смени темата. — Следях всичко около теб. Почитател съм на Тоби Темпъл от дете.

Това някак си звучеше, сякаш Тоби бе много стар.

— Радвам се, че се оправи. Когато прочетох за удара, се притесних за теб — в очите му се четеше нещо, което Джил помнеше от отдавна. Желание, нужда.

— Мисля, че Тоби беше страхотен в Холивуд и Лондон — каза Дейвид.

— Ти беше ли там? — попита Джил изненадано.

— Да — и бързо добави. — Трябваше да свърша някои работи там.

— Защо не дойде зад сцената?

Той се поколеба.

— Не исках да ти се натрапвам. Не знаех дали ще искаш да ме видиш.

Питиетата им пристигнаха в тежки, ръбести чаши.

— За теб и за Тоби — каза Дейвид.

В тона му имаше нещо прикрито, подземен поток от тъга, от жажда...

— Винаги ли отсядаш в „Метропол“? — попита Джил.

— Не. Всъщност доста време ми отне да намеря... — усети клопката твърде късно. Усмихна се тъжно. — Знаех, че ще бъдеш тук. Трябваше да напусна Москва преди пет дни. Стоях и чаках. Надявах се да те срещна.

— Защо, Дейвид?

Мина много време преди да отговори.

— Вече е твърде късно, но все пак ще ти кажа, защото смятам, че имаш право да знаеш.

И той разказа за брака си със Сиси, какви номера му бе погодила тя, за опитите за самоубийство, за нощта, в която Джил го чакаше на езерото. Едно изригване на чувства, които разтърсиха Джил.

— Винаги съм те обичал.

Тя седеше и слушаше. Вълна от щастие се вля в тялото ѝ като топло вино. Сякаш красив сън се бе сбъднал наяве. Това бе всичко, което тя искаше, за което се молеше. Джил се вгледа в мъжа, седнал

срещу нея, припомни си силните му ръце, твърдото му, копнеещо тяло. Испита възбуда. Но Тоби бе част от нея, нейна плът и кръв, а Дейвид...

Един глас отстрани я сепна.

— Госпожо Темпъл! Търсихме ви навсякъде.

Беше генерал Романович.

Джил погледна към Дейвид.

— Обади ми се утре сутрин.

Последното представление на Тоби в Большой театр бе повълнуващо от всичко друго, представяно там. Зрителите хвърляха цветя и ръкопляскаха, тропаха с крака — не искаха да си отиват. Напълно подобаващ завършек за всичките триумфи на Тоби. Голямо празненство бе насрочено за след представлението, но Тоби каза на Джил:

— Скапан съм, богиньо. Защо не отидеш ти? Аз ще се върна в хотела да затворя за малко очи.

Джил отиде на празненството сама, но Дейвид сякаш бе до нея през цялото време. Водеше разговори, танцуваше и приемаше почитания, но умът ѝ непрестанно изживяваше срещата с Дейвид. „Ожених се по погрешка. Сиси се разведе с мен. Никога не съм преставал да те обичам.“

В два часа сутринта ескортът остави Джил пред апартамента в хотела. Тя влезе и видя Тоби в безсъзнание, легнал на пода в средата на стаята, с ръка протегната към телефона.

Тоби Темпъл бе откаран спешно в линейка до Дипломатическата поликлиника на „Проспект Сверчкова“ № 3. Тримата най-големи специалисти бяха повикани посред нощ да го прегледат. Всички съчувстваха на Джил. Шефът на болницата я придружи до самостоятелна стая, където тя стоеше в очакване. „Като повторение — помисли Джил. — Всичко това се случи преди.“ Усещане за нереалност замъгляваше сетивата ѝ.

След няколко часа вратата се отвори и вътре влезе нисък, дебел руснак. Беше облечен в лошо ушит костюм, в който изглеждаше като неуспял водопроводчик.

— Аз съм доктор Дуров — каза той. — Натоварен съм със случая на съпруга ви.

— Искам да знам как е той.

— Госпожо Темпъл, седнете, моля ви.

Джил дори не усещаше, че стои права.

— Говорете!

— Съпругът ви преживя удар — научно казана церебрално-венозна тромбоза.

— Колко лошо е това?

— Това с най-... Как да ви кажа, сериозно увреждане, опасно е. Ако съпругът ви оживее, а сега е още рано да се говори, той няма да може да ходи и да говори. Умът му ще бъде ясен, но той ще е изцяло парализиран.

Преди Джил да отлети от Москва, Дейвид ѝ позвъни.

— Не мога да ти кажа колко съжалявам — каза той. — Аз съм на разположение. По всяко време. Когато се обадиш, идвам веднага. Моля те, запомни това.

Беше единственото нещо, което помогна на Джил да запази разсъдъка си за кошмара, който едва започваше.

Пътуването до вкъщи бе *deja vu*^[2] от ада. Болничната носилка в самолета, линейката от летището до дома, стаята на болния.

Само, че сега имаше нещо *различно*. Джил го разбра в мига, в който ѝ разрешиха да Види Тоби. Сърцето му биеше, жизнените му органи работеха, от всяка гледна точка той бе жив организъм. И въпреки това не беше. Той бе дишащ, пулсиращ труп, мъртвец с кислородна маска, с тръби и игли, забити в тялото му като антени, вливащи жизнени сокове в него, осигуряващи продължението на живота. Лицето му бе застинало в изкривена ухилена гримаса, устните му — вдигнати нагоре, венците — оголени.

„Боя се, че не мога да ви дам никаква надежда“ бе казал руският лекар.

Това бе преди седмици. Сега бяха в къщи, в Бел Еър. Джил незабавно повика доктор Каплан, а той от своя страна събра специалисти, които водеха други специалисти, но отговорът бе винаги един и същ: масивен инсулт, тежко увредени или унищожени нервни центрове, много малък шанс за възстановяване след нанесените поражения.

Имаше денонощно дежурещи сестри, физиотерапевт, който работеше с Тоби, но те бяха само жестове, лишени от съдържание.

Предметът на цялото това внимание бе гротеска. Кожата на Тоби бе пожълтяла, косата му капеше на едри кичури. Парализираните му крайници бяха изкривени и отънели. На лицето му стоеше постоянната гримаса. Изглеждаше чудовищно — лицето на смъртта.

Но очите му бяха живи. И то колко живи! Хвърляха огньове с яростната сила на ума, хванат в капана на тази безполезна черупка. Когато Джил влезеше в стаята, те я проследяваха жадно, трескаво, умолително. За какво? Да го накара да ходи отново? Да говори отново? Да го превърне отново в мъж?

Тя седеше и безмълвно се вглеждаше в него. Мислеше: „Част от мен лежи в това легло, в капан.“ Бяха свързани един за друг. Би дала всичко, за да, бъде спасен Тоби, а с него и тя. Но сега знаеше, че няма начин. Не и този път.

Телефоните звъняха непрестанно, повторение на същите обаждания, всички предлагащи съчувствие.

Само едно от тях бе различно. Дейвид Кениън се обади.

— Искам само да знаеш, че каквото е по силите ми, каквото и да е... Чакам.

Джил си помисли как изглеждаше той — висок, красив и силен и се сети за нещастната човешка карикатура в съседната стая.

— Благодаря ти, Дейвид. Наистина съм ти благодарна. Засега нищо няма. Все още.

— В Хюстън^[3] има няколко много добри лекари. Някои от тях са най-добрите в света. Мога да ги докарам със самолета.

Джил усети как гърлото ѝ се свива. Как искаше да каже на Дейвид да дойде при нея. Да я отведе от това място! Но не можеше. Бе свързана с Тоби и знаеше, че няма да го остави.

Не и докато бе жив.

Доктор Каплан завърши прегледа на Тоби. Джил го чакаше в библиотеката. Обърна се към него, когато той влезе и опита да се пошегува непохватно:

— Е, Джил, имам добри и лоши новини.

— Кажи ми първо лошите.

— Боя се, че нервната система на Тоби е засегната твърде тежко, за да може да се възстанови. Не може да става въпрос за това. Никога повече няма да ходи и говори.

Тя го изглежда дълго и накрая каза:

— А добрите новини?

Доктор Каплан се усмихна.

— Сърцето на Тоби е изключително силно. С подходящи грижи, може да издържи още двайсетина години.

Джил го погледна невярващо. *Двайсет години*. Това били *добрите* новини! Видя се как седи до ужасното плашило на горния етаж, затворена в кошмар без изход. Никога няма да се разведе с Тоби. Не и докато е жив. Защото никой няма да я разбере. Тя бе героинята, спасила живота му. Всеки би се почувствал предаден, измамен, ако тя го напусне сега. Дори Дейвид Кениън.

Дейвид и звънеше всеки ден, като говореше за нейната чудна преданост и себеотрицание. И двамата усещаха дълбокия поток от чувства, течащ между тях.

Неизказаната фраза беше: *когато Тоби умре*.

[1] Искаме Тоби! (фр.) — бел.пр. ↑

[2] Нещо, преживявано преди или виждано преди (фр.) — бел.пр.

↑

[3] Най-големият град в Тексас — бел.пр. ↑

Три сестри се грижеха за Тоби денонощно на смени. Бяха пъргави, способни и безлични като машини. Джил бе благодарна на присъствието им, защото не понасяше да се приближава към Тоби. Онази отвратителна, ухилена маска я отблъскваше. Постоянно намираше извинения да стои по-далеч от стаята му. Когато все пак се принуждаваше да отиде при него, дори сестрите усещаха незабавната промяна, настъпваща у болния. Тоби лежеше обездвижен и безсилен, замразен в клетката на спазъма. И само когато Джил влезеше в стаята, яркосините очи започваха да преливат от жизненост. Тя можеше да прочете мислите на Тоби, все едно че бяха извикани на глас: „Не ме оставяй да умра. Помогни ми. Помогни ми!“

Джил стоеше, гледаше надолу към тялото-развалина и мислеше: „Не мога да ти помогна. Ти не искаш да живееш така. Искаш да умреш.“

Намеренията на Джил започнаха да добиват все по-определена форма.

Вестниците бяха пълни с разкази за неизлечимо болни мъже, освободени от болката от съпругите си. Дори някои лекари признаваха, че умишлено са оставили определени пациенти да умрат. Това се наричаше евтаназия. Милостиво лишаване от живот. Джил обаче знаеше, че това може също така да се нарече и убийство, въпреки че у Тоби нямаше нищо живо, освен тези проклети очи, преследващи я навсякъде.

През последвалите седмици Джил не напусна къщата нито веднъж. Повечето време прекарваше затворена в спалнята си.

Главоболията се върнаха. Нямаше отърване от тях.

Вестници и списания публикуваха сърцераздирателни истории за парализираната суперзвезда и преданата съпруга, върнала някога

здравето му. Всички периодични издания спекулираха с предположения дали Джил ще успее да повтори чудото. Но тя знаеше, че повече чудеса няма да има. Тоби никога нямаше да се оправи.

Двайсет години бе казал доктор Каплан. А Дейвид я чакаше съвсем близо. Трябваше да открие път за бягство от този затвор.

Всичко започна една мрачна, унила неделя. Сутринта започна да вали и продължи през целия ден. Капките трополяха по покрива и прозорците и караха Джил да мисли, че полудява. Четеше в спалнята, опитвайки се да прогони от главата си дъжда, безмилостно жигосващ мозъка ѝ. Влезе нощната сестра, вечно сериозна скандинавка на име Ингрид Джонсън.

— Котлонът горе не работи — обяви Ингрид. — Трябва да слеза в кухнята, за да приготвя вечерята на господин Темпъл. Бихте ли останали с него за няколко минути?

Джил долавяше неодобрението в гласа ѝ. Сестрата явно намираще за странно поведението на съпругата, която не желаше да стои до леглото на болния си мъж.

— Ще го наглеждам — каза Джил.

Остави книгата и слезе в спалнята на Тоби. В мига, в който прекрачи прага, ноздрите ѝ се изпълниха с познатата миризма на болест. Изведнъж всяка фибра от тялото ѝ затрептя при спомена за дългите, страховити месеци на нейната борба за спасението на Тоби.

Главата му бе опряна на широка възглавница. Когато зърна Джил, очите му оживяха и започнаха да излъчват трескави послания: „Къде беше? Защо стоиш далеч от мен? Имам нужда от теб. Помогни ми!“ Тези очи сякаш говореха на глас. Джил погледна към ненавистното, изкривено тяло с ухилената мъртвешка маска и потръпна: „Никога няма да се оправиш, дявол да те вземе! Трябва да умреш! Искам да умреш!“

Докато се взираше в него, забеляза как изражението на очите му се променя. Първо показаха шок, после недоверие и накрая се изпълниха с такава омраза, такава злоба, че Джил неволно отстъпи крачка назад. После разбра какво се бе случило. Беше изрекла мислите си на глас.

Обърна се и избяга от стаята.

На сутринта дъждът престана. Старата количка на Тоби бе извадена от мазето. Дневната сестра, Франсис Гордън, изкарваше Тоби към градината да поеме малко слънце. Джил се вслушваше в звука на колелцата, търкалящи се по коридора към асансьора. Изчака няколко минути, после слезе долу. Минаваше покрай библиотеката, когато телефонът позвъни. Беше Дейвид, от Вашингтон.

— Как си днес? — гласът му излъчваше топлота и загриженост.

Никога не бе била по-радостна да го чуе.

— Добре съм, Дейвид.

— Бих искал да бъдеш до мен, скъпа.

— И аз. Толкова те обичам. Искам те. Искам да ме прегръщаш отново. Ох, Дейвид...

Инстинктът я накара да се обърне. Тоби бе в коридора, където сестрата го бе оставила за момент, привързан към количката. Сините му очи блестяха към Джил с такава злоба и ненавист, че тя ги почувства почти физически. Умът му говореше през очите, крещеше й: „Ще те убия!“ Джил затвори телефона, уплашена.

Избяга от стаята нагоре по стълбите, усещаше как омразата на Тоби я преследва като някаква зла, невидима сила. Остана в спалнята си цял ден, отказа да се храни.

Седеше на стола като упоена, умът ѝ прехвърляше отново и отново епизода с телефона. Тоби знаеше. Знаеше. Тя вече не можеше да го гледа в очите.

Накрая настъпи нощта. Бе средата на юли и дневните жеги все още стояха във въздуха. Джил отвори широко прозорците, за да може да улови и най-малкия повей на вятъра.

Дежурна в стаята на Тоби бе сестра Галахър. Влезе на пръсти, за да хвърли поглед на пациента. Сестра Галахър искаше да може да чете мислите му, може би тогава щеше да знае как да помогне на горкия човек. Оправи завивките на Тоби.

— Спете спокойно — каза тя бодро. — Ще мина после да ви проверя.

Не последва никаква реакция. Дори очите му не се обърнаха към нея.

„А може би е по-добре, че не чета мислите му“ — каза си тя. Хвърли му последен поглед и се оттегли в малката стая да гледа нощната програма на телевизията. Сестра Галахър харесваше предаванията на живо. Обичаше да гледа как филмовите звезди говорят за себе си. Това ги правеше толкова *човешки*, точно като обикновените хора. Намали звука, за да не смущава пациента си. Макар че Тоби Темпъл едва ли щеше да чуе. Мислите му бяха другаде.

Къщата спеше спокойно сред охраняваните гори на Бел Еър. Само няколко едва доловими звука от движението по булевард „Сънсет“ нарушиха тишината. Сестра Галахър гледаше най-късния филм. Искаше ѝ се да пуснат някой от старите филми на Тоби Темпъл. Би било толкова вълнуващо да го гледаш на екрана и да знаеш, че се намира само на няколко метра от плът и кръв.

В четири сутринта сестра Галахър захърка по средата на филм на ужасите.

В спалнята на Тоби цареше дълбока тишина.

В стаята на Джил единственият звук бе тиктакането на будилника. Джил спеше гола, прегърнала възглавницата. Тялото ѝ се открояваше върху белотата на чаршафите. Уличните шумове идваха отдалече, приглушени.

Джил се обърна рязко в съня си и потрепера. Сънуваше, че прекарва медения си месец с Дейвид в Аляска. Стояха на огромна замръзнала равнина, когато ги връхлетя внезапна буря. Вятърът духаше ледения въздух в лицата им и те дишаха трудно. Обърна се към Дейвид, но той бе изчезнал. Беше сама в мразовитата. Арктика, кашляща, бореща се за глътка въздух. Шум от задавяне я събуди. Чу някакъв ужасен, хриптящ звук, нечия убийствена кашлица. Отвори очи и разбра, че звукът идва от собственото ѝ гърло. Не можеше да си поеме дъх. Облак от леден въздух я обвиваше като неприличен покров, галеше голото ѝ тяло, милваше гърдите ѝ, целуваше я по устните с мразовит, зловонен дъх, намирисващ на гроб. Сърцето на Джил биеше бясно, докато тя се мъчеше да диша. Белите ѝ дробове сякаш се бяха свили от студа. Опита се да седне, но някаква невидима тежест я

притискаше надолу. Знаеше, че това е сън, но в същото време ясно чуваше отвратителното гъргорене в гърлото си. Умираще. Но може ли човек да умре от кошмар? Джил усещаше студените пипала да опипват тялото ѝ, да се спускат между краката ѝ, да влизат в нея, да я изпълват. С внезапна, караща сърцето да спира яснота, тя разбра, че това е Тоби. Някак си това беше Тоби. Бързият прилив на ужас ѝ даде сили да допълзи до ръба на леглото, задъхана, бореща се с тяло и ум да оживее. Докосна пода, изправи се с мъка на крака и се спусна към вратата, все още чувстваща как студът я преследва, обгражда, протяга ръце към нея. Пръстите ѝ напипаха дръжката и отвори вратата. Тя побягна в коридора и започна да гълта въздух, да изпълва отмалелите си дробове с кислород.

Коридорът бе топъл, тих и спокоен. Джил стоеше и се олюляваше. Зъбите ѝ тракаха, неподчиняващи се. Обърна се и погледна към спалнята си. Изглеждаше съвсем нормално. Бе преживяла кошмар. Поколеба се за миг и бавно влезе през вратата. В спалнята бе топло. Нямаше нищо, от което да се страхува. Тоби, разбира се, не можеше да ѝ стори нищо лошо.

Сестра Галахър се събуди в стаята си и тръгна да провери пациента.

Тоби Темпъл лежеше в същата поза, в която го бе оставила. Очите му бяха обърнати към тавана, съсредоточени върху нещо, което тя не можеше да види.

Оттук нататък кошмарът започна да се повтаря редовно, като черна поличба за проклятие, знамение за предстоящ ужас. У Джил бавно започна да се заражда страх. Където и да идеше, чувстваше присъствието на Тоби. Джил чуваше кога сестрата го извежда. Количката бе започнала да стърже пронизително и късаше всеки път нервите на Джил. „Трябва да я оправя“ — помисли тя. Избягваше да минава покрай стаята на Тоби, но това бе безсмислено. Той бе навсякъде. Чакаше я.

Главоболията бяха постоянни. Нечовешко, ритмично биене, което не я оставяше на мира. Джил копнееше болката да престане поне за час, за минута, за секунда. Тя *трябваше* да спи. Пренесе се в стаята

на камериерката до кухнята — най-отдалеченото от Тоби място. Стаята бе топла и тиха. Джил легна и затвори очи. Заспа почти мигновено.

Събуди се от вонящия хладен въздух, изпълнил стаята. Той се протягаше към нея, искаше да я погребее в себе си. Джил скочи и избяга в коридора.

Дните бяха достатъчно страшни, но нощите бяха ужасяващи. Следваха една и съща схема. Джил отиваше в стаята, въртеше се в леглото, опитваше се да остане будна, но накрая изтощеното ѝ тяло се предаваше и тя заспиваше.

Будеше я студът. Лежеше треперееща в леглото, чувстваше как леденият въздух пълзи към нея, злото му присъствие я обгръщаше като страшно проклятие. Скачаше и бягаше, обзета от тих ужас.

Беше три сутринта.

Джил бе заспала в креслото с книга в ръка. Постепенно се пробуди, бавно отвори очи и сред катранения мрак на стаята усети, че нещо ужасно се е случило. После разбра — *тя бе заспала без да изгаси лампите*. Почувства как сърцето ѝ започва да препуска и помисли: „Няма нищо страшно. Сестра Галахър сигурно е дошла и ги е загасила.“

После чу звука. Идваше от антрето, *крииик... крииик...* Количката на Тоби се движеше към вратата на спалнята ѝ. Джил почувства как косъмчетата на врата ѝ се изправят. „Сигурно някой клон стърже по покрива“ — успокои се тя. Но все пак знаеше, че не е така. Бе слушала този звук толкова пъти. *Крииик... крииик...*, сякаш музиката на смъртта идваше към нея. „Не може да е Тоби — помисли тя. — Той е в леглото, безпомощен. Сигурно полудявам.“ Но продължаваше да го чува все по-близо и по-близо. Беше пред вратата. Спря, чакаше. И изведнъж се разнесе трясък, после настана тишина.

Джил прекара остатъка от нощта свита на стола, в тъмното. Бе твърде уплашена, за да помръдне.

На сутринта намери пред вратата си разбита ваза, бутната от масичката в антрето.

Говори с доктор Каплан.

— Вярвате ли, че... че умът може да направлява тялото? — попита Джил.

Той я погледна объркан.

— В какъв смисъл?

— Ако Тоби иска... *много* иска да излезе от леглото, дали ще може?

— Имате предвид, без чужда помощ? В сегашното си състояние? — погледна я с недоверие. — Той е изгубил всякаква мобилност. Всякаква.

Джил не беше доволна.

— Ами ако... Ако наистина е *убеден*, че трябва да стане, че има нещо, което трябва да свърши...?

Доктор Каплан поклати глава.

— Нашият разум дава заповеди на тялото, но ако моторните импулси са блокирани, ако няма мускули, които да ги изпълнят, нищо не може да се получи.

Тя трябваше да разбере.

— А вярвате ли, че предмети могат да бъдат движени от ума?

— Искате да кажете психокинеза? Правени са много експерименти, но нито един от тях не е успял да ме убеди досега.

А счупената ваза в коридора?

Джил искаше да му каже за това, за студения въздух, който я преследваше, за количката на Тоби пред вратата, но той щеше да я сметне за луда. *Беше ли? Имаше ли й нещо? Дали не губеше ума си?*

Когато доктор Каплан си отиде, Джил се погледна в огледалото. Бе шокирана от видяното. Бузите й бяха хлътнали, а очите й изглеждаха огромни върху бледото, изпито лице. „Ако продължавам така — помисли тя — ще умра преди Тоби.“ Вгледа се в потъмнялата си сплъстена коса и изпочупените нокти. „Не трябва да позволя Дейвид да ме вижда такава. Трябва да започна да се грижа за себе си. Отсега нататък — реши тя — веднъж седмично отиваш на козметик, храниш се три пъти на ден и спиш по осем часа.“

На другия ден Джил си взе час за козметичния салон. Бе изтощена, заспа под топлия, отпускащ шум на сешоара. Кошмарът започна отново. Спеше в леглото си. Чуваше как Тоби влиза в спалнята с количката... *крииик... крииик...* Той бавно се изправи и тръгна към нея, ухилен. Костеливите му ръце се протегнаха към гърлото ѝ. Джил се събуди е безумен вик и хвърли целия салон в паника. Избяга без дори да срене косата си.

След този случай Джил се боеше вече да напусне къщата.

Боеше се и да остане.

Нещо ставаше с главата ѝ. Не бяха само главоболията. Започваше да забравя. Слизаше за нещо, влизаше в кухнята и стоеше без да може да си спомни защо е дошла. Паметта започна да ѝ играе странни номера. Джил се зачуди какво прави тази сестра тук и изведнъж си спомни. Режисьорът я чакаше на сцената. Тя трябваше да си припомни думите. „Страхувам се, че не е добре, докторе.“ Трябваше да говори с режисьора за това как е най-добре да го каже. Сестра Гордън я хвана за ръката и я разтърси.

— Госпожо Темпъл, госпожо Темпъл! Добре ли сте?

И Джил отново се върна сред обкръжението си, в настоящето, завладяна от ужаса на това, което ставаше с нея. Знаеше, че не може да продължи така. Трябваше да открие дали нещо не бе наред с нейния мозък или Тоби е открил някакъв начин да се движи, да я напада, дали се опитваше да я убие.

Трябваше да го види. Застави се да прекоси дългия коридор до стаята на Тоби. Постоя малко отвън, докато събере кураж и влезе в стаята му.

Тоби лежеше в леглото, а сестрата го къпеше с гъба. Тя вдигна очи, видя Джил и каза:

— Какво има? Това е госпожа Темпъл. Ние тук си правим една хубава баня, нали така?

Джил се обърна към фигурата в леглото.

Краката и ръцете на Тоби се бяха превърнали в съсухрени придатъци към свитото му, изкривено тяло. Между краката, като някаква дълга, противна змия, лежеше безполезният му пенис, немощен и грозен. Жълтият цвят бе изчезнал от лицето му, но

идиотската гримаса стоеше. Тялото му бе мъртво, но очите живееха трескаво. Проникващи, търсеци, претеглящи, планиращи, мразещи, хитри сини очи, пълни с тайни намерения, със смъртоносни цели. Тя виждаше ума на Тоби. „Важно е да разберете, че умът му е незасегнат“ — бе казал докторът. Той можеше да мисли, чувства и мрази. Този ум нямаше за какво друго да мисли, освен да планира отмъщението си, да търси начин да я унищожи. Тоби искаше да я види мъртва, също както и тя него.

Докато гледаше надолу към очите, изгарящи от ненавист, в главата ѝ отекна гласът му: „Ще те убия“. Тя почувства вълните на омразата да се блъскат в нея като юмруци.

Джил се вгледа в очите, спомни си разбитата ваза и разбра, че нищо от кошмарите не е илюзия. Той бе открил начин.

Вече знаеше, че животът на Тоби е заложен срещу нейния.

Доктор Каплан привърши прегледа на Тоби и потърси Джил.

— Мисля, че трябва да спрем терапията в басейна — каза той. — Чиста загуба на време. Надявах се, че ще постигнем някакво подобрение на мускулатурата, но не става. Аз ще говоря с терапевта.

— Не! — извика тя остро.

Доктор Каплан я погледна с изненада.

— Джил, знам какво си направила с Тоби миналия път, но сега е безнадеждно. Аз...

— Не можем да се предадем. Още не — в гласа ѝ се четеше отчаяние.

Докторът се поколеба и сви рамене.

— Е, щом мислиш, че има такова значение, но все пак...

— Има.

В този миг това бе най-важното нещо на света. Това щеше да ѝ спаси живота. Вече знаеше какво да направи.

Следващият ден бе петък. Дейвид се обади и каза, че заминава за Мадрид по работа.

— Няма да мога да се обадя до края на седмицата.

— Липсваш ми — каза Джил. — Много.

— И ти ми липсваш. Добре ли си? Гласът ти е особен. Да не си уморена?

Джил се опитваше да държи очите си отворени, да забрави за ужасните болки в главата. Не можеше да каже кога за последен път бе яла или спала. Беше толкова слаба, че едва стоеше на крака. Опита се да влее енергия в гласа си.

— Добре съм, Дейвид.

— Обичам те, скъпа. Грижи се за себе си.

— Ще се грижа, Дейвид. Обичам те. Моля те не го забравяй.

Каквото и да се случи.

Чу как колата на терапевта завива по алеята и се спусна по стълбите. Главата ѝ щеше да се пръсне, треперещите ѝ крака едвам я държаха. Отвори вратата, точно преди терапевтът да натисне звънеца.

— Добро утро, госпожо Темпъл — каза той. Опита се да влезе, но Джил му препречи пътя. Погледна я изненадан.

— Доктор Каплан реши да преустанови терапевтичните процедури на господин Темпъл — каза тя.

Физиотерапевтът се намръщи. Значи напразно беше бил път до тук. Някой можеше да го уведоми по-рано. При други обстоятелства би възразил за начина, по който се отнасят с него. Но госпожа Темпъл бе такава славна жена, с такива големи проблеми. Той се усмихна и каза:

— Няма проблеми, госпожо Темпъл. Разбирам.

И се върна в колата.

Джил изчака да се отдалечи. След това тръгна обратно нагоре по стълбите. По средата на пътя ѝ се зави свят и трябваше да се хване за перилата, докато се оправи. Не можеше да спре. В противен случай щеше да умре.

Отиде до стаята на Тоби, натисна дръжката и влезе. Сестра Галахър седеше на табуретка и бродираше. Погледна изненадано към Джил, изправена в рамката на вратата.

— Я! — каза тя. — Кой е дошъл да ни посети? Не е ли много мило?

Обърна се към леглото.

— Знам, че господин Темпъл се радва. Нали така, господин Темпъл?

Тоби седеше подпрян с възглавници на леглото. Очите му изпращаха своето съобщение към Джил: „Ще те убия!“

Джил отведе поглед и си приближи до сестра Галахър.

— Реших, че не прекарвам достатъчно време със съпруга си.

— Всъщност, точно така мислех и аз — изчурулика сестра Галахър. — Но като видях, че и вие не се чувствате добре, си казах...

— Сега съм доста по-добре — прекъсна я Джил. — Бих искала да остана сама с господин Темпъл.

Сестра Галахър събра бродерийните си принадлежности и стана.

— Разбира се — каза тя. — Сигурна съм, че ще се радваме — обърна се към фигурата на леглото. — Нали така, господин Темпъл?

А на Джил добави:

— Тъкмо ще сляза до кухнята да си направя една хубава чаша чай.

— Не, не. Дежурството ви свършва след половин час. Можете да си тръгвате направо. Аз ще изчакам сестра Гордън — Джил и хвърли бърза, уверяваща усмивка. — Не се тревожете. Аз ще бъда с него.

— Е, предполагам, че *бих могла* да напазарувам нещо...

— Чудесно. Отивайте си.

Джил остана права и не помръдна преди да чуе как входната врата се затваря и колата на сестра Галахър потегля по алеята. Когато звука на мотора се изгуби в летния въздух, тя се обърна и погледна към Тоби.

Очите му бяха втренчени в лицето ѝ, нетрепващи и немигащи. С усилие се приближи до леглото, отметна завивките и погледна непотребния скелет, отпуснатите, безполезни крака.

Количката стоеше в ъгъла. Джил я приближи до леглото и я сложи така, че да може да вкара Тоби в нея. Протегна ръце към него и се спря. Бе ѝ необходима цялата воля, за да го докосне. Ухиленото, мумифицирано лице бе на сантиметри от нея, устата се хилеше идиотски, а очите бълваха отрова. Джил се наведе и се застави да вдигне Тоби за ръцете. Той бе почти безтегловен, но в изтощеното си състояние, тя едва се справи. Когато докосна тялото му, почувства как леденият въздух започва да я обвива. Вътре в главата ѝ натискът бе непоносим. Пред очите ѝ затанцуваха цветни петна, все по-бързо и по-бързо, докато ѝ се зави свят. Почувства как припада, но знаеше, че не бива да позволи това да се случи. Не и ако искаше да живее. Със свръхчовешко усилие тя домъкна тялото на Тоби до количката и го върза. Погледна към часовника си. Имаше само двайсет минути.

Пет минути ѝ отне да отиде до стаята си и да си сложи банския.

Освободи спирачката и започна да бута Тоби по коридора към асансьора.

Стоеше зад него, докато слизаха, за да не гледа очите му. Но все пак ги чувстваше. Усещаше и влажния студ на убийствения въздух, изпълващ кабината, лепкав, галещ, пълнеж дробовете ѝ с гнилоч. Започна да се задавя. Не можеше да диша. Падна на колене, разхълца се, бореше се да остане в съзнание, хваната в неговия капан. Точно когато започна да ѝ причернява, вратата се отвори. Тя изпълзя на

топлото слънце и легна на поляната. Дишаше дълбоко, всмукваше чистия въздух, възвръщаше бавно силите си. Обърна се към асансьора. Тоби седеше в количката, гледащ, чакащ. Джил бързо я измъкна от асансьора. Тръгна към басейна. Беше чудесен, безоблачен ден, топъл и ласкав, слънцето се отразяваше в синята, пречистена вода.

Джил докара количката до дълбокия край на басейна и пусна спирачката. Мина отпред. Очите на Тоби я гледаха объркано. Джил посегна към ремъка, който го придържаше и го стегна доколкото можеше. Опъна го, почти увисна на него с всичко, което бе останало от силата ѝ, почувства как отново ѝ се зави свят от напрежение. В един момент успя. Джил видя как очите на Тоби се промениха, когато той разбра какво щеше да се случи и се изпълниха с дива, демонична паника...

Джил освободи спирачката, стисна дръжката на количката и започна да я бута към водата. Тоби се опита да раздвижи парализираните си устни, да извика, но не излезе никакъв звук. Резултатът бе ужасен. Тя не можеше да понесе погледа му. Не искаше да знае нищо.

Блъсна количката в самия край на басейна.

Но тя увисна. Бе закачена за ръба на циментовия бордюр. Джил натисна по-силно, но не можеше да я помръдне. Тоби сякаш я удържаше само с усилие на волята. Джил виждаше как се напруга да се измъкне, как се бори за живота си. Щеше да се освободи, да се измъкне, да протегне костеливите си пръсти към гърлото ѝ... Чуваше гласа му. Той крещеше „Не искам да умра... Не искам да умра...“. Тя не разбра дали се дължи на въображението ѝ или бе наистина, но в прилив на паника изведнъж откри още енергия в себе си. Натисна с всичка сила гърба на количката. Тя се хлъзна напред, обърна се във въздуха и застина там неподвижно, стори ѝ се цяла вечност. После падна във водата със силен плясък. Сякаш плаваше дълго време на повърхността преди да започне да потъва. Вълните преобърнаха количката още веднъж и последното нещо, което Джил видя бяха проклинащите очи на Тоби, вперени в нея преди водата да ги залее.

Стоя там дълго, трепереща под топлото обедно слънце. Силата бавно се вливаше отново в тялото и ума ѝ. Когато най-после усети, че може отново да се движи, тръгна към стъпалата на басейна, за да намокри банския си.

После се върна в къщата и позвъни на полицията.

Смъртта на Тоби Темпъл се появи в заглавията на вестниците по целия свят. Ако Тоби бе станал фолклорен герой, то Джил бе героиня. Стотици хиляди думи бяха отпечатани за тях, снимките им се появяваха по всички медии. Голямата любовна история бе разказвана и преразказвана, а трагичният завършек ѝ придаваше още по-голям патос. Съболезнователни писма и телеграми прииждаха от държавни глави, домакини, политици, милионери, секретарки. Светът бе понесъл лична загуба. Тоби бе споделил дарбата да разсмява с почитателите си и те щяха да му бъдат вечно благодарни. Ефирът бе изпълнен с хвалебствия, всяка телевизионна и радио станция му отдаваше последна почит.

Никога повече нямаше да има друг Тоби Темпъл.

Разследването на смъртта се водеше в сградата на углавния съд на „Гранд Авеню“ в центъра на Лос Анджелис. Следователят, натоварен с изслушванията, стоеше прав пред шестимата заседатели.

Стаята бе претърпкана до пръсване. Когато Джил пристигна, бе обградена от фотографи, репортери и почитатели. Облечена в семпъл костюм от черно трико, без грим, тя никога не бе изглеждала по-красива. През малкото дни, изминали от смъртта на Тоби, Джил като по-чудо бе разцъфтяла отново. За първи път от месеци насам можеше да спи дълбоко без да сънува. Имаше страхотен апетит, главоболията ѝ изчезнаха. Демонът, изсмукващ живота ѝ си бе отишъл.

Говореше всеки ден с Дейвид. Той желаше да присъства на разследването, но тя настоя да стои по-далеч. Щяха да имат достатъчно време да бъдат заедно.

— До края на живота си — бе казал Дейвид.

Имаше шестима свидетели. Сестра Галахър, сестра Гордън и сестра Джонсън дадоха показания за общото състояние на пациента и неговото развитие. Сестра Галахър бе на скамейката.

— По кое време трябваше да свършите дежурството си въпросната сутрин? — попита следователят.

— В десет.

— А кога си тръгнахте?

Колебание.

— Девет и половина.

— Често ли напускахте пациента си преди края на смяната, госпожо Галахър?

— Не, сър. Това беше за първи път.

— Бихте ли обяснили защо си тръгнахте по-рано точно този ден?

— По молба на госпожа Темпъл. Тя искаше да остане насаме със съпруга си.

— Благодаря ви. Свърших.

Сестра Галахър слезе от скамейката. „Разбира се, че смъртта на Тоби Темпъл е нещастен случай — мислеше тя. — Жалко, че трябва да подложат такава чудесна жена като госпожа Темпъл на такива мъки.“ Сестра Галахър погледна към Джил и почувства внезапен прилив на вина. Припомни си нощта, в която влезе в стаята на госпожа Темпъл и я намери да спи на стол. Тя тихо бе загасила лампите и затворила вратата, за да не смущават съня ѝ. В тъмния коридор сестра Галахър бе закачила вазата, която падна и се разби. Мислеше да каже на госпожа Темпъл, но вазата изглеждаше много скъпа, а и след като госпожа Темпъл не повдигна въпрос, сестра Галахър бе решила да си мълчи.

На скамейката застана физиотерапевтът.

— Вие обикновено провеждате лечението на господин Темпъл всеки ден, нали?

— Да, сър.

— Лечението в басейна ли се провеждаше?

— Да, сър. Първо водата бе затопляна до трийсет и седем градуса и...

— На въпросната дата проведохте ли лечение на господин Темпъл?

— Не, сър.

— Бихте ли обяснили защо?

— Тя ме отпрати.

— Под „тя“ имате предвид госпожа Темпъл?

— Точно така.

— Каза ли ви някаква причина?

— Каза, че доктор Каплан не желае процедурите да продължат.

— И вие си тръгнахте без да видите господин Темпъл?

— Точно така. Да.

Доктор Каплан бе следващият.

— Госпожа Темпъл ви е телефонирала след злополуката, доктор Каплан. Прегледахте ли покойния веднага след като пристигнахте?

— Да. Полицията бе измъкнала тялото от басейна. Бе все още привързано към количката. Заедно с полицейския лекар прегледахме тялото и заключихме, че е твърде късно за какъвто и да е опит за реанимация. И двата дроба бяха пълни с вода. Не открихме признаци на живот.

— Какво направихте след това, доктор Каплан?

— Погрижих се за госпожа Темпъл. Тя бе изпаднала в остра хистерия. Бях много загрижен за нея.

— Доктор Каплан, вие обсъждали ли сте преди с госпожа Темпъл евентуално преустановяване на терапията?

— Да. Казах ѝ, че според мен това е загуба на време.

— Как реагира госпожа Темпъл?

Доктор Каплан погледна към Джил Темпъл и каза:

— Реакцията ѝ бе доста необичайна. Тя настоя да продължим с опитите — поколеба се и продължи. — Тъй като съм под клетва и тъй като уважаемият съдебен състав е заинтересуван да чуе истината, аз смятам, че има нещо, което съм длъжен да кажа.

Пълна тишина се спусна в залата. Джил го гледаше. Доктор Каплан се обърна към съдебните заседатели.

— Искам да се протоколира, че госпожа Темпъл е може би най-добрата и най-смела жена, която съм виждал някога — всички погледи се отправиха към Джил. — Първия път, когато нейният съпруг получи удар, никой от нас не смяташе, че има и най-малък шанс за възстановяване. Да, но тя го върна към живот с двете си голи ръце. Тя направи за него това, което никой от познатите ми лекари не би успял да направи. Не бих могъл да ви опиша нейната вяроност и преданост към съпруга ѝ — погледна отново към Джил и продължи. — За всички нас тя е пример за подражание.

Зрителите избухнаха в аплодисменти.

— Това е всичко, докторе — каза следователят. — Бих искал да повикам госпожа Темпъл на скамейката.

Всички гледаха как Джил става и бавно тръгва към мястото на свидетелите да се закълне.

— Знам какво мъчение е това за вас, госпожо Темпъл и ще се опитам да свърша колкото може по-бързо.

— Благодаря ви — гласът и бе тих.

— Когато доктор Каплан ви е казал, че желае да прекрати терапевтичното лечение, защо вие сте поискали то да продължи?

Тя вдигна очи към него и той видя в тях дълбоко спотаената болка.

— Защото исках съпругът ми да използва всяка възможност, за да се оправи отново. Тоби обичаше живота и аз исках да му го върна. Аз... — гласът и потъна, но тя продължи — трябваше да му помогна сама.

— В деня на смъртта на съпруга ви физиотерапевтът е посетил къщата, но вие сте го отпратили.

— Да.

— Но по-рано, госпожо Темпъл, вие сте твърдели, че желаете терапията да продължи. Бихте ли обяснили постъпките си?

— Много е просто. Чувствах, че любовта единствена може да излекува Тоби. Тя го направи преди... — Замлъкна, неспособна да продължи. После, с видимо усилие, продължи с треперещ глас. — Трябваше да го накарам да почувства колко го обичам, как искам да се оправи отново.

Всеки в залата се бе навел напред, напрегнато попиваха всяка дума.

— Бихте ли ни казали какво точно се случи на злополучната сутрин?

Тишината продължи цяла минута, преди Джил да събере сили и да проговори.

— Влязох в стаята на Тоби. Той изглеждаше толкова радостен, че ме вижда. Казах му, че ще го закарам сама до басейна, че ще го излекувам отново. Сложих си банския, за да мога да работя с него във водата. Когато започнах да го вдигам от леглото, за да го поставя в количката, ми премалая. Предполагам, разбирате, че аз не съм дотам физически силна, че да мога леко да се справям с това. Но не можех да

се откажа. Не и ако исках да му помогна. Сложих го в количката, говорих му през целия път до басейна. Докарах го до ръба...

Тя спря. В залата не се чуваше и дъх. Единствено писалките на репортерите дращеха трескаво по джобните бележници.

— Посегнах да откопчея каишките, които придържаха Тоби към количката, когато отново ми се зави свят и започнах да падам. Аз... Вероятно съм освободила спирачката. Количката започна да пада в басейна. Опитах се да я сграбча, но... но тя потъна в басейна... заедно с Тоби, който бе привързан към нея — тя изхълца. — Скочих след него и се опитах да го освободя, но каишките бяха прекалено стегнати. Опитах се да измъкна количката от водата, но... тя бе много тежка. Тя... просто... беше... твърде... тежка.

Затвори очи за момент, за да скрие дълбоката мъка. След това почти прошепна:

— Опитах се да помогна на Тоби, а го убих.

На заседателите им трябваша по-малко от три минути да се произнесат: Тоби Темпъл бе починал при злополука.

Клифтън Лоурънс седеше в дъното на залата и слушаше заключението. Той бе убеден, че Джил е убила Тоби. Но нямаше начин да го докаже. Тя се измъкна. Случаят бе приключен.

Погребението се състоя на „Форест Лаун“ в слънчева августовска утрин, в деня, в който Тоби Темпъл трябваше да започне снимките за новия сериал. Около красивите зелени поляни се бяха струпали хиляди хора, събрани да погледат знаменитостите, дошли да отдадат последна почит. Телевизионните оператори снимаха процесията в общ план и от време на време фокусираха някоя звезда, продуцент или режисьор, застанал до гроба. Президентът на Съединените Щати бе изпратил емисар. Присъстваха губернатори, шефове на студии, президенти на големи корпорации, представители на всички организации, в които Тоби членуваше — Актьорската гилдия, Съюзите на музикантите и артистите, академията. Президентът на клон Бевърли Хилс от организацията на ветераните от задграничните войни бе дошъл в пълна парадна униформа. Имаше подразделения от местната полиция и пожарна.

И *малките хора* бяха там. Каскадьори, статисти, гримьори, техници, работили с Тоби Темпъл. Гримьорни любовници, любимци, асистент режисьори, „гафаджии“ и „железни момчета“. И много други, дошли да отдадат почит на един велик американец. О’Ханлън и Рейнгър бяха там, спомняха си как слабото малко момче бе влязло в офиса им в „20 Сенчъри фокс“. „Разбрах, че вие, момчета ще ми напишете малко вицове... Маха ръцете си, сякаш цепи дърва. Дали да не му напишем дърварски номер... Много се напъва... Господи, ти нямаше ли да се напъваш с такъв материал?... Комикът отваря смешни врати, комедиантът отваря вратите смешно...“ И Тоби Темпъл работеше, учеше се и стигна до върха. „Беше голям — мислеше Рейнгър. — Но ние го направихме.“

Клифтън Лоурънс бе там. Дребният агент бе отишъл на фризьор, дрехите му бяха току-що изгладени, но очите го издаваха. Очи на

неудачник, застанал сред връстниците си. Клифтън също бе потънал в спомени. Припомняше си оня първи абсурден телефонен разговор. „Има един млад комик, който Сам Голдуин иска да видиш.“ Представлението на Тоби в школата. „Не трябва да изяждаш целия буркан с хайвер, за да разбереш, че е добър, нали?... Реших да те взема за клиент, Тоби... Ако успееш да сложиш бираджиите в джоба си, ония с шампанското са фасулска работа... Мога да те направя най-голямата звезда в бизнеса.“ Всеки искаше Тоби Темпъл: студиите, телевизионните компании, нощните клубове. „Имаш толкова много клиенти, че понякога си мисля, че не отделяш достатъчно време за мен... Това е като групов секс, Клиф. Някой винаги артисва с надървен... Трябва ми съвет, Клиф... Това момиче...“

Клифтън Лоурънс имаше много да си спомня.

До Клифтън стоеше Алис Танър.

Тя бе потънала в спомена за първото прослушване на Тоби в нейния кабинет. „Някъде, скрит под всичките тези звезди, има един младеж с голям талант... След като видях тия професионалисти снощи, Аз... Аз не мисля, че го имам.“ Как се влюби в него. „О, Тоби, толкова те обичам... И аз те обичам, Алис...“ След това си отиде. Но тя бе благодарна, че някога е била с него.

Ал Карузо бе дошъл да го почете. Бе превит и посивял, а кафявите му, като на Дядо Коледа, очи бяха пълни със сълзи. Спомняше си колко добър бе Тоби към Мили.

Сам Уинтърс бе тук. Мислеше за цялата радост, която Тоби бе доставил на милиони хора по света и дали би могла да се сравни с болката, причинена на малцина.

Някой побутна Сам и той се обърна, за да види красиво, тъмнокосо момиче на около осемнайсет години.

— Вие не ме познавате, господин Уинтърс — усмихна се тя, — но чух, че търсите жена за новия филм на Уилям Форбс. Аз съм от Охайо и...

Дейвид Кениън бе тук. Джил го помоли да не идва, но той настоя. Искаше да бъде до нея. Накрая тя се съгласи, убедена, че вече едва ли би станало нещо. Тя бе изиграла представлението си.

Пиесата свърши, а с нея и ролята ѝ. Джил бе толкова радостна и така уморена. Сякаш огненото изпитание, през което бе минала, бе изгорило твърдата кора на горчилката в нея, бе разяло всички болки, разочарования и омраза. Джил Касъл бе изгоряла в пожар, а Джоузефин Чински бе възкръснала от пепелта. Тя бе отново умиротворена, изпълнена с любов към всички, с удовлетворение, неизпитвано от детските ѝ години. Никога не бе била по-щастлива. Искаше да сподели щастието си със света.

Погребалните ритуали приключиха. Някой хвана Джил под ръка и я поведе към лимузината. Когато стигна до колата видя до себе си Дейвид. Очите му искряха от обожание. Джил се усмихна. Дейвид взе ръцете ѝ в своите и те обмениха няколко думи. Един фотограф ги снима.

Джил и Дейвид решиха да изчакат пет месеца преди да се оженят, за да не засегнат общественото чувство за благоприличие. Дейвид прекара голяма част от това време извън страната, но всеки ден се чуваха по телефона. Четири месеца след погребението на Тоби, Дейвид се обади на Джил и каза:

— Току-що проведох мозъчна атака. Няма какво да чакаме повече. Трябва да заминавам другата седмица на конференция в Европа. Хайде да отплаваме за Франция на „Бретан“. Капитанът ще ни ожени. Ще прекараме медения месец в Париж и оттам заминаваме където поискаш и ще стоим, докато ни омръзне. Какво ще кажеш?

— Да, Дейвид, да!

Тя хвърли последен дълъг поглед към къщата, замислена за всичко онова, което се бе случило там. Припомни си първата вечеря, всички последвали страхотни купони, болестта на Тоби, борбата за

възвърнатото му здраве. И след това... толкова много спомени.
Радваше се, че заминава.

Частният самолет на Дейвид закара Джил до Ню Йорк, където я чакаше лимузина, за да я откара в хотел „Риджънси“ на „Парк Авеню“. Лично управителят на хотела настави Джил в огромен апартамент на последния етаж.

— Хотелът е изцяло на вашите услуги, госпожо Темпъл — каза той. — Господин Кениън ни инструктира да осигурим всичко, от което се нуждаете.

Десет минути след като Джил влезе в стаята, Дейвид се обади от Тексас.

— Удобно ли е? — попита той.

— Малко е претъпкано — засмя се Джил. — Има *пет спални*, Дейвид. Какво да ги правя?

— Ако бях там, щях да ти покажа — каза той.

— Обещания, обещания — пошегува се тя. — Кога ще се видим?

— „Бретан“ отплава утре на обяд. Тук имам още някои неща да свърша. Ще се видим на кораба. Запазил съм младоженския апартамент. Щастлива ли си, скъпа?

— Никога не съм била по-щастлива — каза Джил.

Това беше самата истина. Миналото бе изчезнало, цялата болка и агония си струваха. Сега бяха далеч назад, замъглени като полузабравен сън.

— Колата ще те вземе сутринта. Шофьорът ще ти даде билета за кораба.

— Ще бъда готова — обеща Джил. Утре.

Вероятно всичко бе започнало със снимката на Джил и Дейвид, продадена на някой вестник. Може и някой от хотелските служители или член на екипажа на „Бретан“ да е изпуснал някъде неволна забележка. Както и да е, няма начин да се укрият брачните планове на толкова известна личност като Джил Темпъл. Първото сведение за предстоящата сватба се появи в бюлетина на „Асошиейтед прес“.

Последваха го първите страници на вестниците от цялата страна и Европа.

Публикация се появи също в „Холивуд Рипортър“ и „Дейли Варайъти“.

Лимузината пристигна пред хотела точно в десет. Портиерът и трима пиколо натовариха багажа на Джил в колата. Сутрешното движение не бе натоварено и пътят до Кей 90 отне по-малко от половин час.

Старши корабен офицер чакаше Джил на мостика.

— За нас е чест да ви посрещнем на борда, госпожо Темпъл — каза той. — Всичко е готово за вас. Ако обичате, оттук.

Придружи Джил до панорамната палуба и я въведе в огромен, просторен апартамент със собствена тераса. Стаите бяха пълни със свежи цветя.

— Капитанът ме помоли да ви предам почитанията му. Ще се запознае с вас на вечеря. Каза да ви уведомя, че с нетърпение очаквал сватбената церемония.

— Благодаря ви — каза Джил. — Знаете ли дали господин Кениън е пристигнал на борда?

— Току-що получихме съобщение по телефона. Тръгнал е от летището насам. Багажът му вече пристигна. Ако се нуждаете от нещо, моля уведомете ме.

— Благодаря ви — отвърна Джил. — Засега няма нищо. Беше самата истина. Нямаше нищо на света, което да искаше и да не бе получила. Тя бе най-щастливият човек на земята.

На вратата се почука и влезе стюард, носещ още цветя. Джил погледна картичката. Бяха от Президента на Съединените Щати. Спомени. Прогони ги от главата си и започна да разопакова.

Той стоеше на перилата на главната палуба и се вглеждаше в пътниците, пристигащи на борда. Всеки бе в празнично настроение, готвеше се за ваканция или среща с любимия на борда. Някои от тях му се усмихнаха, но мъжът не им обърна внимание. Той гледаше мостика.

В единайсет и четиридесет, дваайсет минути преди отплаване, сребрист Ролс-Ройс с шофьор пристигна до Кей 90 и спря. Дейвид Кениън изскочи от колата, погледна часовника си и каза на шофьора:

— Перфектно време, Ото.

— Благодаря ви, сър. Мога ли да пожелая на вас и госпожа Кениън приятен меден месец?

— Благодаря — Дейвид Кениън побърза към мостика, където показва билета си. Придружи го същият офицер, който бе посрещнал Джил.

— Госпожа Темпъл е в каютата си, господин Кениън.

— Благодаря ви.

Дейвид си представи как го чака в стаята на младоженците и сърцето му се разтуптя. Тъкмо тръгна натам, когато един глас го спря:

— Господин Кениън...

Дейвид се обърна. Човекът, тръгнал от перилата към него, се усмихваше. Не беше го срещал преди. Дейвид притежаваше присъщата на милионерите неприязън към дружелюбни непознати. Почти неизменно те искаха нещо.

Мъжът протегна ръка и Дейвид я пое предпазливо.

— Познаваме ли се? — попита той.

— Аз съм стар приятел на Джил — каза човекът и Дейвид се успокои. — Казвам се Лоурънс. Клифтън Лоурънс.

— Здравейте, господин Лоурънс — беше нетърпелив да си тръгне.

— Джил ме помоли да ви посрещна — каза Клифтън. — Подготвила ви е малка изненада.

Дейвид го погледна.

— Каква изненада?

— Елате ще ви покажа.

Дейвид се поколеба за миг.

— Добре, дълго ли ще трае?

Клифтън Лоурънс го погледна и се усмихна.

— Не мисля.

Слязоха с асансьора до палуба С. Минаха покрай групи пристигащи пътници и изпращачи. Тръгнаха по коридора към голяма

двукрила врата. Клифтън я отвори и въведе Дейвид вътре. Озоваха се в огромен празен салон. Той се огледа, объркан.

— Тук?

— Тук — усмихна се Клифтън.

Обърна се, погледна към оператора и кимна. Операторът бе алчен. Клифтън трябваше да му бутне двеста долара, за да го уговори.

— Нали ако разберат, ще ми изстине мястото — бе измърморил той.

— Никой няма да разбере — уверяваше го Клифтън. — Това е шегичка. От теб се иска само да заключиш вратата след като влезем с моя приятел и да пуснеш филма. След десетина минути ще излезем.

Накрая операторът се бе съгласил. Дейвид гледаше Клифтън с учуден поглед.

— Филм? — попита.

— Седнете само, господин Кениън.

Дейвид седна на крайния стол и протегна настрани дългите си крака. Клифтън седна срещу него. Гледаше лицето на Дейвид, когато светлините угаснаха и ярките образи започнаха да трепкат на екрана.

Чувстваше се като че ли някой го удря в слънчевия сплит с железни чукове. Дейвид гледаше неприличните сцени и умът му отхвърляше видяното. Джил, младата Джил, изглеждаща точно както когато се влюби в нея, лежеше гола на леглото. Виждаше ясно всички подробности. Гледаше, онемял и невярващ, как един мъж се доближава отстрани и вкарва пениса си в устата ѝ. Тя започна да го смуче ласкаво, с любов. Друго момиче влезе в кадър, разтвори краката на Джил и вкара езика си дълбоко в нея. Дейвид помисли, че му прилошава. В един безумен миг реши, че всичко това може да е трикова снимка, монтаж, но камерата следеше всяко движение на Джил. После в сцената се появи мексиканец, качи се върху Джил и пред очите на Дейвид се спусна червена пелена. Отново бе на петнайсет години и там на екрана бе сестра му Бет, седнала върху мексиканския градинар на леглото, охкаща: „О, Боже, обичам те, Хуан. Продължавай, еби ме. Не спирай!“ Дейвид стоеше на вратата, гледаше любимата си сестра и не вярваше на очите си. Изведнъж бе обладан от сляпа, неудържима ярост. Грабна стоманен нож за писма от бюрото, блъсна сестра си

настрана и заби ножа в гърдите на градинаря. После отново и отново, докато стените се покриха с кръв, а Бет пищеше: „О, Боже, не! Стига, Дейвид! Аз го обичам! Ще се женим!“ Имаше кръв навсякъде. Майка му влезе в стаята и го изпрати във от града. После научи, че е позвънила на областния прокурор, близък приятел на семейство Кениън. Говорили дълго в кабинета, а после тялото на мексиканеца било откарано в затвора. На другата сутрин било обявено, че се е самоубил в килията. Три седмици по-късно Бет била приета в заведение за душевноболни.

Всичко това отново заля Дейвид, непоносимата вина за стореното. Той обезумя. Хвана мъжа, седнал срещу него, стовари юмрук в лицето му и започна да го удря, крещейки безсмислени, несвързани думи. Наказваше го заради Бет и заради собствения си срам. Клифтън Лоурънс се опита да се защити, но нямаше как да спре ударите. Друг юмрук срещна носа му и той усети как нещо се чупи. Следващият избухна в устата му и кръвта започна да шурти като река. Стоеше безпомощен, очакващ следващите удари. Но изведнъж те спряха.

Нямаше други звуци в салона освен мъчителното му задавено дишане и страстните въздишки от екрана.

Клифтън извади носна кърпа и се опита да попие кръвенето. Излезе с олюляване от салона, покрил с кърпичката устата и носа си. Тръгна към кабината на Джил. Като мина покрай столовата, вратата на кухнята се откряна за момент и той влезе вътре, мина покрай готвачите, стюардите и сервитьорите. Откри машина за лед и изсипа няколко парчета върху носната си кърпа, с която отново покри устата и носа си. Тръгна да излиза. Пред себе си видя огромната сватбена торта с бели захарни фигурки на булка и младоженец на върха. Клифтън посегна, изби главата на булката и я строши между пръстите си.

После отиде да открие Джил.

Корабът бе потеглил. Джил усети движението, когато петдесет и пет хиляди тонният лайнер започна да се отдалечава от кея. Чудеше се какво ли е задържало Дейвид.

Когато привърши с разопаковането, на вратата се почука. Джил се спусна към вратата и извика:

— Дейвид!

Отвори я и протегна ръце.

Там стоеше Клифтън Лоурънс с разбито и окървавено лице. Джил отпусна ръце и го погледна.

— Какво правиш тук? Какво... Какво е станало с теб?

— Просто минах да ти кажа „здравей“, Джил.

Тя не можеше да разбере нищо.

— И да ти предам послание от Дейвид.

Джил го погледна, съвсем объркана.

— От Дейвид?

Клифтън влезе в каютата. Джил започваше да се изнервя.

— Къде е Дейвид?

Клифтън се обърна и каза:

— Помниш ли какви бяха филмите едно време? Тези са добрите момчета с белите шапки, тези са лошите с черните шапки и накрая винаги знаеш, че лошите ще си получат заслуженото. Аз израснах с тези филми, Джил. Вярвах, че животът е точно такъв, че момчетата с белите шапки винаги побеждават.

— Не знам за какво говориш.

— Хубаво е да знаеш, че поне веднъж в живота става точно както в старите филми — усмихна се към нея през разбитите кървящи устни и продължи. — Дейвид си отиде. Завинаги.

Тя го погледна с недоверие.

В този момент и двамата усетиха как корабът спира. Клифтън излезе на верандата и я повика:

— Ела.

Джил се поколеба за миг, но го последва, изпълнена с някакъв нарастващ ужас. Погледна през терасата. Далече надолу, Дейвид се качваше на влекача и напускаше „Бретан“. Тя се хвана за перилата, за да не падне.

— *Защо?* — попита невярващо. — *Какво стана?*

Клифтън Лоурънс се обърна към нея и каза:

— Пуснах му твоя филм.

Тя изведнъж разбра какво има предвид и простена:

— О, Боже мой, Не! Моля те, недей! Ти ме уби!

— Значи сме квит.

— Вън! — извика тя. — Махай се оттук!

Спусна се към него, ноктите ѝ се впиха в бузите му и оставиха дълбоки драскотини. Клифтън замахна и я удари силно по лицето. Тя падна на колене и се хвана за главата.

Клифтън постоя над нея. Искаше да я запомни така.

— Сбогом, Джоузефин Чински.

Клифтън излезе от каютата на Джил и се изкачи към палубата като не преставахе да държи кърпичката до лицето си. Вървеше бавно, изследваше лицата на пътниците, търсеше някое по-свежо лице, нещо непознато, необикновено. Никога не знаеш кога може да налетиш на някой нов талант. Чувстваше се готов да започне да работи отново.

Кой знае? Може да има късмет и да открие някой нов Тоби Темпъл.

Малко след като Клифтън излезе, Клод Десар почука на вратата на каютата на Джил. Нямаше отговор, но главният интендант чуваше звуците отвътре. Изчака малко после повиши глас и каза:

— Мадам Темпъл, аз съм Клод Десар, главният интендант. Искам да знам мога ли с нещо да ви помогна.

Никакъв отговор. Вътрешната алармена система на Десар вече пищеше. Инстинктът му подсказа, че се е случило нещо ужасно лошо и той имаше твърдото предчувствие, че то е свързано по някакъв начин с тази жена. През главата му минаха ред безумни, невъзможни мисли. Тя е убита, отвлечена или... Натисна дръжката на вратата. Не беше заключена. Десар отвори бавно. Джил Темпъл стоеше в другия край на каютата и гледаше през люка с гръб към него. Десар отвори уста да проговори, но нещо в ледената ѝ неподвижност го спря. Той постоя несигурно, помисли дали да не се измъкне безшумно, когато изведнъж каютата се изпълни с неземан пронизващ звук, като от ранено животно. Безпомощен пред такава самотна агония, Десар се измъкна като внимателно затвори вратата след себе си.

Постоя пред каютата за момент, заслушан в нечленоразделните вопли зад вратата. След това, разтърсен от видяното, забърза към киносалона на главната палуба.

Същата вечер имаше две свободни места на капитанската маса. По средата на яденето капитанът даде знак на Десар, който бе домакин на група от по-малко важни пътници две маси по-встрани. Десар се извини и побърза към капитанската маса.

— А, Десар — каза капитанът добродушно. Понижи глас и смени тона си. — Какво е станало с госпожа Темпъл и господин Кениън?

Десар огледа другите гости и прошепна:

— Както знаете господин Кениън напусна кораба с пилотния катер при фара Амброуз. Госпожа Темпъл е в каютата си.

Капитанът изпсува под мустак. Той бе методичен човек, който не обичаше смущения в програмата.

— *Merde!* Всички приготовления за сватбата са направени — каза той.

— Знам, капитане — Десар сви рамене и завъртя очи нагоре. — Американци.

Джил седеше сама в тъмната каюта, свита на стола, колената ѝ опрени в гърдите, загледана в нищото. Тя тъгуваше, но не заради Дейвид Кениън или Тоби Темпъл, а зароди едно малко момиче на име Джоузефин Чински. Джил искаше да направи толкова много за това момиченце, а сега всичките ѝ чудни вълшебни мечти за нея бяха свършени.

Джил седеше, неவிждаща, занемяла от неописуема омраза. Само преди няколко часа тя притежаваше света, имаше всичко, което желаше, а сега нямаше нищо. Усети как главоболието ѝ бавно се връща. Не бе го забелязала преди, заради другата болка, убийствената агония, раздираща вътрешностите ѝ. Сега усети как ремъкът около слепоочията ѝ се затяга. Дръпна колената си по-близо до гърдите, зае положението на плода в утробата, опита се да заглуши всичко. Бе толкова уморена, толкова страшно уморена. Единственото ѝ желание бе да седи тук вечно и да не мисли. Може би така болката щеше да престане поне за малко.

Джил допълзя до леглото, легна и затвори очи.

Тогава го почувства. Вълна студен, миришещ на гнило въздух, прииждаше към нея, обвиваше я, милваше я. Тя чу неговия глас, викащ

името ѝ. „Да — помисли си. — Да.“ Бавно, като в транс, Джил се изправи и излезе от каютата. Тръгна към гласа, който я зовеше.

Когато Джил излезе, беше два през нощта и палубата бе празна. Тя погледна надолу към морето, загледана във вълните, нежно плискащи кораба, режещ водната повърхност. Слушаше гласа. Главоболието бе станало още по-страшно, неудържим пристъп на агония. Но гласът ѝ казваше да не се тревожи, всичко щеше да бъде наред. „Погледни надолу“ — каза той.

Джил се вгледа във водата и видя нещо да плава там. Лице. Лицето на Тоби, усмихнато. Удавените сини очи гледаха към нея. Леденият ветрец отново появ, блъскаше я по-близо до перилата.

— Трябваше да го направя, Тоби — прошепна тя. — Виждаш, че трябваше, нали?

Главата във водата кимаше, блъбукаше, подканяше я да иде при нея. Вятърът стана по-студен и Джил започна да трепери. „Не се страхувай — каза гласът. — Водата е дълбока и топла... Ще бъдеш с мен... Завинаги. Ела, Джил.“

Тя затвори очи за миг, а когато ги отвори, лицето бе все още там. Движеше се наравно с кораба. Неподвижните крайници се поклащаха. „Ела при мен“ — каза гласът.

Тя се наведе да обясни на Тоби, че трябва да я остави на мира, но изведнъж студеният вятър я блъсна отзад и тя политна в нежната кадифена нощ като правеше пируети във въздуха. Лицето на Тоби приближаваше, идваше да я посрещне. Тя почувства парализираните ръце как се обвиват около тялото ѝ в прегръдка. И бяха заедно. Во веки веков.

Останаха само нежният нощен ветрец и вечното море.

И небесата, където всичко това е било писано.

Искам да изкажа благодарността си за щедрата помощ, оказана ми от следните кино и телевизионни продуценти:

Сеймур Бърнс, Лари Гелбарт, Бърт Гранет, Харви Оркин, Марти Ракин, Дейвид Суифт, Робърт Уайтман

И дълбоката си благодарност към тези, които споделиха преживяванията и спомените си с мен:

Марти Алън, Милтън Бърл, Ред Бътънс, Джордж Бърнс, Джек Картър, Бъди Хакет, Гручо Маркс, Джан Мъри

АВТОРЪТ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.